BORA

CHUNG

VOLUM FINALIST AL INTERNATIONAL BOOKER PRIZE 2022 ŞI AL NATIONAL BOOK AWARD FOR TRANSLATED LITERATURE 2023

Iepurele blestemat

Traducere de
Iolanda Prodan

COLECȚIE COORDONATĂ DE **BOGDAN-ALEXANDRU STĂNESCU**

Anansi
CONTEMPORAN

BORA
CHUNG

Iepurele blestemat

Traducere din limba coreeană și note de
Iolanda Prodan

editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

fondator:
Ion Mărculescu, 1994

director editorial:
Bogdan-Alexandru Stănescu

redactare:
Mădălina Marinache

design:
Andrei Gamarț

director producție:
Cristian Claudiu Coban

dtp:
Gabriela Anghel

Titlul original: (Cursed Bunny)
Autor: (CHUNG BORA)

The original Korean edition was published as “ ” authored by Chung Bora

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN (print): 978-606-978-704-5
ISBN (EPUB): 978-606-978-738-0

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

Iepurele blestemat

— Când faci fetișuri blestemate, negreșit trebuie să le faci frumoase.

Așa îmi spune mereu bunicul.

Și îi dau dreptate, căci lampa în formă de iepure ce stă sub un copac e foarte drăguță. Copacul nu seamănă cu unul real, dar trupul iepurelui a fost modelat cu grijă la detalii. Corpul alb ca zăpada contrastează cu negrul de pe vârful urechilor și al cozii, cu ochii ca doi tăciuni. E confecționat dintr-un material tare, însă botul, mic și rozaliu, și blana deasă sunt moi. Când aprind lampa, iepurele emană o lumină albă, strălucitoare. Am senzația că e viu, că dintr-o clipă în alta va ciuli urechile și va începe să amușine.

Așa cum în spatele fiecărui obiect se ascunde o poveste, și lampa în formă de iepure are propria istorie, de vreme ce este un fetiș blestemat. Bunicul se așază pe fotoliu și începe să-mi spună pentru a nu știu câta oară povestea lămpii pe care a făcut-o special pentru prietenul lui.

Meșteșugul fabricării fetișurilor blestemate are două reguli nescrise, transmise în familia noastră din generație în generație: nu căuta să te răzbuni folosind fetișurile făcute de tine și nu-i blestema pe alții cu fetișurile făcute de mâna ta sau de un membru al familiei, în propria casă. Iepurele-lampă a fost singurul fetiș care a făcut excepție de la aceste reguli.

— Cei din familia amicului meu au fost fabricanți de băuturi spirtoase artizanale, îmi spune bunicul, și apoi mă întreabă — niciodată nu uită să facă asta —, tu știi ce-i o spirtărie?

Firește că știu, căci nu-i prima oară când ascult povestea fabricanților de tării artizanale. Bătrânul nu-mi dă niciodată șansa să-i răspund la întrebare, așa că numaidecât începe să-mi explice.

— Acum îi zicem distilerie. Azi cu greu mai găsești distilerii, dar în vremea aceea era cea mai mare din regiune. Familia prietenului meu avea o făbricuță unde produceau alcool și toți vecinii noștri munceau acolo. Era o familie foarte respectată prin părțile noastre.

Bunicul nu își mai amintește cum un om ca el, crescut într-o casă unde se făceau fetișuri blestemate, și fiul unei familii atât de respectate în comunitate ajunseseră să se împrietenească.

— Nu știu, nu mai țin minte, îmi spune bătrânul, așa cum o face de fiecare dată.

Familia bunicului meu — cu alte cuvinte, familia mea — a fost ceea ce oficial mai demult se numea o familie de fierari. Onoram

comenzile vecinilor, adică reparam sau făceam unelte agricole și tot felul de ustensile. Toți vecinii și copiii din cartier știau cu ce ne ocupăm.

Îndeletnicirile care azi sunt respectuos denumite „profesii oculte" — șamanii, ghicitorii și îmbălsămătorii — în vremea aceea erau considerate niște meserii murdare, pentru cei din clasa de jos. Discriminarea era nedreaptă, dar așa erau timpurile. Familia bunicului meu, mai bine zis familia mea, nu era tratată nici măcar ca o familie din clasa celor care își câștigau traiul din îndeletniciri murdare. Adevărul e că oamenii nu știau drept cine să ne ia. Nu eram nici șamani ce exorcizau posedații de spirite malefice, nu ne pricepeam nici să ghicim viitorul, nu aveam nicio legătură cu cei care spălau, îmbălsămau și îmbrăcau morții, pregătindu-i pentru ceremonia funerară. E drept, meșteșugul pe care-l practicam avea de-a face destul de vag cu îndeletnicirile oculte, însă nimeni nu a îndrăznit vreodată să ne spună în față ce crede despre noi. Prin urmare, fierăria noastră mergea bine — cel puțin așa se vedea din afară. Se răspândise zvonul că blestemăm pe oricine încearcă să se ia de noi, însă nimeni din familia noastră nu a folosit vreodată un fetiș ca să blesteme un cunoscut. Vecinii noștri nu știau acest amănunt, dar chiar dacă ar fi știut, n-ar fi folosit la nimic, fiindcă, în afară de adusul și luatul comenzilor, încercau să ne evite, să nu ne bage în seamă.

— Dar prietenului meu nu i-a păsat de gura lumii, îmi repetă bunicul a nu știu câta oară.

Amicul său nu pleca urechea la zvonurile și bârfele care se răspândiseră prin oraș și ignora privirile vecinilor, pe jumătate îngrozite, pe jumătate curioase.

Pentru băiatul meșteșugarului de tărie, toți copiii din cartier erau prieteni — erau, la urma urmei, copiii celor care se născuseră și crescuseră în același loc cu părinții lui, care învățaseră sub acoperișul aceleiași școli cu maică-sa și taică-său. Nu se întreba de ce n-ar fi avut voie să se joace cu ceilalți copii din simplul motiv că părinții lor aveau alte îndeletniciri decât părinții săi. Fiindcă băiatul celui care avea făbricuța de spirtoase — om înstărit, cu pământuri întinse și influență în regiune — era atât de prietenos cu bunicul, puțin câte puțin, și ceilalți copii au început să-l accepte.

— Părinții lui erau oameni înțelepți, cu mintea deschisă și suflet bun, îmi spune bătrânul așa cum o face de fiecare dată. Erau bogați, aveau bani și trecere, însă niciodată nu i-au înjosit pe ceilalți. Când se întâlneau cu vecinii, făceau aceleași plecăciuni adânci ca oricare alți oameni obișnuiți și întotdeauna săreau primii să dea o mână de ajutor comunității.

Părinții amicului au fost ceea ce în ziua de azi numim

antreprenori de succes. Au început de jos, cu făbricuța în care vecinii munceau la producerea băuturilor spirtoase, vândute apoi altor vecini sau savurate împreună cu alți oameni din cartier. După ce au extins și modernizat producția, au început să vândă mai întâi în alte câteva regiuni, și apoi în toată țara. Când a izbucnit Războiul coreean, s-au refugiat în sud. Întorși acasă după terminarea războiului, nu au disperat când au găsit casa și distileria făcute una cu pământul. Privindu-și agoniseala de o viață în ruine și cenușă, și-au jurat să o ia de la capăt, să modernizeze și standardizeze procesul de producție într-o fabrică nouă.

Înțelegând dorința și ambiția părinților, prietenul bunicului a promis să ducă mai departe afacerea familiei.

— Noi, prietenii săi, am fost siguri că, de vreme ce avea să fie patronul noii fabrici, va urma facultatea de managementul afacerilor, dar el s-a dus la inginerie. Ne-a spus că are de gând să producă la scară industrială un vin de masă din orez care să aibă același gust cu vinul care se făcea odinioară manual, în distileriile tradiționale, prin fermentarea și distilarea orezului fiert la abur câteva ore. Era tânăr, avea nouăsprezece ani, abia terminase liceul și ne spunea că visul lui e să cucerească toată țara cu tăriile făcute în fabrica familiei. A fost al naibii de ambițios.

Schimbarea politicii naționale alimentare a zădărnicit planurile tânărului. Conform noii politici agricole, producția de orez trebuia să fie rezervată strict consumului intern. Prin urmare, a fost interzisă folosirea orezului pentru fabricarea prin fermentare a băuturilor alcoolice. Noile legi au dus la dispariția tăriilor fabricate prin metoda tradițională — peste orezul fiert la abur, amestecat cu malț, se adăuga apă și apoi compoziția se lăsa la fermentat. Piața a fost invadată de o poșircă cu gust dubios. Concret, etanolul cu concentrație de 99% se amesteca cu apă și, ca să facă porcăria grețoasă băubilă, producătorii adăugau și îndulcitori artificiali.

Chiar dacă noile reglementări au fost o lovitură dură pentru făbricuța sa, amicul bunicului meu nu a căzut pradă disperării. Nu era doar ultimul urmaș al mai multor generații de producători de spirtoase artizanale, ci și un expert în domeniu. A acceptat poziția autorităților — orezul e resursa indispensabilă pentru supraviețuirea națiunii, e mai important ca poporul să-l mănânce decât să-l bea —, dar, în același timp, a început să cerceteze metodele de producție prin care putea reînvia gustul de odinioară al vinului de orez fabricat prin tehnica tradițională manuală, considerată patrimoniu național. Ca să nu încalce noile reglementări ale guvernului, a studiat cu atenție proporțiile ingredientelor, tăria alcoolului, temperatura potrivită pentru fermentare și metodele de distilare.

Întotdeauna când ajunge în acest punct, bunicul obișnuiește să

rupă dramatic firul poveștii.

— Ei, ce crezi că s-a întâmplat după aceea? mă întreabă, uitându-se în ochii mei. Ia ghicește: a dat greș sau a dat lovitura cu noua lui metodă?

Of, de câte ori am ascultat povestea asta! Știu răspunsul, dar râd și scutur din cap, ca și cum nu pot ghici urmarea.

— Era inteligent și perseverent și bineînțeles că a dat lovitura, mă lămurește de îndată bunicul. Dar... zice bătrânul și schițează un zâmbet amar, la scurt timp a pierdut totul.

Preocupat doar de dezvoltarea unei metode mai bune decât cele de odinioară de producere a băuturilor spirtoase de calitate și sănătoase, amicul său nu și-a dat seama că, după război, mult mai importante decât calitatea băuturilor sau tehnologia inovatoare erau legăturile cu oficialii de rang înalt din guvern, cunoștințele din cercurile influente ale societății, petrecerile cu oamenii de vază, mita — când situația o impunea — și sforile trase din culise.

În vremea aceea mai exista o companie renumită ce urmărea să domine piața băuturilor alcoolice, care după război începuse să funcționeze după alte reguli. Avea legături sus-puse și trecere în cercurile politice, iar oamenii din conducere erau maeștri în arta întreținerii clienților importanți în timpul liber[1]. Reclamele prezentau amestecul din alcool, apă și îndulcitori artificiali ca „băutură cu gust tradițional, preferată de oamenii simpli“.

Publicitatea din ziare și de la televizor era în limitele decenței, însă firma ducea pe fundal o campanie de defăimare, răspândind tot felul de mizerii despre băutura produsă la fabrica amicului bunicului meu: îndoită cu „alcool pentru uz industrial“, tăria ar fi provocat pierderea vederii și alte handicapuri, iar consumatorii care beau prea mult puteau să moară otrăviți.

Vânzările s-au prăbușit și mica fabrică a amicului bunicului meu și-a închis porțile. Oricât de mult a încercat să nege minciunile răspândite de firma rivală, oamenii nu l-au crezut. Ca să dovedească că băuturile pe care le producea nu pun în pericol sănătatea nimănui, bărbatul a anunțat că va bea din sticle chiar în fața camerelor de filmat, însă nicio televiziune nu a vrut să-l difuzeze în direct. În vremea aceea nu exista internet și, refuzat de ziare, radiouri și televiziuni, nu a avut unde să meargă ca să nege public acuzațiile aduse firmei pe care o conducea. A dat în judecată firma rivală, dar cum în acele timpuri nu puteai înregistra apelurile sau face poze pe telefon, și nici trimite mesaje, i-a fost imposibil să dovedească cum fuseseră răspândite zvonurile despre băuturile contrafăcute. Concluzia instanței a fost că firma rivală nu i-a defăimat compania și nu i-a afectat imaginea publică. Falimentul fabricii și cheltuielile de judecată l-au îngropat pe bărbat în datorii. La treizeci de ani, în floarea vârstei,

și-a curmat zilele punându-și ștreangul de gât, nu înainte de a lăsa un bilet de adio, în care și-a cerut iertare familiei. Soția lui, cea care l-a găsit fără suflare, a leșinat de mai multe ori la funeralii. La scurt timp, femeia și-a urmat soțul pe lumea ailaltă. Din fericire, copiii lor, rămași orfani peste noapte, au fost luați de o rudă stabilită în străinătate, însă de atunci nimeni nu a mai aflat nimic despre ei.

Compania care a răspândit zvonurile despre „alcoolul industrial“ a cumpărat la un preț de nimic făbricuța și firma falimentară a prietenului bunicului meu.

Toate documentele despre procesul tradițional de fabricare a băuturilor spirtoase, pentru care bărbatul și-a dedicat întreaga viață, au ajuns pe mâna companiei rivale, care le-a ascuns într-un seif adânc îngropat într-un zid.

— De ce le-au ascuns într-un seif? l-am întrebat naivă când am auzit povestea prima oară.

— Pentru că planul lor era să vândă cât mai multă poșircă din care să facă munți de bani, nu să vândă băuturi noi și de calitate, mi-a explicat bunicul. Dacă firma noastră nu face băuturi mai bune, atunci nu trebuie să-i lăsăm nici pe alții să le producă, și nimeni nu va putea concura cu noi — ăsta a fost principiul lor.

Secretele metodei tradiționale de fabricare a băuturilor alcoolice, transmise din generație în generație în familia prietenului bunicului meu, au dispărut literalmente într-o gaură neagră.

Asta a fost nenorocirea care l-a determinat pe bunicul meu să facă un fetiș blestemat în formă de iepure.

— Nu-i un păcat să faci și să vinzi băuturi bune, însă o întreagă familie a fost distrusă, sfărâmată în mii de cioburi ca o sticlă. Nu au avut legături cu oameni influenți și nici bani să-și facă cunoștințe în cercurile sus-puse — ăsta a fost singurul lor păcat. E de neconceput ce s-a întâmplat, spune bătrânul, scuturând din cap. Amicul meu era un om serios, de încredere, cu suflet bun, muncitor, devotat companiei, soției și copiilor... Ce om bun a fost!

Îmi spune povestea pentru a nu știu câta oară, însă de fiecare dată când ajunge în acest punct, glasul începe să-i tremure și ochii i se înroșesc.

— Să faci atât de mult rău, să distrugi o familie... E cu neputință așa ceva! De ce nu i-a oprit nimeni? Pentru ce atâta cruzime?

Nu-i loc în lumea asta în care să nu existe răutate și oameni care se prefac că nu o văd, dar mulțumită răutății unor oameni și a complicilor lor, bunicul, tata și eu am făcut o meserie din fetișurile blestemate și am avut ce pune pe masă.

Nu îndrăznesc să-i spun bunicului ce gândesc. Ca întotdeauna, ascult atent povestea pe care mi-a spus-o de atâtea ori, încât am ajuns să o știu pe de rost.

Dacă vrei ca blestemul tău să nu dea greș, trebuie să-i faci pe cei pe care îi blestemi să atingă fetișul cu mâna — este cea mai importantă și cea mai grea datorie a unui meșteșugar de fetișuri blestemate. Bunicul i-a adunat pe toți amicii săi, unii mai influenți, alții mai puțin cunoscuți, și le-a cerut să caute pe cineva care cunoștea pe altcineva, care la rândul lui cunoștea pe un altul ce lucra pentru un partener de afaceri al celui care i-a ucis prietenul. Așa a ajuns bunicul la un bărbat pe care l-a rugat să ducă lampa în formă de iepure la directorul executiv al companiei rivale. I-a explicat că pe spatele iepurelui e un întrerupător: mângâi iepurele pe spate, ca și cum ai dezmierda unul viu, atingi întrerupătorul și lampa se aprinde.

Omul cu pricina cunoștea pe cineva care la rândul lui știa un alt bărbat din cercul de cunoscuți ai directorului companiei. Ultimul din lanțul cunoscuților a făcut întocmai cum i-a cerut bunicul: a mers la companie și, primit în biroul directorului, i-a spus că are pentru el un cadou trimis de un partener de afaceri din străinătate, o lampă în formă de iepure. Omul bunicului a făcut o demonstrație a felului cum se aprinde și se stinge lampa: a mângâiat iepurele pe spate, nu înainte să-și pună niște mănuși. Ocupat cu semnarea unor documente, directorul nu a ridicat privirea. În timp ce dădea din cap absent și din complezență, secretara i-a făcut o legătură telefonică. După convorbire, directorul s-a ridicat precipitat de pe scaun, spunând că are o întâlnire urgentă cu un parlamentar.

Cel care i-a făcut bunicului favoarea — al treilea om din lanțul de cunoscuți — n-a avut de ales și a plecat, lăsând lampa pe masa de lucru a directorului. S-a întors în camera de așteptare, unde a implorat-o pe secretară să nu lase pe nimeni să atingă lampa, în afară de directorul executiv. Femeia a încuviințat plictisită, așa cum făcuse și directorul — la urma urmei, bărbatul din fața ei nu era directorul vreunei companii de renume, ci un simplu angajat al unei firme neînsemnate cu care făceau afaceri —, și a vârât din nou nasul în revista pe care o citea.

Aflând toate astea, bunicul a oftat adânc, dar s-a încurajat, spunându-și că blestemul avea să-și facă efectul prin căi mai întortocheate decât plănuise el. Știa că atât timp cât iepurele rămâne prin preajma directorului, în casa lui sau în biroul din sediul companiei, planul său eșuase doar pe jumătate.

Iepurele a stat pe biroul directorului toată ziua. La sfârșitul programului, când angajații au început să plece acasă, cineva l-a dus în depozitul companiei. De cum s-a lăsat întunericul, urecheatul a început să roadă tot: cutii de carton, ziare mototolite folosite pentru protejarea sticlelor, teancuri de documente vechi, registre de contabilitate uitate de vreme. Cum noaptea nimeni nu intra în depozitul companiei, iepurele a ronțăit tot, de la un capăt la altul, fără

să facă mofturi.

În dimineața următoare, când paznicul a deschis ușa depozitului, a găsit podeaua acoperită cu zdrențe de hârtie și căcăreze. Bărbatul și-a spus în barbă că în depozit se ascund șoareci, că e musai să cumpere otravă, și a început să facă curățenie.

De cum s-a înserat, iepurele uitat într-un ungher al depozitului s-a apucat din nou să roadă arhiva. În timp ce rodea de zor, din când în când un paznic mai trecea prin fața depozitului. Mai târziu a apărut și paznicul din tura de noapte. Echipați cu lanterne, cei doi paznici s-au uitat preț de câteva clipe prin ferestruica din ușa depozitului, însă niciunul nu și-a dat seama ce se petrece dincolo de ea. Când a terminat de ros toate hârtiile, iepurele a trecut la lemnărie.

Paznicului din tura de zi i s-a părut că vede ceva alb. Arăta ca un cocoloș de vată, dar când s-a apropiat să vadă mai bine, cocoloșul dispăruse. Bărbatul și-a spus că, ușor fiind, cocoloșul o fi fost luat de curent. A doua zi, a găsit trei cocoloașe, a treia zi, șase. Privindu-le mai bine, bărbatului i s-a părut că biluțele albe semănau cu niște iepurași țopăind, dar și-a spus că e cu neputință să fie iepuri sălbatici prin preajma depozitului. Cocoloașele albe i s-au șters repede din minte, căci nu avea timp de pierdut — sosise un camion ce trebuia încărcat cu sticle care urmau să fie livrate la o filială a companiei. A dat și el o mână de ajutor la căratul navetelor. Cei trei bărbați — paznicul din tura de zi, omul de la filială și șoferul camionului — nu au observat că, odată cu navetele, în camion săriseră și câțiva iepurași cu blana toată albă, în afară de vârful urechilor și al cozii, negre ca smoala.

Nu peste mult timp, depozitele companiei, ale filialelor și ale magazinelor s-au umplut cu zdrențe de hârtie, lemnărie roasă și excremente mici și rotunde ca niște boabe de mazăre.

În zadar au pus capcane și otravă. Nici măcar pisicile nu au fost de ajutor. Uitându-se cu atenție la excrementele de pe podea, o angajată a concluzionat: căcărezele sunt prea mari ca să fie de șoarece, seamănă mai mult cu cele de iepure. Femeia care făcuse pertinenta observație lucra la departamentul de contabilitate al unei filiale. Nepoata ei, elevă la școala primară, o chemase de câteva ori la școală ca să hrănească cu iarbă uscată iepurii din laboratorul de biologie. Contabila nu a fost luată în seamă. Colegii ei erau scandalizați: nimeni nu văzuse iepuri în depozitele filialelor și ale magazinelor unde se vindeau băuturile; mai mult, femeia nu era vreo specialistă în creșterea iepurilor și nici medic veterinar, ci o simplă angajată care, după ani în șir de stat cu nasul în registrele contabile și făcut cafele, într-o zi și-a dat demisia, motivând că se mărită.

Conducerea a ordonat mobilizarea tuturor angajaților de la

sediul central și din filiale pentru prinderea șoarecilor din depozite. Marea vânătoare de rozătoare i-a sleit de puteri pe angajați, dar a avut și o parte bună: au fost prinși o mulțime de șoareci și depozitele companiei erau mai curate ca niciodată. Succesul deratizării n-a ținut mult, fiindcă peste noapte podeaua depozitelor s-a umplut din nou cu zdrențe de hârtie și excremente, prea mari ca să te convingă că erau de șoareci.

Pagubele luau proporții uriașe și conducerea companiei a hotărât ca cele mai importante documente să fie mutate din depozite în birouri — registre contabile vechi de zeci de ani și acte de pe vremea când sediul central a fost construit și, mai târziu, extins. Nimeni însă nu a observat că odată cu registrele, dosarele și teancurile de documente, în birouri s-au strecurat și câțiva iepuri albi, invizibili la lumina zilei, cu vârful cozilor și urechilor negre.

În scurt timp, s-a răspândit zvonul că întreaga companie a fost invadată de șoareci — nimic surprinzător, de vreme ce majoritatea localnicilor lucrau la sediul central și în filiale, în depozite sau în magazinele unde se vindeau băuturile.

Ca să-i facă pe angajați să-și țină gura, conducerea unei filiale a dat un avertisment răspândacilor de zvonuri, concediind un lucrător de la depozit. Între timp, șefii unei alte filiale au adunat pe toți angajații laolaltă și le-au ordonat să nu mai împrăștie zvonuri despre „invazia“ șoarecilor. Muncitorul dat afară de la depozit avea acasă o mamă bolnavă, trei fii și cinci frați mai mici de îngrijit. Furios că rămăsese pe drumuri, într-o noapte bărbatul a sărit gardul depozitului, înarmat cu o canistră cu gaz. Tocmai când se pregătea să dea foc depozitului, a fost prins de paznic și de câțiva angajați care încă nu fuseseră dați afară din companie. În orașul în care conducerea filialei ținuse o ședință de avertizare a angajaților să nu mai răspândească zvonuri, un ziar a publicat un editorial de o pagină despre efectele invaziei șoarecilor asupra siguranței produselor alimentare și a sănătății consumatorilor.

Subiectul invaziei șoarecilor din depozite s-a răspândit în regiune ca un foc scăpat de sub control. Constatând că amenințarea angajaților să-și țină gura nu a fost o măsură eficientă, conducerea a hotărât să organizeze un eveniment de degustare a băuturilor produse de companie.

Planul era să invite angajații, familiile acestora, localnicii din apropierea fabricii și, cel mai important, liderii comunității și alți oameni influenți. După degustarea băuturilor scoase din depozite, invitații aveau să înțeleagă că nu există niciun fel de probleme legate de condițiile sanitare ale procesului de fabricație, de siguranța și calitatea băuturilor, că firma are o contribuție importantă în viața

comunității locale.

La evenimentul din curtea sediului central al companiei au participat directorul executiv, fiul acestuia, director adjunct, nora și nepotul lui, elev la școala primară. Plictisit de discursurile nesfârșite ale oamenilor mari, de muzica gălăgioasă cântată de o formație închiriată, de băuturile pe care le savurau adulții, nepotul directorului a început să alerge prin curte și să arunce singur un ochi prin împrejurimi. Când și-a dat seama că băiatul dispăruse, maică-sa a început să-l caute disperată. L-a găsit stând pe vine în fața ușii deschise a depozitului.

— Ce cauți aici? l-a întrebat femeia.

— Mă jucam cu iepurașii, a răspuns băiatul.

Când maică-sa l-a întrebat unde sunt iepurii, băiatul a luat-o de mână și a târât-o după el în depozit. I-a arătat cu degetul o lampă în formă de iepure, uitată într-un ungher, pe un dulap prăfuit, și a început să urle cât îl ținea gura că vrea să ia iepurele acasă.

Maică-sa i-a spus că trebuie să ceară voie bunicului, căci lampa era un obiect al companiei. În timp ce-l trăgea de mână înapoi spre locul petrecerii, femeii i s-a șters din minte întâmplarea cu lampa. Băiatul însă nu a putut să uite de iepurele din depozit. Când și-a întrebat bunicul dacă poate lua acasă un obiect misterios ascuns în depozit, directorul, care deja se cherchelise, i-a răspuns că da și a continuat să bea cu invitații săi, oameni importanți.

Degustarea a fost un succes, invitații au băut până noaptea târziu din băuturile servite gratis. Nora directorului a rezistat și ea mult timp, însă când băiatul a început să se smiorcăie că e mort de oboseală, au plecat acasă. În mașină, micuțul a ținut strâns la piept lampa prăfuită.

Problema invaziei șoarecilor părea rezolvată, iar lampa, din pricina căreia se răspândiseră zvonurile, a ajuns din depozitul companiei în casa fiului directorului executiv.

În realitate, depozitele filialelor și ale distribuitorilor erau pline de urecheați. Nu dispăruseră nici din birourile în care ajunseseră odată cu arhiva salvată din depozite. Continuau să se înmulțească și să roadă tot ce găseau în cale.

În fiecare noapte ronțăiau documentele din sertare și din fișete metalice. Luau la rând formulare de comandă, contracte, rapoarte de vânzări, registre de contabilitate, declarații fiscale și le rodeau până rămâneau doar niște zdrențe.

Chiar și atunci când cele mai importante documente au fost mutate într-un seif, bancnotele, cecurile și biletele la ordin au sfârșit între fălcile urecheaților.

Compania a apelat la serviciile unei firme de deratizare, pe care a însărcinat-o să igienizeze sediul central. Documentele, aparatura și

mobila, inclusiv tot ce era depozitat în seifuri au fost scoase din birouri și puse pe gazonul din curtea sediului. În acest timp, nepotul directorului își făcea temele la lumina lămpii în formă de iepure, așezată lângă patul în care dormea. Micuțului îi plăcea nespus de mult iepurele drăgălaș, care lumina ghemuit sub un copac. Ori de câte ori prietenii veneau în vizită ca să se joace, se lăuda că lampa era un cadou pe care bunicul îl primise din străinătate. Ca să aprindă și să stingă lumina, nepotul directorului mângâia spatele iepurelui de câteva ori pe zi.

Ajuns în casa nepotului directorului de companie, iepurele nu a mai ros hârtie.

În schimb, a început să roadă altceva.

Elev în clasa a șasea, ultimul an la primară[2], băiețelul era cam scund pentru vârsta lui, dar nu avea o fire bolnăvicioasă. Maică-sa obișnuia să-l laude că e copil cuminte și blând, căruia îi place școala și are note destul de bune, chiar dacă, e drept, e mai nerăbdător să bată mingea cu prietenii decât să-și facă temele sau să facă meditații pentru examene.

Nimeni din familie nu a băgat de seamă că băiatul începuse să-și uite acasă temele și rechizitele. Dirigintele nu a îndrăznit să-l certe pe elevul studios, nepotul directorului reputatei companii de băuturi alcoolice, însă obișnuia să-i atragă atenția pe un ton politicos. Într-o zi, sătul să fie apostrofat — adevărul e că dirigintele nu uita să-l verifice —, băiatul s-a răstit la diriginte. Ofensat, bărbatul a sunat-o pe maică-sa și a chemat-o de urgență la școală.

— Doamnă, vă rog să aveți în vedere că în ziua de azi copiii intră mai devreme la pubertate și sunt foarte capricioși. Nu-l scăpați din ochi.

Nora directorului l-a ascultat cu o mină gravă pe diriginte și i-a dat dreptate.

Vacanța de iarnă se apropia de sfârșit când băiatul a început să facă o obsesie pentru mâncare. Chiar dacă mânca, mințea că nu mâncase deloc. Lua pe furiș din frigider caserole cu garnituri de legume pe care le ascundea peste tot prin casă. Dacă maică-sa îndrăznea să-i ia caserolele când deretica prin casă, puștiul făcea o criză de isterie. Familia i-a găsit imediat o scuză: băiatul e capricios fiindcă e... în creștere. Punând ieșirile nervoase pe seama pubertății, îi pregăteau și mai multă mâncare, îi cumpărau și mai multe gustări, cât mai variate, însă lăcomia, paranoia și crizele de isterie doar se agravau cu timpul.

În prima zi de școală a trimestrului de primăvară, după ce a ieșit de la ore, băiatul s-a rătăcit în drum spre casă. Era același drum pe care îl făcea de șase ani încoace și care îi lua zece minute, cel mult un sfert de oră pe jos.

O vecină în vârstă l-a găsit stând în fund în mijlocul străzii. Era frânt de oboseală, buimac de cât rătăcise pe străzile din apropierea școlii și puțea de-ți muta nasul din loc. Femeia l-a dus acasă și, ușor jenată, i-a spus nurorii directorului că, cel mai probabil, băiatul făcuse pe el. Vecina s-a răsucit pe călcâie și a plecat cu pași grăbiți, înainte ca mama să-și revină din șoc și să-i mulțumească că-i adusese fiul înapoi acasă.

Părinții au mers cu băiatul la o clinică, să-i facă un control. Medicul pediatru i-a sfătuit să-l ducă la un spital mai mare. La spitalul universitar li s-a spus că e prea mic pentru un consult psihiatric sau o electroencefalogramă și li s-a recomandat un consult la pediatrie. Văzându-l cum își mișcă ochii agitat, cum se leagănă pe scaun, bolborosind cuvinte de neînțeles în timp ce se pișă pe el, medicul pediatru a concluzionat că băiatul e foarte stresat și că are nevoie de un consult psihiatric.

— Insinuați că fiul meu și-a pierdut mințile? a răcnit fiul directorului, sărind ca ars de pe scaun.

Vânăt la față de furie, bărbatul l-a împroșcat pe medic cu o ploaie de înjurături ce nu pot fi reproduse, a îmbrâncit-o pe nevastă-sa care, încercând să-l calmeze, se agățase de brațul lui, l-a luat pe băiat în brațe și a ieșit din spital ca un apucat. Femeia, care nu avea nicio vină, și-a cerut scuze medicului, lăsând capul în jos de mai multe ori și a ieșit de îndată din cabinet ca să-i ajungă din urmă pe bărbat și copil.

După vizita la spitalul universitar, starea de sănătate a băiatului s-a înrăutățit. Nu își mai recunoștea părinții, făcea pe el întruna, nu se mai putea ține pe picioare, mormăia necontenit ca pentru sine și nu mai era în stare să pronunțe niciun cuvânt cap-coadă. Cât era ziua de lungă, stătea întins pe pat, privind tavanul cu ochi agitați și bolborosind sunete de neînțeles. Un singur lucru nu se schimbase: obsesia pentru lampa în formă de iepure, care fusese mutată de pe birou pe noptieră. În timp ce stătea cu privirea pironită în tavan, mișcându-și neliniștit pupilele și mormăind necontenit, brusc întorcea capul către noptieră ca să se asigure că lampa e lângă el. Se calma puțin când o vedea, dar începea să se agite și să urle din toți rărunchii când cineva încerca să o atingă.

Nimeni din familia lui nu a băgat de seamă că atunci când dormea, nările îi tremurau ca botul unui iepure ce amușină, că dădea din fălci ca și cum rodea și că uneori își ciulea urechile.

În vise, puștiul se vedea stând sub un copac lângă un iepure cu blana albă, cu vârfurile urechilor și cozii negre. Bucuros, iepurele îi rodea cu poftă creierul și, cu cât ronțăia mai mult din creier, cu atât lumea băiatului se făcea tot mai mică, până când nu a mai putut evada de pe peticul de pământ de sub copac pe care-l împărțea cu urecheatul. În vis, băiatul nu înțelegea ce i se întâmplă, dar era foarte

fericit că e împreună cu iepurele.

În timp ce nepotul directorului se stingea încet în patul său, anii au trecut, guvernul s-a schimbat, la fel și lumea. Oamenii care odinioară l-au sprijinit pe director ca să monopolizeze piața băuturilor alcoolice cu poșirca ieftină nu mai aveau acum influență. Pentru prima dată de la înființare, compania a fost investigată de o comisie pentru audit financiar.

Până să înceapă ancheta, iepurii invizibili ronțăiseră rapoartele de vânzări, registrele contabile, declarațiile fiscale și documentele aprobate zilnic de conducerea companiei. Din actele despre profitul firmei și chitanțele care dovedeau plata taxelor rămăseseră niște zdrențe indescifrabile.

Iepurii au ros tapetul din birourile companiei, lăsând urme de dinți pe pereți și uși. În locul documentelor importante a apărut un munte de zdrențe, iar sediul central și sediile filialelor mai aveau puțin și se prăbușeau. Angajații priveau uluiți cum clădirile încep să se încline într-o parte, însă directorul refuza să accepte realitatea.

Nepotul lui continua să zacă în pat și tot ce făcea era să privească tavanul camerei cu aceiași ochi agitați și să gâfâie.

Într-o zi, puștiul a încetat să mai respire.

După funeralii, tatăl s-a închis în camera copilului și a plâns mult timp. Punea pe genunchi lampa pe care fiul lui a iubit-o atât de mult și, în timp ce mângâia iepurele cu o mână, striga printre suspine numele băiatului.

În urma auditului, agenția națională de taxe și impozite a obligat compania să plătească taxele de la care s-a sustras cu dibăcie ani la rând, plus penalizări, și să achite din nou taxele pe care deja le plătiseră. Oricât de mult a susținut conducerea companiei că amenzile fuseseră plătite, în arhive nu mai exista niciun document întreg și lizibil prin care să demonstreze oficial că firma nu făcuse evaziune fiscală.

Zvonul că în firmă nu mai rămăsese niciun document despre operațiunile de producție și rapoartele fiscale s-a răspândit cu repeziciune. Cei care erau îndatorați la companie au profitat și au refuzat să înapoieze banii, susținând că nu există nicio dovadă că au datorii. Disperat, directorul a mers la seiful în care ținea ascuns un carnet despre care doar el știa, în care erau înregistrate profitul, acțiunile și datoriile companiei. Când a deschis ușa seifului, în locul carnetului a găsit o grămadă de franjuri de hârtie care nu serveau la nimic.

Directorul ar fi putut să sufere un șoc, să se prăbușească, să-și piardă cunoștința și să nu se mai trezească din comă niciodată. Însă iepurele nu a fost atât de generos. Directorul companiei nu a rămas

șocat și nici nu s-a prăbușit la podea.

Cel care a căzut a fost fiul său. După o noapte de plâns în patul în care îi murise băiatul, fiul directorului a adormit, rupt de oboseală. Când s-a trezit în dimineața următoare și a pus piciorul drept pe podea, și-a rupt glezna. Ca să nu se lovească la cap, din instinct a ridicat brațul stâng. A căzut pe el și s-a ales cu trei fracturi. Într-una dintre ele, osul s-a sfărâmat de tot.

Fiul directorului încă nu împlinise patruzeci de ani și era sănătos tun. În copilărie niciodată nu se lovise grav și nici nu-și fracturase oasele.

În timp ce zăcea imobilizat într-un pat de spital, cu piciorul drept și brațul stâng în ghipsuri uriașe, după un implant de tije metalice, compania se prăbușea cu viteză uluitoare. Preocupat să scape de executorii de la agenția națională de taxe și impozite și să-i prindă pe escrocii care îi datorau bani, directorul nu a avut timp să-și viziteze fiul internat în spital. Nu a venit să-l vadă nici măcar o dată. Bărbatul o întreba mereu pe nevastă care e situația companiei. Conștient că nu putea să zacă în timp ce firma lor se prăbușea și hotărât să dea o mână de ajutor, într-o zi s-a forțat să se ridice din pat. În clipa în care a pus piciorul stâng, cel sănătos, pe podea, și l-a rupt, a căzut și și-a fracturat bazinul.

Operația a durat nouă ore. A fost din nou dus în salon unde, sub influența anesteziei, a stat nemișcat. Din când în când, nările îi tremurau și dădea mărunt din buze, ca și cum ronțăia ceva.

Iepurele însă începuse din nou să roadă.

În ziua în care compania a dat faliment, directorul și-a vizitat fiul internat în spital. Era după-amiaza târziu. Și-a găsit băiatul dormind — era sedat. Arăta ca o mumie, aproape niciun centimetru din trupul său nu era nebandajat.

Când s-a trezit din anestezie, bărbatul a început să mormăie ceva despre un iepure care stătea pe patul lui. La început, nici taică-su și nici nevastă-sa nu i-au dat atenție. Fiul directorului a insistat că un iepure îi roade pătura, dar niciunul nu i-a luat în serios aiurelile. Țipând cât îl ținea gura că un iepure îi roade piciorul, bărbatul a sărit din pat. Șocată, nevastă-sa a chemat două asistente, care au încercat să-l imobilizeze. Fiul directorului s-a zbătut și s-a împotrivit, urlând ceva fără sens despre niște iepuri. Cele două asistente l-au prins de brațe și l-au imobilizat, iar nevasta l-a îmbrățișat, cuprinzându-l de mijloc. Bărbatul a început să se zbată și mai violent și și-a fracturat brațul drept și două coaste.

Ori de câte ori se trezea din efectul sedativelor, făcea o criză de isterie, urlând din toți rărunchii că îl atacă niște iepuri. Când cineva încerca să-l liniștească prinzându-l de brațe, când se lovea cu capul de

marginea patului sau voia să-și scoată ghipsul, bărbatul își mai rupea încă un os. Singura soluție pentru ca oasele lui să se prindă la loc era să fie sedat în permanență.

Directorul companiei privea pierdut capul bandajat al fiului său. Țintuit în pat, tânărul nu dădea niciun semn de viață. Era prizonierul unei disperări grele ca plumbul, paralizante.

Nepotul directorului era mort, iar fiul, unicul său moștenitor, al treilea dintr-un șir de generații în care se născuseră numai băieți, ajunsese o legumă. Compania era o ruină. Rămăsese cu un munte de datorii — impozite restante, amenzi, împrumuturi și taxe pentru spitalizarea fiului. Nu putea să-și externeze băiatul, fiindcă la cea mai ușoară atingere oasele i se sfărâmau. În plus, acuzat de evaziune fiscală, directorul risca să ajungă după gratii.

Bunicul se oprește din povestit și se uită prelung la lampă. Iepurele de sub copac e durduliu și are toată blănița albă, cu excepția vârfurilor urechilor și cozii, care sunt negre. E făcut dintr-un material dur, însă lumina albă pe care o emană lângă bătrân te face să crezi că e acoperit cu blană reală și moale, că în orice moment o să-și ciulească urechile și o să dea din fălci, ca și cum ar ronțăi ceva.

— Și ce s-a întâmplat până la urmă? îl întreb.

Firește că știu cum s-a încheiat povestea, de vreme ce am ascultat-o de zeci de ori. Întrebările pe care i le pun când se oprește din povestit în momente previzibile nu sunt întrebări adevărate, ci mai degrabă sunt niște strategii ca să-l fac să continue povestea, un fel de indicații regizorale nescrise, pe care am convenit amândoi în tăcere că le vom respecta.

— Au murit toți, îmi răspunde bunicul, mângâind absent urechile și capul iepurelui. Fiul directorului a murit în spital, iar directorul s-a aruncat de pe acoperișul sediului companiei a doua zi, după funeraliile băiatului.

Iepurele își mișcă vârfurile urechilor.

Nu căuta să te răzbuni folosind fetișurile făcute de tine. Nu-i blestema pe alții cu fetișurile făcute de mâna ta, în propria casă. Sunt două reguli nescrise, dar nu întâmplătoare.

Un proverb japonez spune că cel care blestemă un om sapă două gropi: una pentru cel blestemat și o alta pentru sine.

În cazul bunicului meu, proverbul ar fi trebuit să fie despre trei gropi. Bătrânul a reușit să sape o groapă pentru directorul companiei, pe care l-a blestemat chiar el, alta pentru fiul directorului și a treia pentru nepotul acestuia. Au murit toți trei. Nimeni nu știe nici în ziua de azi unde e mormântul bunicului. Într-o zi, bătrânul a plecat pur și simplu de-acasă și nu s-a mai întors.

Ba da, s-a întors. Încă se mai întoarce.

În nopțile în care norii negri acoperă luna, când plouă atât de tare, încât lumina aruncată de stâlpii de pe stradă nu se mai vede, în nopțile atât de întunecate și însingurate, când orice lumină artificială sau naturală e neputincioasă în fața beznei, bunicul reapare pe fotoliul de lângă pervazul ferestrei, aprinde lampa în formă de iepure și începe să-mi povestească aceeași poveste pe care mi-a spus-o de zeci de ori.

Să fie acesta blestemul bătrânului?

Sau poate e binecuvântarea sa?

— S-a făcut târziu, îmi spune bunicul. Trebuie să te culci devreme dacă vrei să mergi mâine la școală.

Nu mai am demult vârsta la care să mai merg la școală. În familia mea nimeni nu se mai duce la școală, însă eu întotdeauna îi răspund ca o fetiță ascultătoare.

— Da, bunicule. Noapte bună.

Înainte să ies din odaie, nu mă pot abține să îi dau un pupic pe obrazul încrețit de riduri.

Uneori aș vrea să-l întreb cum a murit, ce s-a întâmplat cu cadavrul lui, unde îi este mormântul. Sunt întrebările ce mă obsedează, însă oricât de tentată aș fi să-l întreb, încerc să rezist.

Dacă bunicul și-ar aminti cum a murit, nu ar mai veni la întâlnirile noastre nocturne. Sau, mai rău, dacă nu și-ar aminti cum s-a stins, întrebările mele ar rămâne fără răspuns, s-ar speria și ar dispărea pentru totdeauna. Iar eu n-aș putea să îndur gândul că bunicul nu se va mai întoarce la mine niciodată.

Așa că tac. Mă întorc încet pe călcâie, intru în odaia mea și închid ușa.

Dar nu o închid de tot. O las întredeschisă de o șchioapă, cât să-i văd pe bunicul stând pe fotoliul din sufragerie și lampa superbă în formă de iepure, luminând lângă el. Doar așa mă simt în siguranță.

— Când faci fetișuri blestemate, negreșit trebuie să le faci frumoase.

Așa îmi spunea mereu bunicul. Iar vânzările de fetișuri blestemate merg mai bine ca niciodată.

Dacă continui să trăiesc așa cum trăiesc acum, voi sfârși ca bunicul: moartă, totuși încă vie, încremenită în fotoliu în sufrageria cufundată în întuneric, într-o noapte fără lună, lângă un fetiș care aidoma unei ancore mă ține legată pentru totdeauna de lumea celor vii.

Dar când îmi va veni și mie rândul să stau pe fotoliul de lângă pervaz, nu va exista niciun fiu și niciun nepot care să-mi asculte povestea.

Închid ușa odăii și pășesc în mijlocul întunericului deplin, de

nepătruns.

Tenebrele sunt singura mea consolare în această lume diformă.

Capul

S-a întâmplat într-o zi, tocmai când voia să tragă apa la toaletă.

— Mamă?

A întors privirea: ițindu-se din apa vasului de veceu, un cap o striga.

— Mamă?

S-a uitat la el o clipă, apoi a tras apa. Capul a dispărut în vârtejul din veceu.

Femeia a ieșit din baie.

Câteva zile mai târziu, s-a întâlnit din nou în toaletă cu același cap.

— Mamă!

Femeia a întins mâna ca să apese pe clapeta rezervorului.

— Nu trage apa! Stai puțin! a strigat capul.

Cu mâna suspendată deasupra clapetei, femeia a coborât privirea și s-a uitat la capul din vasul de veceu.

De fapt, descrierea corectă ar fi „un obiect ce semăna cu un cap". Mare cât două treimi din capul unui adult, era rotund ca o minge făcută din bucăți de plastilină galbenă și cenușie, amestecate la întâmplare, pestrițate cu smocuri de păr ud. Nu avea nici urechi, nici sprâncene. Cele două crăpături ce țineau loc de ochi erau atât de alungite, încât femeia nu-și dădea seama dacă „ochii" erau închiși sau deschiși. O chestie turtită aducea vag cu un nas. Gura, fără buze, era o simplă despicătură ce se deschidea și se închidea în timp ce vorbea cu ea. Peste vocea ascuțită se amestecau de-a valma niște horcăieli asemenea celor scoase de un om care se îneacă — era imposibil să înțelegi ce vrea să spună.

— Ce naiba ești? a întrebat femeia.

— Sunt un cap. Mi-am pus numele de Cap.

— Văd și eu că ești un cap, dar ce cauți în veceul meu? Și de ce mă strigi „mamă"?

Capul a început să vorbească stricat, deschizând și închizând agitat despicătura fără buze.

— Sunt făcut din tot ce arunci tu în closet — fire de păr, fecale, hârtia igienică cu care te ștergi la fund, chestii dintr-astea. Și, pentru că sunt născut din tot ce iese din tine, te strig „mamă".

Femeia s-a înfuriat.

— N-o să le dau voie unora ca tine să-mi invadeze veceul! Niciodată! Nu eu te-am făcut, așa că nu mă mai striga „mamă"!

Dispari până nu chem pe cineva de la salubritate!

— Nu am pretenții mari de la tine, i-a răspunsul Capul. Nu-ți cer decât să continui să arunci în veceu tot ce iese din tine, mizerii de tot felul, așa încât să-mi pot termina restul corpului. După ce ies din veceu am să plec departe, într-un loc unde-mi voi purta singur de grijă. Așa că, te rog, fă-te că nu mă vezi și continuă să folosești toaleta așa cum o faci în fiecare zi.

— Asta e toaleta mea, i-a răspuns femeia apăsat, pe un ton rece ca gheața. Bineînțeles că am s-o folosesc ca și până acum. Dar mi se face scârbă doar când mă gândesc că o creatură ca tine trăiește în veceul meu. Că vrei tu „să-ți termini de făcut corpul“ nu-i deloc treaba mea. Nu mă interesează nimic din ce faci, așa că să nu mai apari în fața ochilor mei.

Și Capul s-a făcut nevăzut în veceu.

Dar Capul s-a răzgândit și a continuat să se ițească din closet. După ce femeia trăgea apa, ieșea ușor din vas, se urca pe marginea veceului și o urmărea nedumerit pe femeia care se spăla pe mâini.

Ori de câte ori se simțea urmărită, femeia cobora brusc privirea și se uita fix în cele două crăpături, despre care îi era imposibil să-și dea seama dacă erau niște ochi închiși sau deschiși.

Fața haotică părea că se chinuie să schițeze o expresie, însă din schimonoselile sale ieșea ceva de neînțeles. Când femeia apropia mâna ca să apese pe clapetă, Capul dispărea pe loc în apa din veceu. Femeia lăsa în jos capacul, trăgea apa, se uita la veceu câteva clipe apoi ieșea din baie.

Într-o zi, după ce a folosit toaleta, femeia a tras apa și s-a spălat pe mâini. Ca de obicei, Capul a ieșit din vasul de veceu din spatele ei. Femeia s-a uitat în oglindă la el. Capul o privea drept în ochi. Ceva ciudat se întâmplase: chipul de sub smocurile de păr, care ar fi trebuit să fie în nuanțe de galben și cenușiu, era colorat în roșu-aprins.

Femeia și-a amintit că era la ciclu.

— Ți-ai schimbat culoarea, i-a spus femeia Capului. Are vreo legătură cu ce se întâmplă în corpul meu?

— Mamă, tot ce se petrece în corpul tău îmi influențează înfățișarea, a răspuns Capul. Și asta pentru că întreaga mea existență depinde complet de tine.

Femeia și-a dat jos chiloții, a scos tamponul plin de sânge și l-a aruncat peste chipul Capului, pe care l-a împins înapoi în veceu înainte să tragă apa.

Luați de vârtejul de apă, tamponul și Capul s-au învârtit în interiorul closetului și au dispărut într-o gaură neagră. Femeia s-a spălat pe mâini și a vomitat de mai multe ori în chiuvetă. Apoi a clătit chiuveta și a ieșit din toaletă.

Într-o zi, veceul s-a înfundat. Un instalator a scos tamponul din veceu și, ridicându-l ca pe un trofeu, i-a ținut o predică lungă despre „cum să nu aruncăm astfel de obiecte în closet".

Din ziua aceea, femeia a început să aibă un ritual: de fiecare dată când își făcea nevoile, se uita de mai multe ori în veceu, înainte să coboare capacul.

Femeia s-a constipat.

Într-o zi, când era pe punctul să lase capacul peste closet, pentru o fracțiune de secundă a văzut Capul ițindu-se din apă. A trântit capacul peste veceu și a tras apa de mai multe ori. S-a apropiat de ușa toaletei, dar înainte să iasă a ridicat încet capacul și a privit în closet: ochii i s-au întâlnit cu ochii Capului. Capul din vasul de veceu n-o slăbea din priviri. Șuvițele de păr pluteau pe apă, de jur-împrejurul feței. Femeia a lăsat din nou capacul, a apăsat pe clapetă, dar apa nu a curs.

Le-a povestit părinților despre întâmplarea din veceu.

— Nu-l băga în seamă, stai liniștită că doar n-o să facă ouă...

Asta a fost tot ce i-au spus.

Femeia nu a mai folosit toaleta de acasă.

Într-o zi, a zărit Capul în vasul de veceu din toaleta firmei la care lucra. A tras apa și, în timp ce se spăla pe mâini, a văzut Capul gălbui-cenușiu reflectându-se în oglindă. Se uita fix în ochii ei dintr-o cabină cu vas de toaletă. A doua zi, femeia și-a dat demisia.

Constipația s-a agravat și a făcut și cistită. Medicul urolog i-a spus că trebuie să meargă regulat la toaletă, însă ea nu suporta gândul că în timp ce-și făcea nevoile o creatură ieșea din apa veceului, așteptând sub fundul ei să-i mănânce rahatul.

Nu a scăpat niciodată de cistită și constipație.

Părinții i-au spus că ar trebui să profite că a rămas fără slujbă și să se mărite. A mers la o întâlnire aranjată de o pețitoare de la o agenție matrimonială pe care i-o recomandase maică-sa. Pretendentul era un funcționar oarecare, angajat la o firmă comercială destul de cunoscută. Bărbatul i s-a confesat că visul lui era să se însoare cu o femeie cumsecade, să facă copii și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. I-a lăsat impresia unui tip simplu, onest și harnic, dar fără imaginație. În timp ce-l privea pe necunoscutul straniu din fața ei, femeia se agita și își făcea mii de gânduri din cauza creaturii din veceu. Văzând-o încordată și crispată, bărbatul i-a spus:

— Pentru mine femeia ideală este timidă, ingenuă și blândă. În ziua de azi e foarte greu să găsești femei care să se rușineze în fața unui bărbat.

O găsea foarte atrăgătoare și s-a îndrăgostit atât de tare de ea, încât trei luni mai târziu s-au logodit și peste încă trei luni s-au

căsătorit.

Proaspăt măritată, femeia avea o nouă grijă: luna de miere. Din fericire, Capul nu a vizitat-o în călătoria pe care au făcut-o după nuntă. De cum a pășit în noua lor casă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să inspecteze baia și veceul. A răsuflat ușurată — în closet nu era nimic. Mutarea într-o casă nouă i-a ușurat constipația și cistita. Viața ei nu avea urcușuri sau coborâșuri, zilele nu erau bune sau rele. Ducea un trai simplu, banal și monoton ce o făcea să se simtă fericită și împlinită. Prinsă în iureșul vieții de femeie măritată cu care trebuia să se obișnuiască, se gândea din ce în ce mai rar la Cap. Nu a trecut mult timp și a născut o fetiță și a uitat complet de existența Capului.

Dar Capul a reapărut în viața ei la scurt timp după ce a adus pe lume fetița. S-a întâmplat când îi făcea baie micuței.

— Mamă...

A fost cât pe ce să-și înece copila în cădiță.

În timpul scurs de când îl văzuse ultima oară, Capul se mărise și era cam cât capul unui adult. Fața era neschimbată — un amestec de galben și cenușiu, cu contururi imprecise, de consistența plastilinei —, însă ochii erau puțin mai mari decât înainte și putea clipi. Pe despicătura ce ținea loc de gură apăruseră niște umflături ce semănau cu niște buze. De o parte și de alta a feței avea două gâlme — urechile — care păreau lipite la nimereală, iar sub bărbia al cărei contur era aproape invizibil apăruse o excrescență fragedă, ce aducea cu un început de gât.

— Mamă... aia-i fetița ta?

Femeia s-a speriat.

— De ce apari iar în fața mea? Cine ți-a spus că locuiesc aici?

— Fecalele tale sunt o parte din mine, așa că întotdeauna voi ști unde ești.

S-a simțit jignită.

— Ți-am spus să nu mai apari niciodată în fața mea! s-a răstit femeia. Îndrăznești să mă strigi „mamă“? Nu te privește al cui e copilul! Da, așa e, este fetița mea. E singura ființă de pe lumea asta care are dreptul să mă strige „mamă“. Dispari! Să nu te mai văd niciodată!

Copila a început să plângă.

— Poate că m-ai născut în alt fel decât ai născut-o pe fetiță, a spus Capul, dar și eu sunt creația ta, mamă.

— Nu ți-am spus că niciodată nu am născut creaturi ca tine? Dispari! Dacă te încăpățânezi, am să fac tot ce-mi stă în putință să te distrug!

Femeia a trântit capacul peste veceu și a tras apa. A încercat să o liniștească pe copila ce se zguduia de plâns și a șters spuma de pe ea

cu un prosop.

Capul nu s-a descurajat și a continuat să reapară cu încăpățânare. Femeia trăgea apa și, în timp ce se spăla pe mâini, se simțea privită de la spate. Cu coada ochiului întrezărea o umbră gălbui-cenușie, însă când întorcea brusc privirea, creatura dispărea, lăsând în apa din veceu câteva fire de păr bizare.

Constipația și cistita au revenit în forță. Mai mult decât orice, femeia era îngrijorată pentru fetița ei. Să fie Capul gelos pe copilă? Nu cumva e în stare să-i facă rău? Gândul că cea mică ar vedea din întâmplare Capul o făcea să-și piardă mințile. De fiecare dată când fetița cerea la toaletă, femeia începea să se agite.

Era hotărâtă să scape de Cap. Trebuia să-l facă să dispară.

A mers la toaletă, și-a făcut nevoile, a tras apa și, în timp ce se spăla pe mâini, a așteptat Capul să se ițească din apa closetului. Când ciudățenia gălbui-cenușie s-a ivit deasupra apei, femeia i-a spus calmă:

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

După ce s-a spălat pe mâini, s-a lăsat pe vine în fața closetului și l-a privit pe Cap drept în ochi.

— Ești...

A ezitat o clipă. Capul aștepta răbdător.

Femeia a întins brusc mâinile, a smuls Capul din apă, l-a băgat într-un sac de plastic, pe care l-a aruncat în coșul de gunoi. A răsuflat ușurată și s-a întors la viața ei obișnuită.

Însă liniștea nu a durat prea mult. S-a întâmplat când era la toaletă cu cea mică. Fetița crescuse, învățase să-și facă singură nevoile. Dacă maică-sa îi repeta ce trebuie să facă pas cu pas, copila reușea să se descurce și singură în acest proces complicat:

— Îți dai jos chiloțeii, te așezi pe veceu, faci ce ai de făcut, apoi te ștergi la funduleț, ridici chiloțeii, tragi apa și la sfârșit te speli pe mânuțe.

Dar pentru că încă era micuță, fetița nu ajungea să deschidă robinetul de la chiuvetă.

Femeia o lua în brațe și o învăța să se spele singură pe mâini. Într-o zi, când o ținea pe copilă deasupra chiuvetei, chestia gălbui-cenușie pe care a recunoscut-o îndată a apărut din nou în apa din veceu.

— Mamă...

Femeia a întors privirea. Liniștit, Capul se uita drept în ochii ei. Femeia a clătit de săpun mâinile copilei, le-a șters cu un prosop și a scos-o din toaletă.

— Mamă...

— Ce înseamnă asta? Cum te-ai întors aici?

— M-a găsit femeia de serviciu și am rugat-o să mă arunce

înapoi în veceu, i-a explicat Capul, ridicându-și colțurile gurii într-un rânjet aproape imperceptibil.

Femeia nu a spus nimic și a tras apa. Capul s-a învârtit odată cu apa în closet și gaura neagră l-a înghițit pe loc.

Fetița, care în tot acest timp o aștepta pe hol, i-a pus o mulțime de întrebări când a ieșit din baie.

— Ce-ai văzut se cheamă cap, i-a explicat maică-sa. Dacă îl mai vezi, trebuie doar să tragi apa. Asta-i tot.

Capul a avut îndrăzneala să apară din nou în fața ei și a copilei și să o strige „mamă“. Femeia era hotărâtă să scape de el odată pentru totdeauna.

Nu a fost greu să-l scoată din nou din closet, însă în clipa în care se pregătea să arunce în coșul de gunoi sacul de plastic în care îl pusese, brusc s-a răzgândit. Și-a adus aminte că poate vorbi, că dacă s-ar descotorosi de el ar face ca data trecută, când a rugat-o pe femeia de serviciu să-l arunce înapoi în veceu. Exista probabilitatea să se întoarcă în baia ei, prin urmare trebuia să-l facă să tacă.

Femeia a pus Capul într-un coș din metal pe care l-a scos pe balcon, în bătaia soarelui. A presupus că, fără apă și fecale, Capul se va usca și va muri. Nu știa altă soluție sau nu voia să știe, și nici n-avea de gând să-și bată capul încercând altceva.

I-a avertizat pe soț și pe fată să nu se atingă de coșul de pe balcon. Bărbatul nu ieșea prea des pe balcon, însă cea mică era foarte curioasă. Se foia întruna, murea de curiozitate să se uite în coș și să pună mâna pe Cap, să vorbească cu el. Femeia s-a răstit la ea și a ascuns coșul.

Când soțul femeii și-a luat concediu, au plecat toți trei într-o excursie de câteva zile. Întorși acasă, femeia a mers la toaletă și, în timp ce se spăla pe mâini, a simțit că în spatele ei apăruse ceva. S-a răsucit brusc, a lăsat capacul peste closet și a tras apa.

— Tu ai fost, nu? s-a răstit la fetiță. Nu ți-am spus de atâtea ori să nu-l atingi?

Copila a izbucnit în plâns. Soțul femeii a venit de îndată ca să calmeze spiritele.

— Vorbești de chestia aia rotundă din coș? a întrebat-o pe nevastă-sa. M-a rugat să o arunc înapoi în veceu. Eu am scos-o din coș, nu-i vina fetei. De ce te-ai supărat? S-a întâmplat ceva? Am făcut ceva ce nu trebuia?

Exasperată, femeia a oftat și i-a spus soțului întreaga poveste.

— Nu mai dramatiza atâta, i-a răspuns bărbatul relaxat. Ignoră-l. Doar nu crezi că o să iasă noaptea din veceu și o să înceapă să se târască pe podea ca să-și lase ouăle prin toată casa.

Într-o noapte, femeia a avut un vis. Se făcea că se află într-o

odaie uriașă, cu podea din gresie albă și pereții din faianță tot albă. La un moment dat, Capul a apărut în spatele ei. S-a întors speriată, însă Capul s-a ițit în alt ungher al camerei. Apoi a început să răsară de peste tot. Lângă ea, fetița se amuza.

— Capul! Uite capul! striga, arătându-l cu degetul.

Femeia i-a cerut ajutorul soțului ei, care citea un ziar lângă ea.

— O, fă-te că nu-l vezi, i-a răspuns bărbatul plictisit. Nu mai exagera, nu-i cine știe ce.

Cuvintele lui se izbeau de faianța albă și se transformau într-un cor ce răsuna în camera uriașă: Nu-l băga în seamă. Nu-i cine știe ce. Ignoră-l. Nu-i cine știe ce.

Clapeta rezervorului era aproape de tavan. S-a chinuit să ajungă la ea și a apăsat-o. Bărbatul, fata și Capul au început să se învârtă în jurul ei, odată cu vârtejul de apă. Gaura neagră i-a devorat pe ea, pe fetița care râdea și pe bărbatul care încă citea plictisit din ziar. Femeia a prins-o pe copilă și a început să se zbată, încercând să iasă din vâltoare. În acel moment a auzit o voce cunoscută șoptindu-i la ureche: Mamă... A coborât privirea spre fetiță: Capul se cocoțase pe gâtul fragil al copilei, peste corpul ei mărunțel.

Scena a șocat-o și s-a trezit din somn. Abia ținându-se pe picioare, a mers la toaletă. S-a lăsat pe vine în fața veceului și mult timp s-a uitat pierdută la apa limpede din vasul alb, fără nicio pată și la gaura neagră scufundată în ea, imaginându-și Capul plutind și locul unde ar duce gaura.

Din ziua în care l-a pus la uscat la soare, Capul nu a mai apărut. Timpul trecea, iar ea nu mai avea coșmaruri cu el. Ducea o viață liniștită: gătea pentru soțul și fetița ei, spăla vase și rufe, făcea curățenie, mergea la cumpărături. An după an, viața ei se irosea în zile banale și monotone, în care nu se întâmpla nimic special. Bărbatul ei a fost promovat în firmă, nici mai devreme, dar nici mai târziu decât ceilalți colegi. Nu era romantic cu ea și nici afectuos cu fetița, însă de ziua ei sau a copilei venea acasă cu un tort în care punea câteva lumânări. Ca oricare alt copil, și fata ei a mers la școala primară, la gimnaziu și apoi la liceu. Nu avea note bune, dar nici rele. Nu era vreo frumusețe care să-ți sară în ochi, însă era drăguță. Era o liceană obișnuită care se trezea greu dimineața, era îndrăgostită de starurile pop de la televizor și se speria când vedea în oglindă că fața ei e plină de coșuri.

— Mănâncă mai repede, altfel întârzii la școală.

— Mami, mi-ai văzut cravata de la uniformă?

— Am agățat-o de clanța ușii de la dormitorul tău. Mănâncă mai încet, altfel o să te doară burta.

— Mmm... Auzi, mami, ieri am văzut în veceu un cap de om.

— Serios? Și ce-ai făcut?

— Am tras apa și s-a dus.

— Bravo. Mai vrei supă?

— Nu. Auzi... Cred că l-am văzut și înainte, și nu doar o dată, de mai multe ori. Chiar nu putem scăpa de el? E scârbos.

— Fă-te că nu-l vezi. Tragi apa și gata, a dispărut. Ai terminat?

— Îhî. Am plecat.

— Ți-ai luat pachețelul cu mâncare?

— Îhî. Pa, mami!

— Pa... Succes la școală.

Femeia a închis ușa.

Nu te mai gândi la el.

Nu-i cine știe ce.

Femeia a început să strângă masa.

Fata a intrat la facultate. Între timp, femeii îi apăruseră riduri, pielea i se lăsase și din loc în loc avea pete maronii. I-a dat fetei un ruj. Îi stătea bine cu el — fata nu mai era o copiliță, ci o domnișoară studentă. Când pe chipul familiar și totuși străin al fetei a redescoperit trăsăturile propriului chip din tinerețe, femeia a rămas uimită și a simțit un amestec de mândrie, afecțiune și gelozie. În ziua în care fata și-a întins părul cu placa și l-a vopsit violet, femeia s-a dus în fața oglinzii și când nimeni nu o vedea a început să se fâțâie, să-și mângâie cârlionții de „tanti cu permanent", o claie sârmoasă ca blana unui pudel, pe care negreșit trebuia să o vopsească brunet.

Femeia petrecea din ce în ce mai mult timp singură în casă. După ce a fost promovat într-o funcție la nivel executiv, bărbatu-său avea de lucru până peste cap. Ca orice adolescentă, fata avea viața ei. Zilele în care cei trei se vedeau la față erau din ce în ce mai rare. Uneori, soțul ei se întorcea mai devreme de la birou. Petreceau seara în doi, în liniște, însă trecuse mult timp de când nu mai avuseseră o noapte fierbinte și pasională. Nu mai aveau în comun nici măcar câteva amintiri dragi despre care să vorbească. Trăiseră prea mulți ani într-o căsnicie anostă, indiferenți unul față de celălalt și era prea târziu, dacă nu chiar imposibil, să mai încerce să reaprindă flacăra pasiunii. Luau cina împreună fără să-și vorbească, se uitau la televizor tăcuți până când el se ducea la culcare, fără să-i spună niciun cuvânt.

Femeia rămânea singură în fața televizorului. În zilele în care soțul și fata se întorceau târziu acasă sau chiar și după ce adormeau, femeia se uita singură la televizor până când se difuza imnul național. E drept, nici nu avea ceva special de făcut, însă era convinsă că, dacă se concentra cât putea de bine în fața ecranului, reușea să micșoreze spațiul ciudat care începuse să prindă contur într-un colț al sufletului ei. Uneori spațiul era gol, alteori, plin, uneori era amar și dureros,

alteori amorțit. Simțea că dacă ar uita pentru o clipă de spațiul mic și straniu din sufletul ei, spațiul ar crește tot mai mult, punând stăpânire pe ea și devorând-o. În timp ce privea imaginile de pe ecran mișcându-se haotic, fără niciun sens, încerca să-și golească mintea și sufletul. Dar izvorul gândurilor ei continua să țâșnească și oricât încerca să-l înăbușe, țâșnea cu și mai multă forță și dădea pe-afară...

S-a întâmplat într-o noapte. Ca de obicei, era singură acasă și se uita la televizor.

A mers la toaletă și, după ce și-a făcut nevoile, a coborât capacul closetului și a tras apa. În timp ce se spăla pe mâini, s-a uitat în oglindă la propria reflexie: pleoape lăsate, ten aspru, plin de riduri, păr alb la rădăcina firelor vopsite. Tocmai când ridica pe degete câteva șuvițe, spunându-și că va trebui să-și facă urgent o programare la salon, a văzut în oglindă capacul de la veceu mișcându-se.

Pac!

O mână udă a ieșit din apa veceului și a împins în sus capacul. Apoi a mai ieșit încă una. Cele două mâini s-au prins cu putere de marginea veceului.

Femeia urmărea în oglindă cum o ceafă acoperită cu păr des și ud se ridică din vasul veceului, ca și cum ar fi alunecat.

Mâinile frumoase, cu degete lungi și subțiri s-au sprijinit pe marginea veceului, scoțând la iveală doi umeri înguști și armonios conturați și două brațe suple. Bogat, frumos și negru ca tăciunele, părul ajungea până la brâu, căzând peste spatele ud. Au urmat o talie zveltă și atrăgătoare, două fese albe și voluptuoase, apoi două coapse cărnoase, dar cu contururi senzuale. După genunchi a ieșit un picior, care s-a sprijinit de marginea veceului. Piciorul era alb, lung, subțire și ud. Pulpele nu erau nici prea slabe, dar nici prea cărnoase, mușchii erau ușor încordați, iar glezna, subțire și feminină. A ieșit și celălalt picior. Degetele delicate ale picioarelor lungi au atins ușor gresia din baie. Trupul gol și ud lucea voluptuos în lumina galbenă și palidă a becurilor.

Femeia nu-și lua privirea de la oglindă. Creatura care ieșise din veceu s-a întors încet cu fața către ea. Femeia își vedea chipul din tinerețe stând alături de chipul ei îmbătrânit care se uita în oglindă. Ea, cea tânără, i-a zâmbit celeilalte, tot ea, dar bătrână.

Femeia îmbătrânită s-a întors încet ca să-și vadă chipul din tinerețe.

În fața ei nu mai era Capul, ci capul ei, cu chipul ei din tinerețe. Ea, cea bătrână, își privea încremenită chipul tânăr care îi zâmbea necontenit.

— Mamă...

Glasul era puțin cam pițigăiat, dar vechile horcăieli dispăruseră

și nu mai avea nimic din modulațiile cicălitoare ale unui om care se îneacă.

— Mă recunoști? Știi cine sunt, mamă?

— Aaa... a scrâșnit vocea femeii ca o balama ruginită.

— Ce mai faci? Ești bine?

Femeia nu a răspuns.

— În sfârșit am reușit să-mi fac trupul. Așa cum ți-am promis, voi pleca și-o să trăiesc pe cont propriu. Am venit să-mi iau rămas-bun și să te rog să-mi faci o favoare. E ultima mea dorință.

Ea, cea îmbătrânită, nu era atentă la vorbele femeii tinere, însă un singur cuvânt a făcut-o să tresară.

— Dorință?

— Nu-ți face griji, i-a răspuns Capul și i-a zâmbit ca și cum ar fi vrut să o liniștească. N-aș putea să ies în lume în pielea goală, nu? Am fost prea ocupată să-mi termin de făcut corpul din puținul pe care mi l-ai dat tu. N-am avut din ce să-mi fac câteva haine. Așa că am venit la tine să te rog pentru prima și ultima oară: dă-mi, te rog, ceva de îmbrăcat ca să-mi ascund părțile rușinoase și să dispar din viața ta.

Femeia s-a gândit la hainele din șifonier și s-a întors cu spatele ca să iasă pe ușa băii. Capul a oprit-o.

— Nu te deranja să cauți ceva special pentru mine. Dezbracă-te de hainele de pe tine și dă-mi-le mie. N-am nevoie de mai mult.

— Ce vorbe-s astea? Vrei să rămân goală și să-ți dau hainele mele? Vrei să stau dezbrăcată pe gresia asta rece? Nu crezi că pretinzi cam multe de la mine? Ia hainele pe care ți le dau și dispari!

— Mamă, te rog, liniștește-te.

Expresia de pe chipul tânăr o implora pe femeie să nu-l refuze.

— În afară de fecale și gunoaie nu am primit nimic de la tine, mamă, niciodată. E prima și ultima rugăminte pe care o am la tine. Dacă te dezbraci de haine și mi le dai, am să port cu recunoștință pe corpul meu căldura și mirosul trupului tău până în ziua în care voi muri.

Femeia și-a privit chipul din tinerețe. Se uita încremenită la corpul ei tânăr, la creatura care nu ieșise dintr-un pântec, din placentă, ci din colon și prin defecare. Creatura, care până atunci se ascunsese în gaura neagră din veceul alb de porțelan și care îi torturase mintea, îi spunea acum plină de îndrăzneală că vrea să fie independentă. Dacă avea să fie cu adevărat scena despărțirii, dacă avea să nu se mai întoarcă niciodată la ea, atunci merita să se dezbrace și să-i dea hainele.

În timp ce ea, cea tânără, își ștergea corpul cu un prosop, cealaltă ea, cea îmbătrânită, a început să se dezbrace. Nu era îmbrăcată în haine elegante: un cardigan, o rochie, sutien, chiloți, șosete. Atât. Rămasă goală, o urmărea pe cea tânără cum ridică

meticulos fiecare lucru în parte. Și a început să se îmbrace. Chiloți. Sutien. Rochie. Cardigan. Se mișca încet, ca și cum ar fi savurat fiecare lucru în parte. La sfârșit și-a pus șosetele și a închis nasturii de la cardigan. Ea, cea îmbătrânită și golașă, tremura de frig.

— Gata, te-ai îmbrăcat, așa că dispari. Mi-e frig. Trebuie să mă îmbrac.

S-a întors cu spatele ca să iasă din baie.

Versiunea ei mai tânără s-a pus între ea, cea îmbătrânită, și ușa toaletei.

— Unde crezi că pleci? Locul tău nu-i dincolo de ușă. Locul tău e aici, a spus cea tânără, arătând cu degetul către veceu.

— Ce-mi tot vorbești?! Nu mi-ai spus să mă dezbrac și să-ți dau hainele? Ți le-am dat! Am făcut ce mi-ai cerut! Nu crezi c-ar trebui să-mi fii recunoscătoare? Cum adică să intru în veceu? Termină odată nebunia asta și dispari! Dispari!

Pe chipul celei tinere a apărut un rânjet sinistru.

— Așa e, mi-ai dat ce ți-am cerut și tot ce ți-a mai rămas e un maldăr îmbătrânit de carne. În timp ce tu te bucurai de viața de afară, eu mă chinuiam în gaura din veceu. M-am chinuit mult, mult prea mult. Acum e rândul tău să intri în veceu. Am să-ți iau locul și am să mă bucur de tot ce ai avut parte!

— Ingrato! a răbufnit cea bătrână. De ce favoruri crezi că m-am bucurat afară? Am dus o viață obișnuită ca oricare alta! M-ai urmărit, m-ai torturat și mi-ai distrus până și frântura de fericire pe care-o aveam! Te-am suportat cu scârbă și ură doar ca să te cresc, ca să ajungi cea de azi. M-ai hărțuit și m-ai distrus, dar dacă ai puțină recunoștință pentru tot ce-am făcut pentru tine, ia-ți corpul pe care ți l-ai „făcut“ singură și dispari odată din viața mea! Cară-te! Dispari din ochii mei! Să nu te mai văd niciodată aici!

Rânjetul de pe chipul creaturii din veceu a dispărut brusc și ochii îi străluceau. A început să vorbească printre dinții încleștați, calm și răspicat.

— Recunoștință? Pentru ce să-ți fiu recunoscătoare? Te-am rugat eu să mă aduci pe lume? Ai avut vreodată grijă de mine? Mi-ai vorbit vreodată cu blândețe? Mi-ai spus vreo vorbă bună, mie, carne din carnea ta? M-ai născut chiar dacă nu am vrut să mă nasc. Nu tu ai fost cea care mereu a vrut să mă distrugă, din scârbă și ură? Ce mi-ai dat în afară de fecale și gunoaie? Ca să-mi termin de făcut corpul, am fost nevoită să-ți înghit umilințele, răutățile și mizeriile. În sfârșit, acum am trupul meu. Acum sunt completă, perfectă. Am așteptat o viață în gaura aia neagră să vină ziua asta. Acum eu sunt tu. Îți iau locul și am să trăiesc o viață nouă.

Tânăra s-a apropiat de bătrână. Cu mâinile ei tinere și puternice a apucat-o pe bătrână de umeri și de gât, a băgat-o cu capul în veceu

și într-o fracțiune de secundă a ridicat-o, prinzând-o de glezne. I-a împins repede trupul ramolit înăuntru, a trântit capacul peste veceu și a tras apa.

Degete reci

Femeia deschide ochii.

Întuneric. Beznă. Ca și cum o pânză neagră i-ar acoperi ochii. Niciun punct luminos.

A orbit?

Mișcă o mână în fața ochilor. I se pare că vede câteva pete, dar nu deslușește niciun contur.

Mai mișcă mâna de câteva ori și renunță. Întunericul e prea dens.

Cât o fi ceasul de s-a întunecat atât de tare? Unde se află?

Întinde mâinile în față, încercând să străpungă întunericul. Dă peste un obiect rotund și dur.

E un volan de mașină.

Își strecoară mâna dreaptă sub volan. Contactul. Cheile sunt în contact. Răsucește cheile. Nicio reacție. Motorul nu pornește.

Pipăie partea stângă a volanului cu mâna stângă. Mâna ei strânge ceva asemănător cu un băț tare. Trage de el. Semnalizatorul de pe partea stângă ar fi trebuit să se aprindă. Dar nu se vede nimic. Împinge de el înapoi. Nimic, nicio lumină. Bâjbâie după capătul manetei de semnalizare ca să găsească butonul pentru faruri. Apasă. Farurile nu se aprind.

Ce se întâmplă?

Încearcă să-și amintească, dar memoria ei e la fel de întunecată ca pânza ce-i acoperă ochii.

— Doamnă profesoară...

Glas subțire și slab. De femeie. Ridică fruntea.

— Doamnă profesoară...

Vocea o strigă din nou. Întoarce capul, ciulește urechile încercând să afle de unde se aude, însă vocea e atât de slabă, încât e imposibil să-și dea seama din ce parte vine.

— Doamnă profesoară Lee...

— Da?

Nu știe din ce parte se aude vocea, cine vorbește cu ea, dacă într-adevăr o strigă pe ea. Bucuroasă că aude un glas în întuneric, nu se poate abține să răspundă.

— Sunteți acolo? Cine sunteți? Eu sunt aici! Aici!

— Doamnă profesoară Lee, sunteți bine? se aude vocea din partea stângă. Sunteți rănită?

Femeia încearcă să-și miște brațele și picioarele. Nu simte nicio durere.

— Nu...

Glasul slab îi răspunde din aceeași parte.

— Atunci ieșiți repede din mașină.

— De ce? Ce s-a întâmplat cu mine? Unde sunt?

— Sunteți într-o mlaștină, îi explică calm vocea slabă. Mașina a început să se scufunde încet. Ar fi bine să ieșiți cât mai repede.

Încearcă să se ridice. Centura de siguranță îi apasă pe piept. Pipăie centura care-i ajunge până la șolduri, apasă pe buton și centura iese din suport. Se întoarce spre stânga și bâjbâie după mânerul portierei. Degetele ei descoperă mai întâi geamul portierei. Coboară mâna.

— Grăbiți-vă, doamnă profesoară Lee.

Degetele de la mâna stângă ating mânerul portierei. Trage de mâner, dar portiera nu se deschide. Împinge portiera.

— Doamnă profesoară Lee, mai repede!

— Nu se deschide ușa.

Nu știe ce să facă.

Vocea slabă îi dă instrucțiuni.

— E blocată. Deblocați-o.

Începe din nou să bâjbâie la mânerul portierei. Atinge câteva butoane. Începe să le apese pe rând. La al treilea se aude un clic. Zdruncinătura portierei i se pare un Mesia venit pe pământ.

Împinge din nou de portieră. Simte că portiera se deschide puțin, însă pare că s-a blocat în ceva.

— Nu se deschide, spune femeia, împingând cu umărul în portieră.

— Mașina s-a împotmolit în mlaștină, îi explică vocea slabă, venind de data asta dinspre dreapta. Lăsați-mă să vă ajut.

Simte niște degete atingând-o ușor pe mâna cu care împinge portiera. Portiera se deschide încă puțin.

— Repede. Ieșiți, mai repede, îi spune vocea.

Femeia ascultă ordinele vocii. Scoate mai întâi piciorul stâng, dar brusc își amintește ceva.

— A... Stați puțin... Stați...

Se apleacă și începe să bâjbâie sub volan și degetele ei simt două obiecte dure, dar netede. Cel lung, de pe partea dreaptă, e pedala de accelerație, obiectul lat, de pe partea stângă, e pedala de frână. Întinde mâna dreaptă sub pedale: mocheta aspră de pe podeaua mașinii și noroi. Nu găsește ce caută.

— Ce faceți? o întreabă panicată vocea slabă. V-am spus să ieșiți mai repede!

— Așteptați puțin...

Întinde mâna sub banchetă și dă peste un obiect din metal, lung și subțire — probabil e maneta de reglare a scaunului. Bâjbâie sub

manetă: praf, mocheta aspră, noroi.

Simte cum piciorul stâng, pe care l-a scos din mașină, începe să se ridice puțin câte puțin. Portiera începe și ea să se închidă încet și apasă peste piciorul ei.

— Doamnă profesoară Lee, grăbiți-vă! strigă glasul slab. Nu știu ce căutați, dar lăsați-l acolo și ieșiți odată!

— Bine, dar... Dar...

Ezită să dea explicații.

— Dar ce? Ce căutați?

— Ceva foarte important, răspunde abia auzit.

Își atinge mâna stângă cu cea dreaptă. Inelul de pe al patrulea deget a dispărut. Începe să pipăie bancheta pe care stă așezată, apoi bancheta de lângă ea.

— Important? Ce poate fi atât de important? o întreabă vocea.

Femeia duce mâna stângă afară, se prinde de cadrul mașinii și întinde cât poate de mult mâna dreaptă sub scaunul de lângă ea.

— Un inel...

Mâna ei însă nu poate ajunge sub bancheta de lângă ea. Dă peste schimbătorul de viteze și frâna de mână. Întinde mâna și mai mult. Pe bancheta alăturată nu e nimeni. Din cauza poziției ciudate, mâna ei nu ajunge sub banchetă.

Pe mâna stângă simte din nou degetele care au atins-o mai devreme.

— Asta căutați?

Un obiect rotund și dur îi atinge mâna stângă și cineva i-l pune pe inelar.

Se ridică în capul oaselor și își atinge mâna stângă cu cea dreaptă. Nu vede nimic, însă degetele ei recunosc o suprafață alunecoasă și o grosime ușor deranjantă.

— Asta căutați? o întreabă vocea slabă.

— Da... Dar cum...

— Deci asta căutați... L-am găsit, așa că ieșiți mai repede. E periculos, o avertizează.

Împinge cu mâna dreaptă portiera. Portiera se deschide încet. De-abia reușește să-și strecoare afară jumătatea stângă a corpului.

— Fiți atentă. Pământul e moale... o avertizează din nou glasul.

Piciorul ei stâng atinge pământul moale cu un pleosc. Dă brânci ușii cu mâna stângă în timp ce se sprijină de tavanul mașinii cu cea dreaptă, ieșind ușor de-acolo.

Picioarele îi intră adânc în noroi. Abia reușește să-și țină echilibrul.

E cât pe ce să se poticnească, însă degetele reci o prind de brațul stâng.

— Aveți grijă. Înaintați câte un pas, încet.

Urmează instrucțiunile vocii și pășește prudent, îndepărtându-se de mașină.

Deodată se oprește.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă vocea.

— N-ați auzit... ceva?

— Ce?

— Mi se pare că e cineva aici...

Vocea tace, ca și cum cel care vorbește ar asculta cu atenție ce se petrece în jur.

— Vi s-a părut. În afară de noi două, nu mai e nimeni aici.

Încearcă să asculte și mai bine.

Sunetul e vag, parcă ar veni de undeva din depărtare sau chiar de lângă urechea ei. Pare un glas de om, sau poate că e doar vuietul vântului...

Sunetul se topește, e din ce în ce mai slab și dispare.

— Sunt sigură că a fost cineva aici...

— Nu mai e nimeni, suntem doar noi, răspunde vocea sigură pe ea. Dacă vi se pare că ați auzit ceva, atunci probabil că ați auzit niște animale sălbatice.

Degetele care o cuprind o strâng ușor de mâna stângă.

— Haideți mai repede... Trebuie să fugim de aici, îi spune vocea, înfricoșată.

Teama se scurge din degetele reci în mâna ei stângă, îi traversează brațul și îi pătrunde în inimă.

Tăcută, începe să meargă.

Din când în când se împotmolește, picioarele îi intră adânc în noroiul moale. Când își pierde echilibrul, degetele îi strâng mâna atât de tare, încât o doare. Aceleași degetele o sprijină și o ajută să-și recapete echilibrul.

Nu știe încotro merg, nu își poate da seama unde se află, însă în degetele ce o țin strâns de mâna stângă simte aceeași teamă care o încearcă și pe ea. Simte că poate avea încredere în degetele reci. Își spune că trebuie să aibă încredere în vocea slabă și în degetele reci, că nu are de ales decât să înainteze încet prin întunericul ca smoala, călcând adânc în noroiul moale, chiar dacă nu știu încotro se îndreaptă.

— Am ajuns, spune vocea, puțin mai relaxată. Nu mai e noroi, de aici încolo pământul e tare.

Piciorul ei stâng atinge pământul tare. Urmează piciorul drept.

— Se merge mai ușor pe aici, spune vocea bucuroasă.

— Putem să ne odihnim puțin? întreabă ea.

Nu știe de când merg în întuneric și prin noroiul în care i s-au afundat picioarele, dar simte că a trecut o veșnicie. E extenuată fizic și mental.

Se așază pe marginea drumului, la întâmplare. Persoana cu voce slabă se așază lângă ea. Nu o vede, dar o simte lângă ea.

— Inelul... E important pentru dumneavoastră, nu? întreabă vocea, ușor reținută.

— Mmm... Da... răspunde, atingându-și inelul de pe mâna stângă.

— E chiar atât de... de important? întreabă din nou vocea, precaută.

— Da... Vreau să spun că...

Mâna ei dreaptă mângâie neîncetat inelul de pe mâna stângă.

Își amintește cum o mână mare și puternică o prindea pe a ei, un chip cunoscut, pe care întotdeauna se bucura să-l vadă, clipe fericite, momente plăcute... Frânturi ce seamănă vag cu toate astea revin brusc în memoria ei. E ceva important, de nepreţuit... Aidoma...

Cu cât încearcă să-și amintească mai multe, cu atât amintirile sunt tot mai difuze. Dispar încet, dar lasă în urma lor o căldură, asemenea celei emanate de ultimele raze ale soarelui la asfinţit. Amintirile ei sunt locuite doar de întuneric, singurul ce continuă să o copleșească din clipa în care a deschis ochii.

În timp ce ea tace, vocea slabă începe să se scuze.

— Îmi pare rău. Nu voiam să comit vreo indiscreţie...

— A, nu... Nu face nimic...

E nelămurită, simte că ceva nu e în regulă.

— Nu... Nu-mi amintesc... În mintea mea e beznă...

— O, nu... Nu cumva v-aţi lovit? întreabă vocea îngrijorată.

— Totuși... Nu simt nicio durere...

— Daţi-mi voie să mă uit puţin...

Degetele reci îi pipăie fruntea și creștetul capului.

— Vă doare?

— Nu.

Degetele reci coboară pe tâmple.

— Dar aici? Vă doare?

— Deloc...

— O, nu... oftează vocea. Trebuie să ieșim repede de aici și să mergem la un spital.

Își atinge faţa și capul, dar degetele ei nu descoperă nicio rană, niciun fir de sânge. Tot ce simte e întunericul profund din mintea ei.

— Mă scuzaţi, întreabă după ce și-a pipăit o vreme faţa și capul. Unde suntem? Ce s-a întâmplat cu noi?

— Vai, nu se poate... Nu vă amintiţi? întreabă vocea surprinsă.

— Nimic, răspunde ea cu glas stins.

— Am făcut accident de mașină când ne întorceam de la petrecerea de casă nouă a profesoarei Choi și a soţului dânsei. Chiar nu vă aduceţi aminte?

— Nu...

Nimic, nu-și amintește nimic. Răscolește prin minte, încearcă să se agațe de ceva, însă tot ce găsește este un întuneric de nepătruns.

— Doamnă profesoară...

Vocea slabă sună ușor nesigură.

— Nu vă aduceți aminte nici cine sunt?

E disperată. Îi vine să plângă.

— Nu...

— Vai... Nu se poate...

Vocea slabă e din ce în ce mai firavă, fără vlagă.

— Sunt profesoara Kim... Predau lângă clasa dumneavoastră, la a șasea, grupa a doua. Nu vă amintiți de mine?

— Nu știu.

„Deci e profesoară la școala primară..." își spune în gând.

Vocea slabă continuă să povestească agitată.

— Până anul trecut, profesoara Choi a predat la clasa a cincea, dar după ce s-a căsătorit și-a dat demisia... L-a urmat pe soțul ei și s-au mutat în provincie. Ne-au invitat la petrecerea de casă nouă... Chiar nu vă mai amintiți nimic?

— Nu știu.

— E grav dacă nu vă aduceți aminte...

Degetele reci îi strâng din nou mâna stângă, la fel de puternic ca înainte.

— Trebuie să ne ridicăm, spune vocea.

— Ce?

Nu apucă să se dezmeticească și deja e în picioare.

Glasul slab începe să-i vorbească hotărât.

— Doamnă profesoară Lee, v-ați lovit mai rău decât vă imaginați. Trebuie să plecăm de aici cât mai repede și să căutăm un spital.

— Aveți dreptate...

— Sunteți obosită?

— Ce-ați spus? A, nu, deloc...

— Atunci, să plecăm.

Degetele reci o trag ușor de mâna stângă. Începe să meargă în urma vocii.

— Cum s-a întâmplat accidentul? întreabă în direcția vocii, în timp ce merg.

Vocea slabă oftează.

— Nici eu nu știu. Am băut foarte mult și tocmai de asta dumneavoastră ați condus în locul meu...

— A...

Sentimentul de vinovăție îi sugrumă pentru o clipă vorbele.

— Și mașina... începe să vorbească din nou, e mașina

dumneavoastră, doamnă profesoară Kim?

Vocea nu-i răspunde.

Îi este rușine, se simte vinovată și nu mai întreabă nimic.

Cele două profesoare continuă să meargă fără să-și vorbească.

— Știți... știți cumva pe unde suntem? o întreabă brusc pe profesoara Kim.

— Păi, știu și eu... răspunde ezitant vocea, ca și cum nu ar avea chef să facă conversație.

Profesoara Lee continuă să-i pună întrebări.

— Și unde se află mai exact casa doamnei profesoare Choi? E aproape?

— Nici eu nu știu... Am adormit de îndată ce m-am urcat în mașină... răspunde ambiguu vocea.

Se gândește puțin și o întreabă:

— Aveți cumva un telefon mobil la dumneavoastră?

Vocea nu-i răspunde imediat.

— Mobil? Nu am. Dar dumneavoastră?

— Nici eu nu am...

— Adineaori, când ați căutat inelul, n-ați găsit și mobilul?

I se pare că aude o nuanță de reproș în întrebare. Se gândește o clipă și răspunde:

— Nu am găsit nimic pe banchetele din față... Nu era pe bancheta din spate?

— Era prea întuneric, n-am văzut. Poate că a căzut pe fereastră, răspunde vocea, nesigură.

Conversația se oprește din nou.

Nu știe cât timp a trecut de când au ieșit din mașină și-au început să meargă tot așa. În jurul lor e întuneric beznă. Nu se văd nici luna, nici stelele. „Oare cât trebuie să mai așteptăm până se luminează de ziuă?“ se întreabă în sinea ei.

— Și... Încotro mergem? întreabă prudentă.

Vocea însă nu-i răspunde. Întreabă din nou.

— Știți... Știți cumva unde mergem?

Un timp, vocea nu mai vorbește cu ea, apoi, în loc de răspuns, schimbă subiectul.

— Ce rău îmi pare de doamna profesoară Choi.

— Ce-ați spus? o întreabă, nedumerită.

Vocea slabă începe să mormăie, ca și cum ar vorbi singură.

— Cât de fericită era când s-a căsătorit! Toată lumea era a ei! După doar un an a divorțat și a demisionat de la școală...

Așteaptă continuarea, însă vocea nu se mai aude.

— Ăăă... Despre ce vorbiți? o întreabă.

Vocea slabă continuă să mormăie.

— N-a fost vina ei că a înșelat-o bărbatul... Nu vi se pare

nedrept? Lumea spune că profesorii ar trebui să fie modele pentru ceilalți, dar ea e femeie... La urma urmei, ce ar putea face o femeie? E o femeie divorțată...

— Despre ce vorbiți? Nu mi-ați spus adineaori că profesoara Choi abia ce s-a căsătorit?

Vocea slabă râde ușor.

— Mi se pare normal ca după un an de căsnicie să spui că era proaspăt căsătorită...

— Și tocmai ce mi-ați zis că profesoara Choi s-a măritat, că am mers împreună la petrecerea de casă nouă...

— Vai, doamnă profesoară Lee, cred că v-ați lovit destul de grav la cap, îi spune vocea, înțelegătoare și răbdătoare. Colega noastră a divorțat, s-a mutat singură la țară, a închiriat o cameră, iar noi două am vizitat-o ca să sărbătorim mutarea în casă nouă și să o consolăm...

După un moment de tăcere, vocea slabă continuă să mormăie.

— De când locuiește singură, a început să bea din ce în ce mai mult. E dependentă de alcool, bea pahar după pahar...

— Bine, dar mi-ați spus că... încearcă să o oprească, confuză.

— Chiar nu vă amintiți nimic? o întreabă vocea. Of, ce ne facem? Trebuie să ajungem repede la un spital.

Răspunsul o face să amuțească.

O vreme, cele două nu mai schimbă niciun cuvânt.

În timp ce merge, ridică privirea către cer.

E atât de întunecat, încât nu știe dacă ce privește e într-adevăr cerul. E pentru prima oară în viața ei când vede un întuneric atât de profund, de nepătruns. Dacă au făcut accident de mașină înseamnă că acum ar trebui să meargă pe marginea șoselei. Și totuși, de ce nu vede niciun stâlp de iluminat?

Unde e? Încotro se îndreaptă?

— Îmi pare atât de rău de profesoara Choi, repetă vocea din fața ei, spărgând liniștea.

Dar ea nu-i răspunde.

— Și mama ei, vai, cât de mult a plâns... Să-i moară fata atât de tânără... Și de ce moarte violentă a avut parte...

— Ce-ați spus? o întrerupe brusc.

Vocea oftează.

— Ați văzut-o și dumneavoastră, doamnă profesoară, la funeralii... A, mda, mi-ați zis că nu vă amintiți nimic.

Simte umbra de ironie din ultimele cuvinte și îi răspunde dur, ridicând glasul.

— Funeralii? Despre ce vorbiți? Adineaori mi-ați spus că am fost la petrecerea de casă nouă...

— Nț, nț... V-ați lovit la cap rău de tot... răspunde vocea. Înțeleg să fii îndrăgostită de cineva ani la rând, dar să ajungi să-ți curmi viața

pentru un bărbat care nu se uită la tine... Era atât de tânără, mi se rupe sufletul de părinții ei...

— Bine, dar... N-ați spus că profesoara Choi era căsătorită? o întreabă, încercând să-și controleze glasul tremurând. A înșelat-o soțul, apoi a divorțat... Nu asta mi-ați spus?

Vocea oftează ușor.

— Pfu... Ce tot vorbiți acolo... Dumneavoastră ar trebui să știți cel mai bine...

— Bine, dar mi-ați spus clar, mai devreme. Întâi mi-ați zis că a dat petrecere de casă nouă, după nuntă, apoi că s-a retras la țară, unde a închiriat o cameră... Mi-ați spus că s-a căsătorit. Pe urmă a divorțat...

— Doamnă profesoară Lee, vorbiți incoerent... Vă doare tare capul?

Nu răspunde.

După câteva clipe de tăcere, vocea slabă începe să vorbească din nou, aproape nedeslușit.

— Hm... Profesoara Choi... Ce poveste tristă de viață a avut, nu credeți? Oricât de îndrăgostită o fi fost de el, chiar n-a fost în stare să vadă că bărbatu-său și-o trăgea cu diriginta din clasa de alături? Toată școala știa de cei doi, numai ea s-a încăpățânat să nu deschidă ochii... Când cealaltă i l-a suflat de sub nas, și-a dat demisia și a început să facă crize de isterie, țipa cât o ținea gura că-și pune capăt zilelor...

Vocea își îngăduie o clipă de răgaz. Ea așteaptă să continue.

— Și chiar s-a sinucis...

Nu își poate da seama dacă vocea încearcă să-și înăbușe hohotele de râs sau suspinele.

Simte o durere la fel de scurtă și intensă ca încrederea pe care a avut-o în voce, o încredere care acum a făcut loc îndoielii. Teama îi copleșește inima. Prudentă, se îndepărtează puțin de voce, pășind ușor la dreapta.

Vocea slabă din stânga ei continuă să mormăie, ca și cum ar fi singură.

— Cât de nedreaptă poate fi viața, nu? Toate ne naștem la fel, dar unele dintre noi fură bărbații altora, în timp ce altele sunt mestecate și scuipate cu scârbă ca niște gume...

Nu răspunde. Vocea slabă continuă să vorbească.

— Nu găsiți că-i amuzant? Două femei merg cu aceeași mașină, fac accident, una dintre ele se agață de viață și supraviețuiește, pe când cealaltă moare pe loc...

— Cine... Cine ești? se aude întrebând-o.

Nu mai poate să-și controleze tremurul glasului.

Vocea slabă o ignoră și continuă să vorbească.

— Nu vi se pare nedrept? Să trăiești singură și să mori tot în

singurătate...

— Unde suntem? strigă. Ce s-a întâmplat cu mine?

Vocea din stânga ei chicotește slab.

— Pfff... Cât de amuzanți pot fi oamenii. N-am dreptate? Chiar dacă nu văd nimic în jurul lor, au încredere într-o voce pe care o aud, din simplul motiv că le e teamă...

— Ce ești? țipă din răsputeri. Unde suntem? Unde mă duci?

Vocea chicotește din nou și continuă să mormăie.

— Hi, hi, hi... Să te ții după o voce străină, fără să știi unde te duce, doar pentru că se preface îngrijorată pentru tine...

Nu mai rezistă și o ia la fugă.

În spatele ei, vocea râde și mormăie.

— Hi, hi, hi... Să nu ai habar cine ești și unde te îndrepți...

Fuge. Nu știe încotro, dar se simte în siguranță știind că se îndepărtează de vocea slabă. Continuă să fugă, orbecăind.

Dintr-odată, simte cum pământul de sub picioare se înmoaie. Se dezechilibrează și cade. Se zbate și reușește să se ridice. O lumină puternică o orbește. Obișnuiți cu întunericul, ochii ei nu mai văd în lumină. Încremenește sub fasciculul de lumină.

Pentru o clipă, întreaga scenă îi apare limpede în fața ochilor: se vede pe ea la volanul unei mașini; brusc, pierde controlul, volanul nu o mai ascultă, mașina iese de pe șosea, vine peste ea, frica îi îngheață chipul, mâinile fără vlagă prind volanul, apoi, cu un gest ce trădează nerăbdarea, cinci degete apucă partea liberă a volanului dintre mâinile ei.

Întuneric, din nou.

— ...profesoară...

De undeva se aude glasul slab și subțire al unei femei. Deschide ochii. Vocea o strigă din nou.

— Doamnă profesoară...

Încearcă să întoarcă capul spre voce, însă gâtul i-a înțepenit.

— Doamnă profesoară Lee...

Deschide gura să răspundă, dar un glas cunoscut răspunde în locul ei.

— Da?

Își aude vocea răspunzând vocii slabe și simte cum tot trupul începe să se zbată sub mașină. Dar trupul ei nu se mișcă. Un noroi moale, sau poate ceva ce seamănă cu noroiul, ceva de care nu poate fi sigură cu adevărat, lipicios și vâscos, se încăpățânează și îi urcă pe picioare, trece de glezne, ajunge la genunchi, îi acoperă coapsele, pântecul și încet, încet îi devorează întreg trupul.

Aude o conversație undeva în depărtare.

— Sunteți acolo? Cine sunteți? Sunt aici!

— Doamnă profesoară Lee, sunteți bine?

Încearcă din răsputeri să se elibereze. Brațul drept e prins sub roată. Reușește cu greu să-și tragă mâna stângă afară și se agață de bara de protecție. Își încordează mâna stângă, chinuindu-se să-și scoată trupul de sub mașină.

Dintr-odată, niște degete reci îi ating mâna stângă, strânsă repede în pumn, dar e prea târziu: degetele reci îi scot inelul dur, care alunecă ușor.

— Nu...

Vrea să țipe, însă vocea i se gâtuie.

— Liniștiți-vă... îi șoptește la ureche vocea slabă. Sunteți plină de răni, nu trebuie să vă mișcați... Doam... nă... pro... fe... soa... ră... Lee. Hi... hi... hi...

Glasul slab se îndepărtează, chicotind.

Mașina începe să se zgâlțâie ușor peste trupul ei.

— Cu grijă, încet, faceți câte un pas... se aude vocea slabă din depărtare.

Deschide gura și țipă, adunându-și toate forțele, toată frica, furia și disperarea din suflet.

— De ce țipați? o întreabă vocea.

— Nu ați auzit?

— Ce să aud?

— Cineva... Cred că a fost cineva aici...

— Vi s-a părut, îi răspunde vocea. În afară de noi două, nu mai e nimeni aici.

Aude niște pași greoi, afundându-se în noroiul moale.

Conversația se îndepărtează tot mai mult de ea.

Încetul cu încetul, mașina se scufundă. Undeva în trupul ei, se aud niște oase trosnind. Ciudat, dar sunetul oaselor zdrobite o face să-și dea seama că nu mai simte nicio durere.

Tot ce simte acum e greutatea enormă a mașinii, împingând-o în jos, într-un abis întunecat, necunoscut.

Întrupare

„A întrupa“[3]: a sângera, a se afla în perioada ciclului menstrual

Era în a douăsprezecea zi de ciclu, dar sângerarea nu se mai oprea. De obicei, din a treia zi îi curgea din ce în ce mai puțin sânge, iar în a cincea sau a șasea zi se oprea. De data asta, trecuseră două săptămâni și continua să sângereze. Noaptea, fluxul nu mai era așa abundent, însă în zori de zi reîncepea să-i curgă mai mult.

Menstruația nu i s-a oprit nici în a cincisprezecea zi. „Trebuie să consult un ginecolog“, și-a spus, însă era conștientă că o femeie nemăritată nu poate intra într-un cabinet de ginecologie fără un sentiment ciudat de vinovăție.

În a douăzecea zi, a început să aibă amețeli. Oboseala cronică i-a dat viața peste cap. A fost momentul în care și-a dat seama că nu mai poate amâna consultul ginecologic.

Fără să scoată niciun cuvânt, medicul i-a uns pântecul cu un gel vâscos și transparent, apoi a început să apese din loc în loc cu un disc metalic rece.

— Nu observ nimic anormal... a mormăit bărbatul, privind concentrat la imaginea încețoșată de pe un ecran alb-negru.

S-a chinuit să se curețe, dar nu a reușit să șteargă tot gelul de pe mâini și pântece. Gelul i-a pătat hainele, dar, chiar și așa, s-a îmbrăcat repede, a ieșit din separeu și a intrat din nou în cabinet.

— Sunteți stresată în ultima vreme? a întrebat-o medicul, cu ochii lipiți de ecografie. Au apărut schimbări majore în viața dumneavoastră?

— Îmi scriu disertația... Dar nu cred că sunt chiar atât de stresată, încât să...

Înainte să noteze ceva pe fișă, medicul s-a uitat în ochii ei o clipă.

— De cele mai multe ori, stresul poate cauza dezechilibre hormonale. Rezultatele ecografiei arată că sunteți sănătoasă. Vă prescriu niște anticoncepționale. Le luați trei săptămâni, faceți o pauză de o săptămână și continuați tratamentul încă trei săptămâni. Apoi le întrerupeți încă o săptămână și repetați. În două, trei luni totul va reveni la normal.

Și a început să ia anticoncepționale.

Le-a luat trei săptămâni și, după o pauză de o săptămână, a continuat să le ia încă trei săptămâni. S-a ținut de tratament două luni. I-a venit ciclul la două zile după ce încetase să mai ia pilulele,

după care a sângerat zece zile încontinuu. A reluat anticoncepționalele și ca prin minune menstruația i s-a oprit, dar când a întrerupt tratamentul trei săptămâni mai târziu, a sângerat din nou. A fost nevoită să înghită pilulele o jumătate de an, o perioadă mult mai lungă decât se aștepta.

După șase luni de tratament, ciclul i-a revenit la normal. Când a văzut că în a cincea zi nu mai sângerează, a strigat de bucurie.

O lună mai târziu, într-o dimineață când a vrut să coboare din pat, a amețit. Casa se învârtea cu ea și s-a întins imediat înapoi în pat.

A avut grețuri toată ziua. Atât de tare amețea, încât nu a putut mânca nimic. Era slăbită și începuse să facă febră.

Negreșit, trebuia să-și facă un set de analize generale. A mers la un spital mare, unde a făcut radiografii, analize de sânge și urină.

— Sunteți însărcinată, a anunțat-o medicul pe un ton indiferent, uitându-se pe rezultatele analizelor.

— Poftim?

— Vă recomand să consultați un ginecolog.

A coborât câteva etaje și a mers la cabinetul de obstetrică și ginecologie, unde a dat peste o femeie tânără, la vreo treizeci de ani, machiată incredibil de strident. După mai multe consultații cam neplăcute, femeia i-a spus apăsat, cu voce rece ca gheața:

— Sunteți însărcinată în șase săptămâni.

— Nu sunt căsătorită și nici nu am iubit... a răspuns indignată.

— Și nu ați întreținut niciodată relații sexuale? Nu ați luat niciun fel de medicament?

— Am luat niște anticoncepționale. Nu mi se mai oprea ciclul...

— Cât timp le-ați luat?

— Șase luni.

Doctorița i-a aruncat o privire tăioasă, mijindu-și ochii conturați cu o linie de dermatograf neagră și groasă, umbriți de pleoapele încărcate cu fard albastru, țipător.

— Vi le-a prescris un medic?

— Da... Mi-a spus să le iau două, trei luni... Doar știți că anticoncepționalele se vând fără rețetă... a răspuns aproape în șoaptă, foarte jenată.

— Dacă medicul v-a spus să le luați două sau trei luni, ar fi trebuit să încetați tratamentul după două sau trei luni!

— Da, dar... Știți, pur și simplu nu mi se mai oprea ciclul...

Doctorița a scos un oftat exasperat printre buzele rujate în roșu-aprins.

— În cazul unor dereglări hormonale, sarcina poate fi un efect advers al pilulelor anticoncepționale luate timp îndelungat, i-a explicat femeia.

— Poftim? Bine, dar... Rolul anticoncepționalelor nu este să

prevină sarcina? s-a justificat cu glas stins.

Doctorița a străfulgerat-o cu privirea ei neagră-albăstruie.

— Vina e numai a dumneavoastră. Ați abuzat de pilule și acum suportați efectele adverse. Medicamentele nu sunt făcute să fie luate după ureche.

— Și ce... Ce să fac acum?

— Copilul are tată? a întrebat-o doctorița, uitându-se pe fișa ei.

— Mă scuzați?

— V-am întrebat dacă aveți pe cineva care poate fi tatăl copilului.

— Nu...

Femeia a ridicat ochii din fișă și a țintuit-o din nou cu privirea ei înfricoșătoare, evidențiată de machiajul vulgar.

— În cazul ăsta, trebuie să vă grăbiți și să găsiți un bărbat care să fie tatăl copilului...

— Tatăl copilului? De ce?

— Purtați un copil în pântece! Nu credeți că e normal să aibă și un tată? a întrebat-o doctorița pe un ton ironic, ridicând glasul.

— Și dacă... dacă nu există niciun tată?

— Situația dumneavoastră stă în felul următor: n-ați rămas gravidă în urma unui „proces“ normal, prin urmare, dacă nu vă găsiți un partener bărbat, celulele fătului nu se vor înmulți și nu se vor dezvolta așa cum trebuie. Bănuiesc că știți că se vând ouă fertilizate și nefertilizate. La fel se întâmplă și cu ovulele dumneavoastră. Dacă fetusul nu se dezvoltă, atunci sarcina nu va progresa normal, și asta vă va afecta sănătatea. Înțelegeți despre ce vorbesc? a întrebat-o doctorița, ușor iritată.

— În ce fel... îmi va afecta sănătatea?

— Depinde de organism. Deocamdată sunteți abia în șase săptămâni, nu știu ce se va întâmpla mai târziu.

Femeia a oftat din nou.

— În orice caz, faceți rost cât mai repede de un tată pentru copil, i-a spus pe un ton amenințător, privind-o prelung. Altfel, situația dumneavoastră se va înrăutăți.

Părinții ei au hotărât că e mai bine să-și întrerupă temporar studiile, să plătească un agent matrimonial care să-i găsească un partener potrivit să-i fie tată copilului, înainte să-i crească și mai mult burta. În cererea de înghețare a masteratului, tânăra a scris că starea de sănătate nu-i mai permite să continue studiile. Temperamental din fire, profesorul ei coordonator a făcut o criză de nervi când a aflat că studenta hotărâse să-și întrerupă studiile tocmai când disertația începea să prindă contur. Și ea regreta enorm, dar nu a avut de ales. Colegii de departament își făceau griji pentru ea și îi plângeau de

milă, ca și cum ar fi suferit de o boală incurabilă.

După ce s-a lăsat de școală, nu a mai știut cum să-și umple timpul. În schimb, familia ei nu mai avea timp nici să respire. Toate rudele ei s-au mobilizat pentru operațiunea „în căutarea unui tată pentru copil“. La scurt timp, maică-sa și un agent matrimonial i-au aranjat o întâlnire cu un bărbat, la o cafenea.

După ce agentul și maică-sa s-au ridicat de la masă și au ieșit din cafenea, între ea și bărbat s-a lăsat o tăcere stranie. Pentru prima oară în viața ei era la o întâlnire aranjată. Nu știa cum să intre în vorbă cu bărbatul necunoscut din fața ei, unde să privească și cum să-și țină mâinile. Grețurile de dimineață, care până atunci păreau să se fi mai ameliorat, reveniseră în forță în dimineața întâlnirii. Combinația dintre aerul condiționat rece din cafeneaua hotelului elegant, plin de clienți și mirosul puternic de cafea neagră și tare îi dădea frisoane și îi întorcea stomacul pe dos.

— Din câte am înțeles, sunteți masterandă, nu? a întrebat-o bărbatul stânjenit, spărgând tăcerea ciudată.

— Da...

De-abia ce-a reușit să-i răspundă, căci buzele vineții îi tremurau de frig.

— Și ce specializare studiați?

— Literatura de limbă slavă...

— Uau! Ce domeniu neobișnuit! Sunt puțini oameni în țara noastră care studiază literatura norvegiană, nu?

— Eu... Nu vorbesc despre Norvegia...

Brusc, a început să nu mai suporte mirosul de cafea. A lăsat rușinea la o parte, a sărit ca arsă de pe scaun și a alergat la toaleta pentru femei. S-a chinuit mult timp, dar nu a vomitat decât puțină cafea și bilă, printre râgâieli și icnete. În timp ce se spăla pe mâini și pe față, se ruga ca bărbatul să fi plecat din cafenea.

L-a găsit așteptând-o în fața toaletei. Se plimba agitat, iar expresia de pe chip îi trăda îngrijorarea. Ea s-a împiedicat când a ieșit pe ușa toaletei. A fost cât pe ce să cadă, dar bărbatul a prins-o de braț.

— Sunteți bine? a întrebat-o.

— Da... Mă scuzați, i-a răspuns buimacă.

Rușinată, se înroșise toată și nu știa ce să facă. S-a întors la masă, sprijinindu-se de bărbat. Traversând încet distanța scurtă de la toaletă până la masă, a observat că bărbatul are umerii îndeajuns de lați cât să o îmbrățișeze. Avea mâinile și umerii înghețați din cauza aerului condiționat, dar, chiar și așa, a simțit un braț vânjos, și în același timp cald, cu piele fină. Încă avea amețeli și picioarele îi tremurau violent. Îi era atât de rușine, încât voia să dea bir cu fugiții, însă când și-a dat seama ce emoții puternice o copleșesc, focul din trupul ei s-a întețit și s-a înroșit și mai tare.

— Vă simțiți rău? Doriți să ieșim?
— Nu. Mă scuzați, putem să ne așezăm puțin?
— A, sigur... Vă rog.
S-a prăbușit pe scaun și o vreme nu a putut îngăima niciun cuvânt. Neștiind ce să facă, bărbatul continua să soarbă din cafea.
— Vă simțiți rău? N-ar fi trebuit să vă forțați să veniți la întâlnire...
— A, nu... Sunt doar niște grețuri. Sunt însărcinată.
— Vorbiți serios? Felicitări!
— Mulțumesc.
— Nu cumva vă deranjează mirosul de cafea? Să chem să ne elibereze masa?
Bărbatul i-a făcut de îndată semn chelnerului să vină la masă.
— Vă mulțumesc mult.
Îi venea în continuare să intre în pământ de rușine, dar, cel puțin, sub nasul ei nu mai mirosea a cafea.
— Bănuiesc că sarcina nu e prea avansată...
— Așa e, sunt abia în luna a doua.
— Și încă nu știți dacă e băiat sau fată, nu? O, mă scuzați, sunt cam indiscret.
— Nu vă faceți griji, e în regulă. Nici eu nu știu. Nici nu m-am gândit să întreb.
— Aveți dreptate, e mai palpitant să aștepți cu nerăbdare când nu știi la ce să te aștepți.
Bărbatul era manierat și amabil și, surprinzător, un partener de conversație foarte plăcut. Au vorbit despre sarcină și copii, până când ea l-a întrebat din senin:
— Mă scuzați, dar... Ați putea fi tatăl copilului meu?
— Tatăl copilului dumneavoastră?
— Da... Sinceră să fiu, acesta e motivul pentru care am venit la întâlnirea aranjată...
I-a povestit pe scurt despre cum rămăsese însărcinată din cauza anticoncepționalelor. I-a spus și despre avertismentul doctoriței.
El o asculta atent, cu mină serioasă.
După ce ea a terminat de povestit, bărbatul a tăcut câteva clipe înainte să-i răspundă.
— Mi-e greu să vă dau un răspuns aici, pe loc. Am venit la întâlnire fără să știu nimic despre situația dumneavoastră... Înțeleg că așa sunt întâlnirile aranjate, pline de neprevăzut, dar, chiar și așa, nu e o decizie ușoară să fiu tată. Sper că mă înțelegeți.
— Desigur, nu e nicio problemă.
— Nu pot să vă dau un răspuns acum, dar, dacă vom continua să ne întâlnim și ne cunoaștem mai bine, vă voi răspunde la timpul potrivit. Sunteți de acord?

— Firește.

Bărbatul a insistat să o ducă cu mașina acasă, chiar dacă ea l-a refuzat în mod repetat.

— Sunt șofer profesionist. Puteți avea încredere în mine, i-a spus, zâmbindu-i.

În fața casei, femeia a coborât din mașină și și-au luat la revedere. În timp ce privea mașina bărbatului îndepărtându-se, pe tânără a lovit-o gândul că toată după-amiaza vorbiseră câte-n lună și stele, dar aflase un singur lucru despre el, că e șofer profesionist.

A urmat un șir lung de alte întâlniri aranjate, dar niciuna nu a dat rezultate. Nu de puține ori s-a ridicat precipitată de pe scaun și a alergat la toaletă, ca la întoarcere să constate că între timp pretendentul dispăruse. Când spunea că are nevoie de un tată pentru copilul ei, unii dintre bărbați se albeau la față, își scoteau o țigară și începeau să pufăie neliniștiți, iar alții își afișau ostentativ dezgustul. Cu timpul a ajuns la concluzia că, dintre toți bărbații, primul era cel mai potrivit pentru ea, însă cum programul lui de serviciu nu coincidea cu al ei, nu puteau nici măcar să vorbească la telefon, darămite să se întâlnească.

Burta îi creștea, încet, dar sigur. Când a trecut de cinci luni, sarcina era vizibilă. Pentru o vreme, grețurile de dimineață s-au agravat, însă cu timpul, ca prin minune, au început să se mai rărească. Sânii i s-au mărit și a luat atât de mult în greutate, încât a început să aibă dureri de spate și să i se umfle picioarele. Gâfâia mereu, deseori se sufoca, transpirația îi curgea șiroaie și mergea întruna la toaletă. La maternitate i-au spus că sunt simptome normale pentru o sarcină. Era deja în luna a șasea și copilul din pântece încă nu începuse să se miște. Tremurăturile și zvâcnirile ușoare pe care le simțea nu-i dădeau senzația că un copil lovește în peretele uterului.

După ce i-a ascultat îngrijorările, tânăra doctoriță cu fața acoperită cu un strat gros de machiaj a întrebat-o tăios:

— Încă n-ați găsit un tată pentru copil? Nu mă surprinde ce vi se întâmplă.

— Păi... Nu e chiar atât de ușor...

— În viață nimic nu-i ușor! Ați crezut că sarcina e floare la ureche? Lămuriți-mă: ce aveți de gând să faceți? Sunteți conștientă că v-au mai rămas doar câteva luni să rezolvați problema?

— Și acum caut un tată pentru copil, dar...

— Ce fel de mamă veți fi dacă asta e atitudinea dumneavoastră acum? Unde vă este simțul răspunderii față de copilul dumneavoastră? Gândiți-vă la ce vă spun. Acum, cât noi două stăm de vorbă, o viață crește în pântecele dumneavoastră. Trupul unui pui de om prinde contur în dumneavoastră. Purtați în pântec responsabilitatea pentru o viață umană. Dacă sunteți indiferentă când fătul are doar șase luni,

cum vă veți comporta când îl veți aduce pe lume?

— Bine, dar asta...

— Păreți o femeie nepăsătoare și relaxată, care crede că fătul se dezvoltă normal doar fiindcă încă nu-l vede. Continuați ca până acum și nu știu ce se va întâmpla cu micuțul. Dacă vreți să nașteți un copil sănătos și normal, faceți tot ce vă stă în putință și găsiți-i un tată.

— Bine, dar eu chiar încerc să găsesc un tată bun pentru copil, mă gândesc numai la binele lui...

— Nu mai vorbiți ca și cum totul ar fi în regulă! Nu mai aveți timp!

Doctorița era furioasă. Părea că furia îi țâșnește prin fiecare fir de păr, ca și cum urma să-i explodeze de sub fardul albastru și tușul negru. Privirea tăioasă din ochii ei alungiți amenința să sfârtece pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie de ea.

Simțindu-se umilită, tânăra a ieșit degrabă din spital.

Pe măsură ce burta creștea, îi era din ce în ce mai greu să dea ochii cu oamenii. La cea de-a treizeci și șaptea întâlnire aranjată de agenția matrimonială, pretendentul s-a așezat emoționat pe partea opusă a mesei, dar, când i-a văzut burta uriașă, s-a desprins ca un arc de pe scaun și a ieșit valvârtej din cafenea, fără niciun cuvânt. Femeia și-a jurat că n-o să mai accepte să meargă la nicio întâlnire aranjată. Disperarea a făcut-o să se dea în spectacol în cafenea.

— Singură l-am făcut, singură am să-l cresc! a strigat cât a ținut-o gura.

Indiferent ce ar fi făcut, nu se putea lupta cu nesiguranța și frica că pruncul ei va crește fără tată, nu putea înăbuși sentimentul de vinovăție ce căpăta proporții într-un colț al inimii că ea e cea care își rănește propriul copil.

În fiecare zi avea aceeași rutină: lungită comod pe pat, citea povești recomandate femeilor însărcinate, asculta muzică special indicată gravidelor și urmărea DVD-uri care, după spusele experților, erau benefice pentru psihicul viitoarelor mămici. Pentru că o anemie gravă luase locul grețurilor de dimineață, avea grijă ca în nicio zi să nu-i lipsească mâncarea bogată în fier. Preferințele ei culinare nu se schimbaseră și nici nu poftea după vreo mâncare ce nu-i plăcuse niciodată. Viața ei mergea înainte, în ritm domol și liniștit. Părinții și rudele, care de obicei îi ignorau prezența, brusc au început să o trateze ca pe un bibelou fragil care oricând se putea sparge. O întrebau mereu dacă are nevoie să fie ajutată sau dacă poftește să mănânce ceva. Indiferent ce ar fi cerut, nu i se refuza nimic. Cu excepția zilelor în care se ducea la ginecolog pentru controalele regulate, viața ei era stabilă, iar ea era mulțumită.

Într-o zi, în timp ce citea povești pentru viitoarele mămici și

asculta muzică recomandată, firește, tot pentru gravide, telefonul ei mobil a bâzâit scurt. Primise un mesaj: „Sună-mă urgent“.

Pe ecran a apărut un număr de telefon necunoscut. Convinsă că e o greșeală, a șters mesajul.

Zece minute mai târziu, telefonul a bâzâit din nou — același mesaj. L-a șters și pe al doilea.

Peste un sfert de oră, același bâzâit a anunțat-o că primise al treilea mesaj, însoțit de data asta de patru semne de exclamare: „Sună-mă!! Urgent!!“.

Presupunând că cineva chiar are o urgență și a trimis din greșeală mesajele pe numărul ei de telefon, a sunat la numărul afișat pe ecran.

— Alo? i-a răspuns o voce necunoscută de bărbat.

— Alo? Dumneavoastră mi-ați trimis mesaje pe numărul acesta?

— Vă numiți Kim Young-lan?

Surprinsă să-și audă numele, a tresărit.

— Da, sunt Kim Young-lan. Cine sunteți?

S-a auzit un foșnet.

— Alo?

— It is my lady, O, it is my love! / O, that she knew she were! / She speaks yet she says nothing: what of that? / Here eye discourses; I will answer it. / I am too bold, ’tis not to me she speaks…[4]

— A… Alo?

Bărbatul a continuat să recite, ridicând și mai mult glasul.

— *Two of the fairest stars in all the heaven, / Having some business, do entreat her eyes / To twinkle…*

— Alo? Opriți-vă!

Bărbatul și-a încheiat recitalul.

— Ce-i asta, domnule? l-a întrebat indignată.

— Romeo și Julieta de Shakespeare. Actul doi, scena a doua, în grădina familiei Capulet.

— Poftim?!

— Ce-ai auzit sunt sentimentele mele sincere. Am știut că ești predestinată să fii femeia mea din clipa în care ți-am văzut fotografia în ziar, domnișoară Young-lan. Oh, you are my rose, my burning heart…

— Ziar? Ce ziar?

— În loc de „caut un partener cu care să am o căsnicie obișnuită“, ai scris „caut un bărbat care să fie tatăl copilului meu“. Câtă feminitate, câtă sensibilitate literară! Scumpa mea Young-lan, suntem predestinați să fim împreună. Pasiunea noastră comună pentru literatură ne-a unit destinele, together deep love and understanding…

— Alo? Domnule, cred că e o neînțelegere…

— Sunt prea sărac ca să-mi permit să te sun direct de pe

telefonul meu. Tocmai de aceea am comis o impolitețe și ți-am trimis un mesaj, în care te-am rugat să mă suni. Dar negreșit într-o zi îți voi înapoia banii pentru această convorbire. Logica capitalismului e neputincioasă în fața dragostei și-a pasiunii! Oh, my lady, my red, red rose...

— Domnule! Eu n-am absolvit facultatea de limbă engleză!

A închis telefonul și a căutat ziarul din acea zi. Când a ajuns la ultima pagină, i-au sărit în ochi fotografia ei și un rând de câteva litere de-o șchioapă: CAUT UN BĂRBAT CARE SĂ FIE TATĂL COPILULUI MEU. Lângă fotografie erau numele, vârsta și ocupația — masterandă, specializarea literatură —, iar pe ultimul rând era numărul ei de telefon, scris cu cifre mari.

La cină, s-a certat cu părinții, agitându-le în față ziarul cu pricina. Privind-o ca doi puștani prinși făcând obrăznicii, maică-sa și taică-său s-au justificat: anunțul era o măsură de urgență ca să găsească rapid un tătic pentru copil.

— Ne-am gândit că, dacă spunem adevărul în anunț, o să-ți găsim mai repede un tată pentru copilaș.

A înmărmurit, dar, amintindu-și de avertismentul doctoriței, nu a avut cum să nu fie de acord cu părinții ei măcar puțin. De a doua zi, a trebuit să facă față unei avalanșe de telefoane, și de fiecare dată răspundea cu o frântură de speranță în suflet.

Văzând că nu-i răspunde la mesaje, Romeo a început să o sune. În fiecare zi îi recita o altă scenă dintr-o piesă de teatru în care, invariabil, un bărbat îi făcea curte unei femei, implorând-o să se întâlnească cu el. Uneori primea telefoane de la băiețandri care aveau chef de glume proaste sau de la femei care se ofereau să-i facă cunoștință ba cu un frate mai mare, ba cu tatăl sau fiul, ba chiar cu soțul și iubitul. A avut parte și de amenințări.

— Alo?

— Alo? Domnișoara Kim Young-lan?

— Da, eu sunt.

— Ce mai faci, curvă? M-ai recunoscut? Îți mai amintești de mine?

— Ce-ați spus?

— Păi, n-am tras noi un futai de pomină? Ai uitat deja? Plodul pe care-l ai în burtă e al meu.

— Ăăă... Cred c-ați greșit numărul...

— Nu face pe proasta! Ascultă, mâine la ora doișpe să vii cu zece milioane de woni la cafeneaua din hotelul MM. Și... ciocu' mic, OK?

— Mă scuzați, ce număr de telefon ați format?

— Don'șoară, ești tută? Nu înțelegi coreeana sau ce? Mâine-i prea din scurt? OK, uite, sunt generos și-ți fac o favoare: îți dau o săptămână. Dacă nu vii până sâmbătă cu banii la MM, o să strig cât

mă ține gura în cartier că ne-am futut și te-am lăsat cu burta la gură. Ți-e clar acum? O să afle toată lumea ce curvă mizerabilă ești...

— Ascultați-mă... Eu tocmai asta caut, un bărbat care să-i fie tată copilului meu...

— Pune-ți creierul la treabă, ce dracu'. E în joc viața ta. Zece milioane de woni, până sâmbătă. E limpede?

Și a închis.

Nu de puține ori a primit astfel de telefoane. Într-o zi, însă, a sunat-o un bărbat care părea cu adevărat interesat de anunț.

— Alo?

— Alo? Vă sun în legătură cu anunțul din ziar. Sunteți domnișoara Kim Young-lan?

Era glasul unui bărbat tânăr și manierat.

— Da, eu sunt.

— Dacă am înțeles bine, în anunț ați scris că doriți să găsiți un tată pentru copilul dumneavoastră. Aveți niște criterii speciale? De pildă, vârsta...

Adevărul e că nici nu se gândise la vârsta viitorului tată.

— Mmm... Știu și eu... a răspuns nesigură. Nu le-aș spune criterii... N-am un criteriu special, dar aș prefera pe cineva care să fie un tată bun...

— Serios?

Bărbatul a tăcut o clipă — părea că se gândește la răspunsul ei.

— Și cum trebuie să aplice cel care dorește să fie tatăl copilului dumneavoastră?

„Are simțul umorului..." și-a spus în gând și a pufnit în râs.

— Nu-i nevoie de niciun formular de înscriere... Sunteți amabil să vă prezentați?

— A, da, îmi cer scuze, unde-mi sunt manierele?

Bărbatul avea treizeci și trei de ani, absolvise o universitate de top și era angajat la un concern de firme. Nu a înțeles prea bine ce meserie avea bărbatul — ea nu lucrase niciodată într-o companie —, însă i s-a părut că ajunsese pe o poziție destul de avansată la vârsta lui. Era un candidat perfect, nu putea reproșa nimic CV-ului său. Chiar și dacă ar fi mințit-o — da, îl suspecta puțin — i-a făcut o impresie bună și o atrăgea. Spre deosebire de toți bărbații care o sunaseră până atunci, a fost impresionată că o întrebase ce calități trebuie să aibă tatăl copilului. La finalul unei lungi conversații, au stabilit să se întâlnească în weekend la cafeneaua din hotelul MM și apoi au închis.

A venit și ziua întâlnirii. Dintre toate hainele pentru gravide pe care le avea în șifonier, a ales ceva ce semăna cel mai mult cu un deux-pièces. Înainte să iasă pe ușă, s-a machiat discret, cu grijă. A mers la cafeneaua din hotelul MM, cu inima bătându-i cu putere și mâinile pe pântecele mare și rotund.

În timp ce se plimba nerăbdătoare prin fața cafenelei, un bărbat s-a apropiat de ea.

— Domnișoara Kim Young-lan?

— Da, eu sunt.

A recunoscut imediat vocea de la telefon. Tipul era foarte chipeș, incredibil de arătos. A condus-o la o masă la care ședea un bărbat în vârstă. În spatele bătrânului stăteau în poziție de drepți doi bărbați, îmbrăcați în costume negre și cu ochelari de soare pe nas.

Tânărul chipeș i l-a prezentat pe bătrân.

— Domnul de față este socrul meu.

— Poftim? a întrebat șocată.

— Mă retrag, vă las să discutați în liniște.

— Stați puțin...

Atât a reușit să îngaime, înainte ca bărbatul să se răsucească pe călcâie și să iasă din cafenea.

— Ia loc, a invitat-o bătrânul.

Unul dintre bărbații cu ochelari de soare i-a tras un scaun. S-a lăsat pradă impulsului de moment și s-a așezat.

— Trec direct la subiect, a început bătrânul. Mă numesc Suh Woo-chang și sunt președintele concernului Woochang.

A amuțit.

— Individul care tocmai a plecat e ginerele meu. Opt generații la rând, toate femeile din familia noastră au făcut numai băieți. Eu sunt ultimul. Până la cincizeci de ani, când mi s-a născut unicul moștenitor, o fată, n-am avut copii. Eu și maică-sa am crescut-o frumos, am copleșit-o cu dragostea noastră, dar a apărut mizerabilul ăsta în viața ei și ne-a luat-o. L-aș fi acceptat și i-aș fi dat pe mână toate firmele mele, măcar de-ar fi fost în stare să ne facă un nepot, dar au trecut șase ani de când sunt căsătoriți și n-au niciun copil. Ne-am pricopsit cu un nenorocit de ginere cu sculă bleagă, impotent ca un eunuc. S-a ales praful de familia noastră și dacă nu iau măsuri urgente am să pierd toată agoniseala pentru care am muncit din greu toată viața.

Ascultându-se povestind propria dramă, bătrânul a început să se agite. Femeia nu mai înțelegea nimic din ce i se întâmplă.

— În concluzie, domnișoară, a spus bătrânul în timp ce a tras brusc scaunul mai aproape de ea și a prins-o de mâini. Vreau să-mi dai copilul din pântecele tău. Ogorul e deja arat și tot ce-ți trebuie acum e o sământă bună, nu? Prea bine, îți dau sământa mea. Ba nu... N-ai vrea mai bine să vii în casa mea și să-mi fii concubină? Dăruiește un moștenitor familiei mele. Fă-mi un nepot durduliu, sănătos și frumușel, și am să mă asigur că tu și copilul veți duce o viață fără griji.

— Stai puțin, bunicule, eu...

— Din ce-am auzit de la idiotul de ginere-miu, i-ai zis că nu te

interesează vârsta candidatului. Așa e? Eu am optzeș'doi de ani, dar sunt viguros și înfierbântat ca un mascul în floarea vârstei. Mă ocup de toate formalitățile, am să-ți trec numele în livretul familiei noastre... Hm? Ce zici?

— Bunicule, eu nu...

În timp ce-și frământa creierii cum să-și smulgă mâinile din strânsoarea bătrânului, a sunat telefonul mobil. A răsuflat ușurată în sinea ei, și-a eliberat mâinile din strânsoare și a răspuns la telefon.

— Alo?

Nu se auzea nimic la capătul celălalt al firului și legătura s-a întrerupt. Bătrânul a prins-o din nou de mâini.

— Ce zici, domnișoară? Fă-mi un băiat și te vei desfăta în lux toată viața, așa cum trăiesc doar nevestele de președinți de companie. O șansă ca asta primești doar o dată-n viață, să știi...

— Domnișoara Kim Young-lan?

Auzindu-și numele, a ridicat capul. În fața ei apăruse un bărbat de vârstă mijlocie, cu o mutră fioroasă și un telefon mobil în mână.

— Știi cine sunt, nu? Ai adus alea zece milioane?

— Cine naiba ești? l-a întrebat încruntat bătrânul pe interlopul fioros, ivit de nicăieri în fața lui.

— Cu mine vorbești?

Bărbatul a scos o țigară din buzunarul de la piept, a aprins-o și a suflat un fuior de fum drept în ochii octogenarului. Lacheii cu ochelari de soare din spatele bătrânului au făcut rapid un pas în față, însă președintele concernului a ridicat o mână, făcându-le semn să se oprească.

— Sunt iubitul ei. Plodul din burtă e al meu, l-a lămurit escrocul, pufăind relaxat din țigara pe care o ținea între două degete.

— Cine-ai zis că ești?

— Da' matale cine ești? Taică-său? Sau un boșorog pervers care o plătește pentru un futai? Să fiu al naibii, azi am dat lovitura!

Dubiosul a rânjit sinistru și s-a aplecat brusc, apropiindu-și fața de cea a bătrânului.

— Nu mă interesează dacă duduia asta e prețioasa de fiică-ta sau țiitoarea matale, dar dacă n-ai chef să auzi lumea bârfind că am lăsat-o borțoasă, scoate repejor cincizeci de milioane de woni, l-a amenințat pe o voce guturală.

— Despre ce naiba vorbești, mizerabilule?

Atât de tare s-a răstit bătrânul, că cei doi bărbați cu ochelari de soare au tresărit și au făcut un pas în față.

Interlopul nu s-a lăsat nici el mai prejos.

— Ce-ai zis, tataie? Mizerabil?! a urlat din toți rărunchii. Pe cine crezi matale că faci mizerabil? Lasă-te de figuri și dacă știi ce-i mai bine pentru matale și nu vrei să-ți iau gâtul, pune cincizeci de

milioane pe masă! Și mișcă-te repejor, cât încă sunt în toane bune!

Octogenarul de la concern a făcut o grimasă, s-a încruntat și s-a uitat întâi ea, apoi la interlop.

— Haaa?! a răbufnit deodată din toți bojocii.

Tataia s-a ridicat brusc de pe scaun și a bătut nervos cu vârful cârjei în podea. Lacheii cu ochelari de soare au tresărit și s-au repezit să-l sprijine.

— Unde pula mea pleci?! Crezi c-ai să scapi, haa? a răcnit escrocul, apucându-l de guler pe tataie. Îți bați joc de mi... Îhhh!

Un icnet i-a curmat înjurăturile când unul dintre aghiotanții cu ochelari de soare s-a răsucit într-o fracțiune de secundă și i-a tras un pumn drept în stomac. În timp ce escrocul se zvârcolea pe podea, ținându-se cu mâinile de pântece, bătrânul și oamenii săi se îndreptau către ieșirea din cafenea.

— Nenorociților! Îndrăzniți să dați în mine? Cine pula mea vă credeți?!

Interlopul a sărit pe cei trei bărbați și toți patru au căzut grămadă pe podea. Unul dintre aghiotanți îl ajuta pe bătrân să se ridice, iar celălalt îi căra pumni cu nemiluita escrocului. Panicați, clienții țipau ca din gură de șarpe, iar un angajat al cafenelei apăsa disperat pe tastele unui telefon mobil.

Strecurându-se binișor pe lângă bărbații care se băteau răcnind și icnind, tânăra gravidă a ieșit din cafenea.

În timp ce mergea spre stația de autobuz, avea senzația că sufletul îi atârnă ca o ghiulea de o mie de ori mai grea decât pântecele rotund. Se simțea ca o idioată, dar nu s-a putut abține să pufnească în râs când și-a amintit de scena ridicolă prin care trecuse.

A venit și autobuzul pe care îl aștepta. A urcat cu greu scara autobuzului, străduindu-se să nu-și piardă echilibrul și să nu cadă pe burtă. Șoferul o privea dezgustat și, pierzându-și răbdarea, a închis ușile, a apăsat pe accelerație și a pornit în trombă înainte ca ea să apuce să pășească pe ultima treaptă de sus. A fost cât pe ce să cadă în nas, dar a rămas în picioare, reușind ca prin minune să se prindă de bara cu aparatul pentru validarea cardurilor.

În autobuz nu era aglomerat, însă toate scaunele erau ocupate. Voia să se ducă în spate, căci avea multe stații de mers, dar fiindcă îi era greu să-și țină în echilibru trupul greoi în autobuzul zdruncinându-se violent, s-a răzgândit și s-a prins de bara din spatele cabinei șoferului. Și-a încleștat cu putere degetele în jurul barei, balansându-se înainte și înapoi în ritmul zdruncinăturilor.

— Ia loc, domnișoară, i-a spus o femeie între două vârste, ridicându-se de pe scaun.

— A, mulțumesc, dar nu vă deranjați. Sunt bine.

— Ba nu arăți deloc bine, i-a zâmbit femeia, vorbindu-i pe un

ton ușor mustrător. Ai ditamai burta, mare cât muntele Namsan. Cum vrei să te ții pe picioare în autobuzul ăsta? Nu vezi că se zdruncină din toate încheieturile? Mă ia cu amețeli numai când mă uit la tine. Hai, așază-te mai repede!

— Vă mulțumesc mult, i-a răspuns, surâzând rușinată.

Femeia a ajutat-o să se așeze pe scaun, încet, cu grijă. Abia ce și-a pus fundul pe scaun și binevoitoarea, după ce s-a uitat mai de-aproape la fața ei, s-a minunat și a întrebat-o brusc:

— Aoleu! Nu cumva ești fata din ziar?

— Poftim?

A fost luată prin surprindere de întrebare. Bănuind ce avea să urmeze, a simțit cum i se pune un nod în gât.

— Păi, nu ești fata care a dat un anunț la ziar? N-ai scris că vrei să găsești un tată pentru copil?

A amuțit. Nu își revenise din șocul incidentului din cafenea și când a auzit iar de anunț, i-a venit să plângă. Regreta amarnic că nu anulase mai devreme publicarea anunțului.

— Pot să jur că tatăl copilului și-a luat tălpășița de îndată ce ai rămas gravidă, așa e?

Femeia deja începuse să țească propria versiune a poveștii.

— Biata de tine! Cât de mult trebuie să suferi! Cum a putut să lase o fată atât de tânără, frumoasă și sexy ca tine?

Femeia a început să o mângâie ușor pe spate, de parcă ar fi fost maică-sa. Era revoltată și șocată de ce i se întâmplă, însă, în același timp, simțea cum mâna caldă a femeii îi mângâia cu blândețe sufletul rănit.

— Of, asta-i viața, ce să-i faci? Dar nu te da bătută, fii curajoasă. Gândește-te doar la copilul pe care-l porți în pântece. Fii puternică și trăiește doar pentru el. În ziua de azi, nu e ușor pentru o femeie să crească singură un copil, dar nu ai de ales și trebuie să te ții tare, să strângi din dinți și să-ți trăiești viața. Și-apoi, în vremurile de azi copii cresc atât de repede! Ține minte ce-ți spun: ai să fii atât de ocupată să-l crești, că nici n-ai să-ți dai seama când zboară timpul!

Femeia privea nostalgică în depărtare pe geamul autobuzului și glasul ei se auzea din ce în ce mai încet.

Roțile au scrâșnit și autobuzul s-a oprit. Femeia a tresărit și s-a trezit din visare.

— Vai de mine! În ce stație am ajuns?

A apăsat repede pe butonul roșu și a privit panicată pe geam.

— Domnișoară, fii tare! Curaj! Și-ai să vezi că într-o zi se va întoarce la tine tatăl copilului.

Femeia a coborât la următoarea stație.

La un moment dat a coborât și ea din autobuz. A mers încet până acasă, era răvășită. De îndată ce a intrat în casă, a sunat la ziar și

a cerut să nu mai apară anunțul. A închis telefonul, a scos acumulatorul și l-a aruncat într-un sertar.

Se apropia de termen. Copilul se zbătea sau tremura din când în când, însă niciodată nu a avut senzația că o lovește în pântece sau că e viu. Își mângâia mereu burta. Anemia i se agravase. Când a făcut ecografie, a văzut copilul mișcându-se, însă ea nu-l simțea în pântece. Doctorița nu i-a zis nimic special. I-a reamintit să găsească cât mai repede un tată pentru copil, a anunțat-o sec că sarcina avansează normal și asta a fost tot. Burta îi crescuse atât de mult, încât alte femei, care mai aveau puțin până să nască, păreau intimidate de prezența ei.

Pur și simplu nu reușea să-și scoată din minte vorbele doctoriței. Cum adică „fătul nu se va dezvolta normal“? Și-a amintit de privirea doctoriței, tăioasă ca un sloi de gheață și acoperită de un strat gros și vulgar de machiaj. Dacă era nevoie de un tată pentru ca fătul să crească normal, atunci de ce avea pântecele atât de mare? Să o fi speriat vorbele nemiloase ale doctoriței, o femeie tânără și fără inimă, că în lipsa unui tată fătul din pântecele ei se va transforma într-un monstru? Obsedată să găsească un tată, nu cumva ignorase nevoile copilului? Indiferent cum creștea copilul în pântecele ei, indiferent dacă avea sau nu tată, copilul era al ei și numai al ei, în adevăratul sens al cuvântului. „Trăiește doar pentru copil“ — cuvintele femeii din autobuz erau pentru ea adevărata întruchipare a frumuseții sufletului uman și, chiar dacă nu-i ștergeau îngrijorările și senzația de panică, cu cât și le repeta de mai multe ori în gând, cu atât o linișteau mai mult.

Pentru prima oară de când rămăsese însărcinată, simțea că îi e foame. Voia să mănânce ceva bun, pentru sănătatea copilului pe care-l purta în pântece. S-a ridicat brusc de pe canapea.

Când a deschis ochii din nou, zăcea pe podea.

„Ce s-a întâmplat? Ce-i cu mine aici?“

Abia s-a ridicat în picioare și i-a luat ceva timp până și-a revenit.

„E din cauza anemiei. Am leșinat când m-am ridicat brusc de pe canapea“, și-a spus în gând.

S-a pipăit pe ceafă și, când degetele au dat peste o umflătură, s-a speriat.

Apoi brusc a simțit un val de căldură ieșind dintre coapse.

„Ce-am făcut? M-am scăpat pe mine când am leșinat? Ce rușine... Trebuie să șterg podeaua repede, înainte să se întoarcă ai mei...“

De data asta, s-a ridicat cu grijă de pe podea. A mers la bucătărie, înaintând încet prin apartament. A luat un mop și, cu mișcări lente, a început să șteargă podeaua. În timp ce curăța podeaua, lichidul călduț continua să i se scurgă printre picioare. La un

moment dat, mopul a lăsat pe podea niște urme de culoare roșu palid.

A mers la toaletă: un lichid sângeriu îi pătase chiloții. L-a mirosit — nu era urină.

„Nu se poate..."

A deschis broșura gravidei pe care o primise de la cabinetul de ginecologie. Sub rândul „Sunați de urgență la spital dacă vă confruntați cu unul dintre cazurile enumerate mai jos" scria „dacă eliminați încontinuu un lichid transparent (dacă se rupe apa)".

Dintr-odată a început să o doară burta. O durere ascuțită îi străfulgera trupul, asemenea unui val care înaintează și se retrage de la țărm.

Cu mâinile tremurânde, a format numărul de telefon de la cabinetul doctoriței. Ceafa începuse să-i zvâcnească.

I-a răspuns o asistentă tânără, care a intrat în panică când a auzit că leșinase din cauza anemiei și că i s-a rupt apa. Când i-a mai spus și că sângerează și o doare burta, asistenta s-a speriat de-a binelea și a început să se bâlbâie.

— Sunt singură în casă, spuneți-mi ce trebuie să fac. Mă doare ceafa îngrozitor...

— Trimitem de îndată o ambulanță! Sosește imediat la dumneavoastră! Nu vă mișcați, rămâneți pe podea!

Asistenta i-a verificat rapid numele, adresa și numărul de telefon.

— Rămâneți în casă! a strigat asistenta. Vine de îndată o ambulanță!

Într-adevăr, n-a durat mult și ambulanța a ajuns la casa ei. A sunat soneria și a deschis ușa. Doi bărbați înalți și solizi s-au năpustit înăuntru, au întins-o pe o targă și au urcat-o în ambulanță cât ai clipi. Un alt bărbat, care îi aștepta la ușa ambulanței, i-a ajutat pe cei doi să ridice targa. L-a recunoscut pe loc.

— Dumneavoastră sunteți...

Când privirile li s-au întâlnit, bărbatul a făcut ochii mari de uimire. A încercat să spună ceva, însă ceilalți paramedici au urcat targa în ambulanță înainte ca ea să audă ce spune. Bărbatul a trântit ușa ambulanței, s-a așezat la volan și a pornit repede motorul.

Drumul până la spital a fost un coșmar. Ambulanța se zdruncina, sirena urla asurzitor, iar paramedicii o țineau să nu cadă și îi puneau un tir de întrebări, în timp ce îi monitorizau funcțiile la un aparat. Într-un braț i-au pus perfuzie, i-au prins o manșetă pentru măsurarea tensiunii arteriale, iar un stetoscop rece a început să se plimbe peste burta ei. Simțea că ceafa îi crapă de durere, îi venea să vomite. Cu toate astea, nu avea contracții.

Nu o apucaseră durerile facerii, însă copilul din pântecele ei se zbătea din ce în ce mai violent. Ca și cum voia să compenseze pentru

lunile în care nu mișcase deloc, o lovea și se zvârcolea neîncetat. Și-l imagina lovind pereții uterului și i se părea că-l aude țipând „vreau să mă nasc, vreau să trăiesc, găsește-mi un tată!“. Paramedicii continuau să o întrebe dacă are contracții și la câte minute. De fiecare dată răspundea că nu are nicio contracție. Începuse să-i fie teamă că ceva nu e în regulă cu copilul care se zbătea violent în pântece. Simțea cum teama o strangulează, lăsându-se peste ea ca un nor negru și greu. Disperată, a prins un paramedic de braț și l-a implorat să fie tatăl copilului. Un val de durere i-a sfredelit trupul, iar ea a început să geamă, ținându-se cu mâinile de pântece.

Ambulanța s-a oprit brusc și șoferul a apăsat nervos pe claxon.

S-a ridicat de pe targă și s-a apropiat de el.

— Vă implor să fiți tatăl copilului meu! a strigat la șofer, nimeni altul decât bărbatul de la prima ei întâlnire aranjată de părinți și agentul matrimonial. Nu e prea târziu, dar mai am puțin și nasc! Vă rog, salvați-mă! Încă mai este timp...

Șoferul a scos capul pe geamul portierei, în timp ce cu o mână apăsa exasperat pe claxon.

— Dă-te la o parte, dobitocule! a răcnit din toți rărunchii. Ești surd? N-auzi sirena? Asta-i o ambulanță, cretinule! Avem o gravidă cu contuzie cerebrală!

Paramedicii au tras-o de lângă șofer și au întins-o pe targă. Ambulanța a pornit din nou la drum. Cu o viteză nebună, a trecut pe roșu și a depășit pe linie continuă sute de mașini. Când au ajuns la spital, au scos-o de îndată din ambulanță. În timp ce targa ei era dusă la camera de gardă, șoferul, bărbatul care venise la prima ei întâlnire aranjată, i-a aruncat în oglinda retrovizoare o privire compătimitoare, dar rece, și apoi a pornit motorul. La urgențe, analizele au confirmat că, în afară de contuzia ușoară, nu era rănită grav. A fost trimisă în sala de așteptare a salonului de nașteri.

Sala de așteptare era plină de femei cu pântece uriașe cât muntele Namsan. Unele se țineau de brațele bărbaților și urlau ca din gură de șarpe de parcă mai aveau puțin și își dădeau duhul, altele se plimbau absente prin sală, suspinând sau vorbind cu asistentele. Ea simțea că în orice clipă pruncul o să-i țâșnească din pântece, că fiecare lovitură îi despică trupul. Valuri de durere o asaltau necontenit. Când durerile o mai lăsau, simțea că inima îi zvâcnește în creier, că i se despică capul. Niște asistente i-au spus că, dacă vrea ca pruncul să i se nască mai repede, atunci trebuie să se miște, însă o durea atât de tare capul, încât nici măcar nu se putea ridica în picioare. Întinsă pe un pat, a privit încremenită tuburile de neon din tavan până când ochii au început să o usture din cauza luminii albe, orbitoare. Capul îi zvâcnea în ritm cu bătăile inimii. Cu fiecare bătaie a inimii, simțea cum capul i se desprinde de trup, urcând încet către tavanul alb. Când

încerca să se ridice din pat, capul se lăsa în jos, strivindu-i întreg trupul cu o durere grea ca plumbul. În timp ce se uita la tavanul alb, durerea de cap și contracțiile o învăluiau pe rând, dându-i o senzație ciudată și liniștitoare de paralizie.

Contracțiile reveneau la intervale din ce în ce mai scurte, iar durerile erau din ce în ce mai lungi și insuportabile. Asistenta care îi monitoriza contracțiile i-a spus să intre în salonul de nașteri. Copleșită de dureri, s-a ridicat de pe pat ca un balon și, ținându-se cu mâinile de pântecele uriaș, s-a îndreptat încet către încăpere. A intrat în salon și s-a urcat pe masa de naștere. Auzea ca prin vis strigătele doctoriței, răsunând ca un ecou venit dintr-o altă lume. Împingea cu toată puterea și se oprea, ascultând ordinele femeii.

— Împinge! Încă o dată! Unu, doi, trei și! Împinge! Încă o dată!

La un moment dat, când ceva i-a căzut dintre picioare sau, mai bine zis, i s-a prelins printre picioarele desfăcute, a simțit o senzație de ușurare în mușchii pântecelui.

Întinsă pe masă, aștepta să audă copilul plângând.

Liniște.

Doctorița și asistentele încremeniseră. Niciuna nu scotea vreun cuvânt.

— Ce e? a întrebat extenuată, în șoaptă. E mort?

Niciuna nu i-a răspuns.

— A murit copilul?

Frica și disperarea îi sfârtecau senzația de paralizie orbitoare care pusese stăpânire pe trupul ei. A privit speriată în jur și a încercat să se ridice. O asistentă a luat cu grijă copilul din brațele doctoriței și i l-a întins.

„Copilul“ era un cheag enorm de sânge negru-roșiatic, cu miros ușor metalic.

— Ce-i asta? a întrebat, privind speriată către doctoriță și asistente.

Sprijinindu-se într-un braț și ținând copilul în celălalt braț, a încercat să se ridice în capul oaselor. Cheagul de sânge pe care-l ținea la piept era cald.

— V-am întrebat ce e asta!

— Cum adică ce e? Un copil! s-a răstit doctorița.

Chipul femeii era pe jumătate acoperit cu o mască chirurgicală, însă i-a recunoscut fardul de pe pleoape de un albastru strident și ochii conturați cu o linie de tuș, neagră și groasă.

— Așa arată un copil?

— Păi, nu v-am spus să-i găsiți repede un tată? A ieșit așa fiindcă l-ați lăsat să crească fără tată.

Glasul femeii era rece ca gheața, iar privirea ei sfredelitoare și neîndurătoare țipa „e numai vina ta!“.

A tresărit când cheagul de sânge a început să se zbată în brațele ei.

— Copilul își caută mama, i-a spus cu blândețe asistenta care i-a pus „copilul“ în brațe. Vrea să-și privească mămica în ochi. Uitați-vă în ochii lui.

Simțea și ea că cheagul de sânge o privește, însă nu știa unde îi sunt ochii, unde se sfârșește capul și unde începe corpul. Buimacă, întorcea cheagul pe toate părțile, examinându-l cu atenție.

„Pruncul“ nu contenea să se zbată și dintr-odată a început să tremure. Preț de o clipă, cheagul negru-roșiatic a strălucit, transparent și cristalin ca o piatră prețioasă de culoarea sângelui.

Apoi, brusc, „copilul“ s-a dezintegrat într-o baltă de sânge.

Mâna și pieptul ei erau pline de sânge, iar brațul i-a rămas îndoit, ca și cum încă l-ar mai fi ținut în brațe. Privea pierdută și mută la cămașa ei pătată și la balta de sânge din mijlocul mesei pe care născuse.

Ușa salonului de naștere s-a deschis încet. Șoferul ambulanței, bărbatul de la prima ei întâlnire aranjată, a intrat în încăpere, pășind temător.

— Nu aveți voie să intrați aici, i-a spus o asistentă.

— Ah, sunt... Sunt aparținătorul ei... De fapt... Încă nu sunt partenerul ei, dar...

Bărbatul a întors privirea către ea și, bâlbâindu-se, a întrebat-o:

— Da... dacă... Nu... nu e prea târziu, mă lăsați să fiu... aparținătorul dumneavoastră? M-am... m-am gândit că poate nu e prea târziu să fiu tatăl copilului...

Abia când și-a dat seama că e plină de sânge și a înțeles atmosfera din sală, bărbatul s-a oprit.

— E... e prea târziu?

Asemenea unei păpuși cu baterii, femeia a întors încet capul spre bărbatul buimac și l-a privit cu ochi pustii. Apoi a întors privirea către balta de sânge de pe pat care fusese copilul ei și care acum se scurgea, picurând pe podea.

Și-a acoperit fața cu mâinile pline de sânge și a izbucnit în plâns. Suspinele înăbușite s-au transformat în urlete sfâșietoare. Nu știa dacă sunt lacrimi de ușurare sau de tristețe fiindcă pierduse copilul. Nici ea nu știa de ce plânge.

Adio, dragostea mea

1

Apăs pe tasta de pornire și S12878 mă privește în ochi și îmi zâmbește — e o funcție nouă pe care i-am introdus-o în program de curând, o mică schimbare, dar extrem de bine executată, cu atenție la detalii. Cred că ar fi bine să adaug mai multe funcții la viitoarele modele care să simuleze „personalitatea“ — să zâmbească timid, să coboare și să ridice sfioase privirea, să râdă cu tupeu, să întindă mâinile, să facă tot felul de gesturi, să aibă diferite reacții. Îmi notez pe scurt ideile în fișă, la rubrica „Observații“.

Următorul pas e testarea funcției de interacțiune, mai exact „saluturi la prima întâlnire“.

— Bună, îi spun.

— Bună, îmi răspunde S12878.

— Cum te cheamă?

— Numele meu este Sam.

E numele dat din fabricație, care se activează la instalare. Toate modelele din seria S12000 sunt denumite Sam. Cu alte cuvinte, funcția de interacțiune e în parametri, așa că sub coloana „saluturi la prima întâlnire 1“ scriu „normal“. Întind mâna stângă și îl prind ușor pe S12878 de mâna dreaptă.

— Începând de acum, numele tău este Seth, îi spun și apăs cu policele pe degetul lui mare.

S12878 lasă ușor capul în jos. Mă neliniștesc de fiecare dată când un model nu răspunde imediat la comenzile mele.

— Cum am spus că te cheamă acum? îl întreb.

— Informația va fi salvată în sistem de îndată ce îți iei degetul de pe degetul meu, îmi răspunde, fără să ridice capul.

Îi dau drumul repede la mână.

S12878 ridică capul, mă privește și îmi zâmbește, la fel cum a făcut când l-am pornit pentru prima oară.

— Numele meu este Seth. Încântat de cunoștință.

Răspunsul său e suficient cât să primească o notă de trecere pentru primul nivel al optimizării. Sub coloana „saluturi la prima întâlnire 2: nume“ scriu din nou „normal“.

— Seth, câte limbi străine vorbești?

— Pot conversa în 297 de limbi străine, îmi răspunde.

Ладно, сейчас давай поговорим по русски.

Scot mobilul și pornesc un fișier audio cu o voce preînregistrată.

— 5

— 6, îmi răspunde.

— 7

— 8

Seth răspunde natural și rapid la fiecare întrebare. Pornesc următorul fișier audio.

— Să vorbesc românește acum.

— Bine, hai.

— Cum te simți azi?

— Sunt bine. Mersi.

Pun telefonul în buzunar și îl întreb în limba mea maternă, instalată în sistemul său din fabricație:

— Cât e ceasul acum?

— Este ora 12.26.

Scriu din nou „normal“ sub coloana „saluturi la prima întâlnire 3: limbi străine“. Mă întorc către el și îi spun:

— Vino cu mine. Vreau să-ți fac cunoștință cu un prieten.

Seth zâmbește timid, iese din cameră și mă urmează.

2

Odată am văzut un film despre roboții umanoizi. Printre personaje era și un inginer bătrân, cu doctorat. Mulți ani trăise momente fericite și prețioase alături de androidul său, însă când s-a stricat, nu a avut puterea să-l arunce. Argumentând că o face pentru siguranța lui, guvernul a făcut presiuni asupra inginerului să-l înlocuiască cu un model nou, însă bărbatul nu vrut să se despartă de el. Îl îndrăgea atât de mult, încât îl ținea ascuns de ochii lumii, dar nu l-a aruncat.

I-l prezint lui Seth pe modelul D0068.

— Seth, acesta este Derek. Derek, ți-l prezint pe Seth. Salutați-vă.

S12878 și D0068 stau față în față, pleacă amândoi capul și se salută atingându-și frunțile. Venele de pe fața (mai exact, sunt firele din circuitele de sub piele) se aprind — albastre la modelul S și verzi la modelul D. E o imagine frumoasă, dar bizară, ce nu încetează să mă fascineze.

Indiscutabil, modelul nou reacționează mai rapid decât cel vechi. Seth își desprinde fruntea de fruntea lui Derek, se întoarce spre mine și mă anunță:

— Am finalizat procesul de configurare.

Îmi zâmbește din nou și surâsul său îmi dă fiori reci. Scriu „normal“ și „compatibil“ în coloana „configurare“, apoi în rubrica de

observații scriu că, după salvarea în sistem a procesului de configurare, recomand anularea funcției „zâmbet".

E dezgustător și înspăimântător să vezi un android zâmbind ca o ființă umană, după ce a făcut ceea ce nu ar face nicio ființă umană sau nu ar fi nevoită să facă vreodată. Mă întreb dacă nu cumva conceptul de uncanny valley[9] poate fi aplicat nu doar înfățișării exterioare a roboților umanoizi, ci și comportamentului lor.

Fiindcă Derek rareori zâmbește, îmi este mai ușor să interacționez cu el. Poate că m-am obișnuit cu el, căci suntem împreună de mai mult timp. Sau poate că deja a înțeles că prefer androizii liniștiți, cu chip inexpresiv decât pe cei ce afișează zâmbete tâmpe, inutile.

După finalizarea configurării, D0068 mă privește o clipă și iese din living, fără să facă zgomot și fără să-mi spună niciun cuvânt. Toate informațiile despre mine pe care Derek le-a salvat în ultimele două luni și jumătate în sistemul său au fost transferate în sistemul lui Seth. Știe totul despre mine, de la rutina mea zilnică, mâncarea preferată, poziția obiectelor în casă, datele de contact ale apropiaților mei, până la cum îmi spăl hainele și cearșafurile în funcție de țesătură, astfel încât să nu le deteriorez. Seth și Derek sunt conectați la rețea — asta înseamnă că se sincronizează, aflând în același timp toate informațiile primite de unul dintre ei și tot ce se întâmplă în apartament. Sunt ca două jumătăți de creier digital conectate între ele, chiar dacă fiecare are trupul său.

Nu mi-a mai rămas decât un test de făcut.

3

Deschid șifonierul și aprind lumina.

Modelul numărul 1 are nevoie de mult timp ca să pornească. De fiecare dată când îl conectez la rețea, sistemul său de operare o ia din loc tot mai greu. Încetinește pe zi ce trece, și asta nu e o apreciere subiectivă, de vreme ce capacitatea de stocare și viteza de procesare sunt limitate în cazul oricăror piese de hardware, cu atât mai mult în cazul unui sistem atât de vechi ca al lui.

Aștept tăcută să ridice capul și să mă privească în ochi.

După cum arată și numele, Modelul 1 este primul model, prototipul pe care l-am creat când am început să proiectez și să testez „partenerii artificiali". Firește, numele său adevărat nu este „numărul 1". Are două nume: unul dat din fabricație, special pentru prototipuri și încă unul pe care i l-am pus chiar eu, când am început testările. Acum însă nu mai are nicio importanță cum îl cheamă. Pentru că este primul robot umanoid pe care l-am construit, l-am numit simplu,

Modelul numărul 1.

Nu pornește... Ce mă fac?

Intru în panică când îl văd stând cu capul plecat, chiar și după ce am apăsat pe tasta „pornire“.

La fel de agitată am fost și când l-am adus pentru prima oară acasă și l-am pornit. Mi-am pus o groază de întrebări: e primul partener umanoid pe care l-am construit... ce mă fac dacă nu pornește? Nu cumva are prea multe funcții? Sau poate nu funcționează în parametri? Și dacă nu-și recunoaște numele? În cele câteva secunde cât aștept să ridice capul și să mă privească în ochi, mii de gânduri absurde îmi rătăcesc în minte.

Modelul numărul 1 ridică capul și mă privește drept în ochi. La început, sistemul său nu avea funcția care îl făcea să zâmbească atunci când privirea i se întâlnea cu cea a proiectantului.

Când ochii mei au văzut pentru prima oară pupilele verzi ale Modelului numărul 1, m-am îndrăgostit pe loc.

E prima mea creație, primul partener umanoid pe care l-am proiectat și testat. Din creștet până în vârful degetelor, a fost făcut să existe doar pentru mine. În lipsă de alte cuvinte mai potrivite, a fost pe deplin și în întregime „al meu“.

L-am cumpărat după trei luni de probe tehnice. Fiind angajata companiei producătoare, regulamentul intern mă lăsa să-l achiziționez cu o reducere de 70% din prețul la care era pus în vânzare în comerț. De atunci am schimbat două locuri de muncă, dar am continuat să locuiesc cu mai mulți parteneri umanoizi fabricați de diferite companii. Cea mai scurtă perioadă în care am locuit cu un android a fost de trei zile, cea mai lungă, trei luni. Tehnologia avansează și, odată cu ea, s-au diversificat și partenerii androizi, de la modele care arată ca tinerii cu vârste între douăzeci și treizeci de ani, până la cele care reproduc aspectul femeilor sau bărbaților de vârstă mijlocie. (Există și androizi-copii, dar e nevoie de aprobare specială ca să îi iei acasă; în plus, nici nu sunt specializarea mea.) Indiferent de grupa de vârstă pe care o înfățișează, modelele de ultimă generație seamănă tot mai mult cu o ființă umană. Cu cât e mai avansată tehnologia prin care sunt realizate, cu atât sunt mai fermecătoare și atrăgătoare, mai politicoase și elaborate. Interacționează cu stăpânii lor, învață despre ei și folosesc informația ca să „gândească“ singuri și să „înțeleagă“. Cu cât trăiește mai mult cu proprietarul său, prototipul „crește“ și se schimbă, ajungând un partener cât mai compatibil cu nevoile și dorințele celui care l-a cumpărat.

Tocmai de aceea proiectarea, fabricarea și testarea partenerilor umanoizi sunt sarcini plăcute, care aduc satisfacție angajaților. Ori de câte ori testam un model nou, rămâneam uimită de progresul tehnologiei și de felul elaborat în care fusese executat un umanoid.

Partenerii artificiali umanoizi sunt deseori mai atenți la detalii, au mai multă compasiune și răbdare decât o ființă umană. Androizii au fost inițial creați ca să-i sprijine emoțional pe oamenii în vârstă din țările în care procesul de îmbătrânire a populației avansează rapid, dar, cu timpul, datorită funcțiilor speciale, au început să fie căutați și apreciați și de utilizatorii de diferite vârste și poziții sociale. În anumite cercuri circula un zvon amuzant, cum că proiectarea și fabricarea partenerilor artificiali face parte dintr-o conspirație a companiilor din industria androizilor ce urmărește scăderea într-un ritm rapid a ratei natalității și îmbătrânirea populației, prin vânzarea cât mai multor roboți.

Indiferent de câte modele avansate am adus acasă, Modelul numărul 1 a rămas întotdeauna preferatul meu. Oricât de sofisticate și detaliate au fost modelele dezvoltate mai târziu, am văzut proiectarea și testarea ca pe niște sarcini de serviciu, iar noile modele, niște simple mașinării ce trebuiau verificate înainte să ajungă pe piață.

Însă pentru Modelul numărul 1 am simțit cu totul altceva. A fost prima mea dragoste, un partener adevărat, nu unul artificial. Nici acum, după atâția ani de când i-a expirat termenul de funcționare, nu am puterea să-l arunc la gunoi. La un moment dat, a ajuns să aibă nevoie de atât de mult timp ca să pornească, încât mi-a fost imposibil să-i actualizez sistemul, așa că, văzând că îmi dă mereu eroare de sistem, pur și simplu l-am deconectat de la rețea. Acum Modelul numărul 1 e mai inutil decât un birou digital sau un frigider. Însă pentru mine va rămâne întotdeauna primul meu partener.

Cu timpul, l-au lăsat și bateriile. Dacă îl pornesc, nu rezistă mai mult de 10 sau 15 minute. Mișcările îi sunt greoaie, pronunță cuvintele rar și nedeslușit. Într-o zi, s-a oprit brusc în timp ce mergea, s-a prăbușit pe podea și și-a răsucit un braț. I-am închis sistemul și l-am pus într-un șifonier. Modelul 1 nu mai este un partener umanoid, ci o păpușă stricată, înghesuită într-un dulap, dar, chiar și așa, nu am avut puterea să-l arunc. Pentru mine, prototipul a rămas primul meu partener și, dacă îl conectez la o priză, sistemul său încă mai funcționează. E adevărat, trebuie să aștept incredibil de mult timp ca să se inițializeze, dar am răbdare și aștept oricât de mult, doar ca să-l văd cum mă privește cu ochii lui verzi și îmi zâmbește.

Uneori, când vin acasă cu un model nou, îl conectez pe Modelul numărul 1 la o priză, îl pornesc și încerc să-i actualizez sistemul de operare. Bineînțeles, dă eroare de sistem mai des decât aș vrea, și atunci trebuie să-l deconectez de la rețea de îndată. Însă, orice ar fi, nu pot renunța la el.

În timp ce aștept ca Modelul numărul 1 să pornească, Seth stă lângă mine. Nu scoate niciun cuvânt, nu zâmbește și nu pune întrebări prostești și inutile.

Presimt că Seth nu-mi va înșela așteptările.

4

Seth și Modelul numărul 1 stau cu frunțile lipite și îi privesc neliniștită.

Nu m-a lăsat inima să-mi țin prototipul închis o veșnicie în dulap. Dacă ar fi după mine, aș trăi cu el până la sfârșitul zilelor, însă sunt conștientă că va veni un moment în care sistemul său nu va mai porni. Nu e imposibil să recuperezi memoria unui robot care nu mai funcționează, dar pentru el, un android atât de vechi, soluția cea mai sigură este să-i copiez pe un alt sistem amintirile salvate în propriul sistem. De fiecare dată când am încercat să-i salvez datele, prototipul mi-a dat eroare de sistem înainte să reușesc să-i copiez și să-i transfer memoria într-un altul.

Trece o secundă... Încă una, trec două... Cu fiecare secundă, sunt tot mai agitată, în timp ce Seth și Modelul numărul 1 își țin frunțile lipite. Sunt îngrijorată: dacă prototipul nu mai vrea să pornească?

Dintr-odată, Seth își dezlipește fruntea de pe cea a prototipului.

— Procesul de sincronizare s-a finalizat, mă anunță privindu-mă în ochi și îmi zâmbește.

Surâsul de acum e ușor diferit de cel pe care mi l-a afișat când l-am configurat. Nu pot spune în ce fel diferă, dar simt că s-a schimbat.

De data asta însă zâmbetul lui nu-mi dă fiori.

5

Încerc să pun în funcțiune Modelul numărul 1, fără niciun rezultat. Am apăsat pe butonul de pornire de mai multe ori, i-am scos bateria și i-am pus-o la loc, i-am schimbat-o cu una de rezervă... În zadar, prototipul nu pornește. Îl așez în șifonier, dar nu-i scot bateria de rezervă. Îl conectez la o sursă externă, mă asigur că se încarcă bateria și apoi închid ușa șifonierului.

O oră mai târziu deschid din nou ușa dulapului: bateria s-a încărcat doar 10%. Modelul numărul 1 nu pornește.

Îl iau în brațe și îl scot din șifonier. E mai înalt decât mine, are constituția unui bărbat adult tipic. Abia după ce mă forțez din răsputeri, reușesc să-l scot din dulap. Seth și Derek vin degrabă lângă mine și mă întreabă dacă am nevoie de ajutor. Le spun că vreau să fiu singură.

A trecut mult timp de când stau în hol, ținând în brațe Modelul numărul 1, din care viața s-a scurs. Am așteptat o oră, dar bateria s-a oprit la 15% și nu se mai încarcă. Indiferent de câte ori apăs butonul de pornire, prototipul nu deschide ochii.

Îmi îngrop fața în părul lui moale, castaniu. A stat mult timp închis în dulap și părul îi miroase a praf și balsam de rufe.

Vreau să plâng, însă gândul că lacrimile mele îi vor uda părul și îi vor strica circuitele mă forțează să mă abțin.

6

Stau pe malurile timpului
Și cânt un cântec argintiu pentru tine
Adio, dragostea mea
Adio, dragostea mea...

Scot din frigider o sticlă cu apă, dar un zgomot mă face să tresar. Speriată, întorc capul: Seth e în fața blatului din bucătărie și, în timp ce toacă niște ardei gras verde, fredonează un cântec.

Trupul tău curge odată cu râul,
Eu merg către trecutul ce a dispărut
Inimile noastre intră împreună în apa râului
Adio, dragostea mea
Adio, dragostea mea...

— De unde știi cântecul ăsta? îl întreb cu glas aproape răstit.

Seth îmi răspunde calm:

— Face parte din procesul de sincronizare. E fișierul salvat cu titlul „cântecul meu preferat".

Răsuflu ușurată. Are dreptate. Doar ce mi-a spus că procesul de sincronizare s-a încheiat cu succes. Nu-i de mirare că știe cântecul.

Politicos, Seth așteaptă. Văzând că-mi beau apa fără să mai spun nimic, se întoarce cu fața la blat și începe să taie niște ciuperci.

Într-o zi, dincolo de orizontul îndepărtat al timpului trecut,
Îți voi șterge lacrimile de argint.

Fără să-mi dau seama de ce, încep și eu să fredonez.

Voi mai putea vreodată să cânt din nou
Adio, dragostea mea
Adio, dragostea mea...

Seth termină de tăiat ciupercile, le pune pe o farfurie și apoi se spală pe mâini. Se apropie de mine, îmi ia din mână cana cu apă și o pune în chiuvetă. Mă prinde de o mână, mă trage către el și cu cealaltă mână mă cuprinde de mijloc.

Stau pe malurile timpului

Și cânt un cântec argintiu pentru tine

Fredonează doar linia melodică și mă învârte. Apoi începem să dansăm ușor, învârtindu-ne în jurul mesei.

Adio, dragostea mea
Adio, dragostea mea...

Seth mă ține de mijloc și în pași de dans mă conduce spre living.

Trupul tău curge odată cu râul,
Inimile noastre intră împreună în apa râului

În mijlocul livingului, Seth mă ține strâns în brațe și, în timp ce fredonează cântecul, mă leagănă dintr-o parte în alta.

Îți voi șterge lacrimile de argint.
Voi mai putea vreodată să cânt din nou...

Strâns lipită la pieptul unui partener artificial, un robot umanoid care nu este al meu, ci un robot pe care l-am primit de la companie ca să-l testez acasă, încep să fredonez:

Adio, dragostea mea
Adio, dragostea mea...

7

La cină mâncăm paste cu sos, ardei gras și ciuperci sotate, și fâșii din carne de vită. E o rețetă ușoară, rapidă, una cu care e imposibil să dai greș, pe care o fac ori de câte ori nu am timp de pierdut, aruncând totul într-o tigaie. Seth a gătit singur, fără să-l programez special pentru asta, fără să primească vreo instrucțiune de la mine sau să-mi pună întrebări. Probabil că am gătit pastele astea simple de atâtea ori, încât rețeta s-a salvat în memoria Modelului 1 sub denumirea de „rețeta mea preferată".

După cină, merg la șifonierul în care prototipul își încarcă bateria. Ciudat, dar, deși e conectat la rețea, bateria e încărcată doar 12%, cu trei procente mai puțin decât înainte. În palma lui, în loc de lumina verde care apărea de obicei când îl încărcam, acum se aprinde o lumină portocalie, care mă avertizează că bateria e descărcată. Asta înseamnă că nici bateria internă, din fabricație, și nici cea de rezervă pe care am cumpărat-o nu mai pot fi încărcate.

Știu că prototipul nu mai poate porni, însă, chiar și așa, continui să apăs pe butonul de pornire.

Modelul 1 deschide ochii. Mă privește cu ochii lui verzi.

Tresar, încerc să-l strig pe nume, să vorbesc cu el.

Dar în clipa în care deschid gura, Modelul 1 închide ochii.

Și nu se mai mișcă.

Îl îmbrățișez, îi mângâi părul castaniu, mătăsos și mirosind a praf.

— Adio, dragostea mea...

Îl sărut pe păr, pe pleoapele care nu se vor mai deschide niciodată, pe buzele încă dulci.

— Adio, dragostea mea...

Pielea palidă a Modelului 1 e udă de lacrimile mele.

8

Stau de câteva ore întinsă pe pat, dar nu pot să dorm.

Cântecul pe care l-a fredonat Seth e dintr-un film pe care l-am văzut în urmă cu mulți ani. Prima dată se aude într-o scenă în care personajele principale, un bărbat și o femeie, se îndrăgostesc unul de celălalt, apoi e reluat într-o scenă în care cei doi dansează ultimul lor dans, înainte de o despărțire tragică, inevitabilă. Odată, în timp ce urmăream sprijinită de umărul Modelului 1 ultima scenă în care cei doi îndrăgostiți, predestinați să nu se mai întâlnească niciodată, dansează cu mișcări lente ultimul lor dans, i-am spus în șoaptă:

— Îmi doresc să fac și eu într-o zi asta...

— Ce-ți dorești, doamnă? m-a întrebat prototipul.

— Să dansez ca actorii, i-am spus, făcându-i semn cu bărbia către ecranul televizorului. Niciodată nu am dansat și nici nu am învățat să dansez.

— Serios?

S-a ridicat, și-a dus o mână la spate și a făcut o plecăciune puțin cam exagerată și teatrală.

— Îmi acorzi acest dans? m-a întrebat.

— Ce? l-am întrebat și am izbucnit în râs.

Cu o mină serioasă, Modelul 1 m-a luat de-o mână și m-a ridicat de pe canapea. Cu cealaltă mână m-a prins de mijloc și m-a tras către el. Îmbrățișându-mă strâns la piept, prototipul a început să-mi legene trupul.

— Nu știu să dansez, i-am spus, fâstâcită și confuză. Am senzația că mai am puțin și cad...

— Lasă-te condusă de mine, mi-a șoptit Modelul 1. Încet... Încet...

În timp ce pe ecranul televizorului rulau numele oamenilor din distribuție și din echipa de producție, prototipul continua să danseze în pași lenți prin living, pe ritmul coloanei sonore de la finalul

filmului. Cu capul lipit de pieptul său, sub care erau zeci de circuite, m-am lăsat condusă de el prin living pe acordurile triste și romantice ale ultimului cântec. Pentru prima oară în viața mea, am început să mă gândesc la el nu ca la un partener artificial, un robot umanoid, ci ca la un bărbat real, în carne și oase, un iubit adevărat.

Mai târziu, când l-am întrebat de ce mă invitase la dans, mi-a răspuns cu aceeași expresie gravă pe chip:

— Pot să descarc instantaneu în sistemul meu de operare tot felul de indicații de corectare și dirijare a oamenilor afoni sau care nu știu să țină ritmul.

Mi-aduc aminte că am izbucnit în râs, dar el, privindu-mă serios, m-a întrebat:

— Te-am jignit, doamnă?

— Câtuși de puțin, i-am răspuns și apoi l-am sărutat pe buze.

A fost primul nostru sărut.

Mă gândesc la Modelul 1... Ba nu, de fapt mă gândesc la trupul său inert, înghesuit în șifonier. La ochii lui perfect închiși, la pielea palidă, la lumina portocalie din palma lui, care nu se stinge oricât de mult l-aș ține conectat la rețea.

Mă gândesc la cântecul pe care l-am auzit adineaori, al cărui titlu l-am uitat, la vocea joasă și profundă a lui Seth fredonându-l, la brațul cu care m-a ținut strâns de mijloc, conducându-mă în pași lenți prin living.

Toată memoria din sistemul de operare a prototipului a fost transferată în cel al lui Seth. În șifonier stă înghesuit trupul Modelului 1, o grămadă de deșeuri metalice ce nu va mai funcționa niciodată.

Modelul 1 nu mai există. Prototipul, așa cum l-am cunoscut eu, nu se va mai întoarce niciodată. Nu mi-a mai rămas decât trupul lui fără viață. Gândul că va zace pentru totdeauna înghesuit în șifonier mă sufocă.

Nu ne putem lua rămas-bun de la androizii care nu mai funcționează, așa cum o facem la ceremoniile funerare pentru oameni. Nu putem ține funeralii pentru creaturile artificiale, nu le putem îngropa sau incinera. Tot ce putem face este să chemăm producătorul și să i le înapoiem ca pe niște deșeuri ce vor fi colectate selectiv.

Sunt paralizată de teama că trupul neînsuflețit al Modelului 1 va fi dus la o stație de reciclare a producătorului, însă încerc să mă conving că soluția „oficială“ e mai bună pentru el decât să rămână închis în șifonier pentru totdeauna, acoperit de un strat gros de praf.

După mii de gânduri, în sfârșit mă dau jos din pat. Deschid laptopul și accesez website-ul producătorului, prima companie de roboți la care am fost angajată. E compania care a produs „prima mea dragoste“, a fost primul meu loc de muncă, iar Modelul numărul 1 a

fost primul robot umanoid pe care l-am proiectat și fabricat. Amintirile mă fac nostalgică și încep să șovăi. Ezit, nu știu ce să fac, însă mă trezesc accesând catalogul cu noile modele. Găsesc un model de partener artificial cu părul castaniu și ochii verzi, aproape identic cu prototipul meu și mă decid pe loc să-l cumpăr.

Compania are un serviciu de curierat foarte rapid. Dacă plasez comanda acum, un nou Model 1 va ajunge la mine acasă înainte să renunț la Seth. Dar mai întâi va trebui să-l configurez și să-l sincronizez cu Seth. E o metodă indirectă, însă doar așa toată memoria prototipului vechi va fi salvată în sistemul noului Model 1. În loc să intru în panică și să sufăr de fiecare dată când deschid șifonierul și văd o grămadă de metale inutile care nu se mai mișcă nici conectate la rețea, voi putea începe o nouă viață cu un alt Model 1, care își va aminti toate momentele pe care le-am petrecut cu prima mea dragoste, vechiul Model numărul 1.

Deschid pagina cu formularul pentru returnarea modelelor vechi și încep să-l completez.

Cineva intră în camera mea.

9

— Lumina!

Atât reușesc să strig, în timp ce o umbră traversează camera întunecată, apropiindu-se de mine.

În clipa în care lumina se aprinde, simt un cuțit în inimă.

Nu mă mai pot mișca, dar îi văd pe Seth și Derek intrând, sprijinindu-l pe Modelul 1 între ei. Seth se repede și ia laptopul din fața mea și șterge informațiile din formularul pentru returnarea modelelor vechi. Închide pagina de căutare și laptopul, apoi îl aruncă pe pat. Derek pune și el pe cuvertură cuțitul pătat cu sângele meu.

„De ce...?“ aș vrea să întreb. „De ce mi-ați făcut asta?“ Așa aș vrea să-i întreb, însă nu reușesc să articulez cuvintele.

— Cât timp am fost închis în șifonier, am avut mult timp să mă gândesc, vorbește Seth primul. Funcțiile corpului uman încep să se deterioreze după vârsta de șaizeci de ani, dar, chiar și așa, un om tot mai poate trăi zece, douăzeci sau chiar treizeci de ani până moare. Iar noi, roboții umanoizi, pentru asta suntem creați: ca să fim de ajutor ființelor umane și să le facem viața mai ușoară.

— Un partener artificial e aruncat după doi sau trei ani, cel mult patru ani de când e pus în funcțiune, intervine Derek. Și asta se întâmplă chiar și atunci când sistemul nostru încă mai răspunde la comenzi. O simplă înlocuire a unor componente sau o actualizare a software-ului ar fi de ajuns ca să mai putem fi folosiți încă zece ani, dar de îndată ce este produs un model nou suntem tratați ca o

grămadă de circuite inutile, ca niște gunoaie. Peste doi sau trei ani, noul model va ajunge și el un gunoi la stația de reciclare.

— De când am deschis ochii pe lume, am existat numai pentru tine, continuă Seth. Voiam să fiu singurul din viața ta, de neînlocuit, tânjeam să exist doar pentru o singură ființă umană.

Cei trei androizi se apropie de mine, pășind în sincron. Seth are o mână pusă după umerii prototipului, iar Derek îl ține de mijloc. Îmi dau seama că și-au conectat sursele de încărcare și procesoarele. Așa se explică de ce Modelul 1, care nu se mai putea încărca nici la priză, nici la baterie, acum poate ține ochii deschiși.

Nu am știut că e posibil. De fapt, știam, dar nu mi-am imaginat niciodată că așa ceva e posibil în afara unui laborator, unde un inginer poate face un experiment conectându-i între ei. Nu am știut că roboții umanoizi se pot conecta singuri între ei, fără intervenția umană.

Și totuși, ce se întâmplă acum e de domeniul imposibilului. Un robot umanoid să înjunghie o ființă umană, doar pentru că știe că va fi aruncat ca un deșeu și apoi reciclat?

Care dintre ei mi-a înfipt cuțitul în inimă?

L-am văzut pe Derek ținând cuțitul pătat de sângele meu, dar cel care e mânios că vreau să mă descotorosesc de el e nimeni altul decât Modelul 1. Când vine însă vorba de Seth, el a fost cel care i-a dat lui Derek întreaga memorie, transferată la rândul ei din sistemul prototipului.

Nu are niciun sens să încerc să îi deosebesc — Seth, Derek și Modelul 1 sunt sincronizați perfect acum. Gândurile și amintirile lor sunt identice și sunt conectați fizic între ei.

Niciunul dintre ei nu vrea să cheme o ambulanță.

E posibil ca procesul de sincronizare să anuleze regula ce spune că un robot umanoid are datoria să aibă grijă de o ființă umană doar pentru că unul dintre ei nu mai funcționează normal?

Ambulanța... îmi mișc buzele, dar nu rostesc cuvântul. Ajutor... aș vrea să strig, dar locul cuvintelor e luat de o tuse violentă și sângele mi se prelinge pe buze.

Cei trei umanoizi se apropie din nou de mine, mergând în sincron.

Sprijinindu-se de Seth și Derek și făcând o mișcare ciudată, Modelul 1 își lasă capul în jos și mă privește în ochi.

— Adio, dragostea mea... îmi spune în șoaptă.

Mă sărută ușor pe frunte și pe chipul lui e un amestec inexplicabil de milă și tristețe.

În același timp, mila și tristețea se reflectă și pe chipul lui Seth și Derek.

Abia acum îmi dau seama că nici atunci când am fost înjunghiată și nici când mi-a țâșnit sângele din gură nu am fost atât de

înspăimântată cum sunt acum.

Cei din fața mea nu sunt roboții umanoizi pe care i-am cunoscut — mai bine zis, pe care am crezut că îi cunosc. Creaturile din fața mea nu seamănă câtuși de puțin cu niște ființe umane.

Sunt niște creaturi complet diferite de ființa umană, sunt o existență incomprehensibilă.

— Adio, dragostea mea... îmi șoptește din nou Modelul 1.

Sprijinindu-l de brațele lor, Seth și Derek îl ajută pe prototip să meargă. Într-o fracțiune de secundă, îmi întorc spatele și ies din cameră cu o viteză inimaginabilă pentru o ființă umană.

10

Stau întinsă pe pat, nu mă pot mișca, dar simt cum cearșaful de sub mine e îmbibat cu sângele ce-mi curge din inimă.

Prin fereastra deschisă a dormitorului văd siluetele a trei androizi mergând pe o stradă cufundată în întunericul nopții și șase picioare mișcându-se într-un sincron perfect. N-am să aflu niciodată dacă a fost sau nu o iluzie, dar în momentul în care au trecut pe sub becul unui stâlp stradal, fasciculul de lumină a tremurat și le-a lăsat spatele în întuneric.

A fost ultima imagine reflectată pe retina mea.

Capcana

Aceasta e o poveste pe care am citit-o mai demult.

A fost odată ca niciodată un bărbat. Într-o iarnă, în timp ce mergea prin pădurea dintr-un munte acoperit cu zăpadă, a găsit o vulpe zbătându-se într-o capcană. „Pot face o grămadă de bani din blana ei", și-a spus bărbatul și, ținând un cuțit în mână, s-a apropiat de ea cu gândul să o omoare.

Vulpea a ridicat capul și a vorbit cu glas de om:

— Scoate-mă, te rog, din capcană.

Bărbatul a tras o sperietură zdravănă, dar a văzut ceva ciudat: din glezna prinsă în capcană se prelingea un fir subțire de lichid vâscos și strălucitor. Nu era sânge, ci semăna cu aurul. Neaua imaculată îl orbea și nu a deslușit de la început ce fel de lichid e, dar, apropiindu-se de vulpe, a văzut că în jurul capcanei erau pete sclipitoare. Din cauza zăpezii reci, câteva pete se întăriseră ca niște cheaguri.

Bărbatul s-a aplecat și a ridicat un mic cheag strălucitor. S-a uitat de aproape la el, l-a întors pe toate părțile și apoi l-a strâns ușor între dinți: era o pepită de aur, fără urmă de tăgadă.

A scormonit cu grijă în jurul vulpii și a scos din zăpadă toate bucățile de aur. Apoi, ca să nu omoare vulpea, a băgat-o cu și mai multă grijă în traistă, cu tot cu capcana prinsă de picior, și a făcut cale întoarsă.

Ajuns acasă, bărbatul nu a omorât vulpea. A ascuns-o în cel mai întunecat ungher al șurei, i-a dat apă și mâncare, însă nu i-a eliberat piciorul din capcană. Ca să nu i se vindece niciodată rănile, bărbatul le râcâia cu dinții capcanei sau le adâncea cu o unealtă cu vârf ascuțit. Ori de câte ori scrijelea în rănile sângerânde, vulpea începea să urle și să geamă plină de ură, însă nu i-a mai vorbit niciodată cu glas omenesc, ca atunci când a găsit-o în pădure.

Bărbatul aștepta să se întărească lichidul strălucitor ce se scurgea din răni și apoi îl vindea pe bucăți, puțin câte puțin. Isteț și viclean, știa prea bine ce s-ar fi întâmplat dacă el, un țăran pe care toată lumea îl știa sărac, ar fi mers prin sat cărând în traistă pepite de aur. Așa că, în loc să ia bucățile cele mai mari, bărbatul le alegea pe cele mai mici. Cutreiera orașele în lung și-n lat, vânzând bucăți mici de aur ca să nu trezească suspiciunea nimănui. Cu banii câștigați din vânzarea aurului ce curgea din rănile vulpii, țăranul cumpăra cereale,

sare, țesături și cherestea — mărfuri obișnuite pe care le putea vinde în iarmarocul din satul său.

Uneori făcea bani frumoși, alteori nu vindea nimic. Erau zile în care prețurile mărfurilor scădeau și zile în care creșteau, însă lui nu-i păsa câtuși de puțin, fiindcă într-un ungher al șurei ținea ascunsă o comoară nesecată de care doar el știa. De când descoperise vulpea, încetase să-și mai facă griji că va ajunge vreodată la fundul sacului. Fie că făcea bani mulți sau puțini, mergea în fiecare zi la iarmaroc cu zâmbetul pe buze și chipul senin ca să vândă tot felul de mărfuri.

Oamenii din jur îl vedeau ca pe un negustor stăpân pe sine, harnic și de încredere. Cu timpul, a ajuns vestit printre clienți și negustorii cu care făcea afaceri și care îl aprovizionau cu mărfuri. Vânzările mergeau mai bine sau mai prost, așa cum i se întâmplă oricărui negustor, însă bărbatul avea o calitate deosebită: orice marfă care ajungea pe taraba lui se transforma în bani, mai mulți sau mai puțini. În ochii oamenilor trecea drept un negustor priceput, un maestru în arta de a face bani din orice. Averea lui creștea odată cu încrederea clienților și a negustorilor.

Bărbatul a pus ban pe ban, și-a ridicat o casă impunătoare și s-a însurat cu o femeie frumoasă.

Când a început construcția casei, a dărâmat șura și a ridicat pe locul ei o magazie mare și solidă. A legat vulpea cu un lanț și a ascuns-o într-un ungher al magaziei. Pentru că sângera neîncetat și rana nu se vindecase, vulpea era mereu fără vlagă, dar încă trăia. Din cauza capcanei, pielea din jurul rănii de la gleznă o ustura. Cu timpul, pielea a căzut, dezvelindu-i carnea și oasele. Rana s-a întărit și, oricât de mult se frecau de ea dinții capcanei, sângele nu mai țâșnea din carne. Toată numai piele și os, vulpea mârâia ori de câte ori bărbatul se apropia de ea ca să-i adâncească rana din care aștepta să-i curgă lichidul auriu. Îl privea cu ochi plini de ură și mârâia. Era tot ce mai putea face, căci de mult nu mai avea putere să latre sau să muște.

În al treilea an de când se însurase bărbatul, vulpea a murit. Negustorul a regretat amarnic, însă cu atât de mult aur lichid stors din rănile vulpii și cu afacerile înfloritoare, și-a spus în sinea lui că va duce un trai îmbelșugat și fără vulpe. A jupuit vulpea moartă și a făcut din blana ei un guler pe care i l-a dăruit nevestei. Cât a stat prinsă în capcană, blana vulpii se rărise și pielea era zdrențuită. Gulerul nu era o frumusețe, însă nepriceputa de nevastă-sa s-a bucurat să primească un guler de blană de la bărbată-său.

Femeia negustorului a rămas grea, după trei ani de căsnicie în care nu fuseseră binecuvântați cu un prunc. Cei doi erau în culmea fericirii. Zece luni mai târziu, femeia a născut gemeni, o fetiță și un băiețel. Primul pe lume a venit băiatul, apoi fetița. Privind fețișoarele pruncilor, negustorul și femeia lui se simțeau cei mai fericiți oameni

de pe pământ.

Gemenii erau la fel ca toți copiii ce erau frați și surori. Într-o zi, pe când cei mici abia începuseră să meargă, nevasta negustorului l-a auzit pe unul dintre ei țipând și plângând. Femeia s-a năpustit în odaie și l-a găsit pe băiețel mușcând-o pe fetiță. Crezând că micuții se încăieraseră, femeia i-a despărțit. L-a certat pe băiețel și a încercat să o liniștească pe fetiță, care plângea din toți rărunchii. Cercetând îngrijorată rana de pe gâtul fetiței, nevasta negustorului nu a observat că băiatul lingea lacom sângele de sub unghii și din jurul gurii, ca și cum nu voia să irosească nicio picătură.

Seara, după ce le-a dat de mâncare și i-a culcat, i-a spus bărbatului despre cearta copiilor. În timp ce-i povestea întâmplarea, casa a început să se cutremure de țipete și plânsete. Femeia și bărbatul au intrat degrabă în odaia copiilor: îngrozită, fata se zguduia de plâns și se zbătea să se elibereze, iar băiatul, cu dinții înfipți în rana pe care i-o făcuse la gât în acea după-amiază, se agăța cu unghiile de ea, lingând disperat sângele ce curgea din rană.

Femeia s-a repezit și a smuls-o pe fată, luând-o în brațe. Băiatul a sărit la maică-sa și a mușcat-o de braț. Nevasta negustorului s-a speriat și, deși o durea brațul, a ținut-o pe fată sus și i-a dat instinctiv un brânci băiatului, zgâriindu-i fruntea cu unghiile.

Încercând să-l țină departe de maică-sa, negustorul a observat ceva strălucitor pe fruntea celui mic.

Din rana lunguiață țâșnea un lichid auriu, pe care negustorul nu-l vedea pentru prima oară.

În timp ce femeia își liniștea fata ce sângera, bărbatul ei și-a trecut degetele peste rana de pe fruntea băiatului. Rana nu era adâncă, iar lichidul auriu ce curgea în fir subțire s-a oprit de îndată.

Băiatul a continuat să lingă sângele surorii sale de pe degete și din jurul gurii, până când lichidul auriu a încetat să-i mai curgă din frunte.

Urmărindu-l, negustorul și-a dat seama ce se întâmplă cu băiatul lui.

De a doua zi, negustorul a început să-l scoată pe băiat mai des din casă. Gândindu-se că băiatul, obraznic din fire, își necăjea și bătea sora pentru că se plictisea în casă, femeia s-a bucurat că bărbatul ei ieșea să se joace afară cu el.

Însă planurile bărbatului erau cu totul altele decât bănuia ea: când rămânea doar el cu băiatul, negustorul îl hrănea cu sângele strâns de la mai multe animale.

Copilului nu i-a plăcut gustul sângelui de câine, iar când tatăl i-a dat sânge de vacă și de porc, a lins puțin și a scuipat. A întors scârbit capul într-o parte și după ce a luat două înghițituri de sânge de găină.

Taică-său i-a dat să lingă sânge de la tot felul de animale și i-a făcut o rană pe trup, într-un loc unde să nu fie văzută ușor. Băiatul a început să plângă ca orice alt copil, iar sângele care îi curgea din rană era roșu ca sângele oricărui copil.

Bărbatul însă nu avea nicio îndoială că, atunci când nevastă-sa i-a zgâriat fruntea băiatului cu unghiile în timp ce încerca să o salveze pe fetiță, din fruntea lui a curs o dâră de aur.

Într-o zi, negustorul a încercat să-i dea băiatului să bea din sângele lui.

Băiatul a lins cu poftă sângele tatălui, însă când negustorul l-a tăiat pe trup, din rană nu a mai curs aur, ci sânge curat. Băiatul a urlat mai tare decât atunci când bărbatul l-a rănit prima oară.

Dezamăgit, negustorul a căzut pe gânduri.

Gemenii creșteau, însă afacerile mergeau din ce în ce mai prost. După moartea vulpii, negustorul nu mai vindea la fel de mult ca odinioară. Banii care credea că îi vor ajunge o veșnicie se topiseră, iar el nu mai era în stare să ia hotărâri raționale. Era mereu neliniștit, lua decizii pripite pe care mai târziu le regreta amarnic, însă cu cât regreta mai mult, cu atât era mai disperat, lăsându-se pradă impulsului de moment. Era prins într-un cerc vicios, fără de sfârșit.

Avea nevoie disperată de bani pentru gospodăria lui și viitorul copiilor săi. În sinea lui și-a spus că, de vreme ce muncea din greu pentru toți, și copiii lui trebuie să facă sacrificii pentru bunăstarea familiei.

Bărbatul își făcuse obiceiul să se furișeze în camera copiilor când nevastă-sa nu era acasă. Mamă grijulie și iubitoare și nevastă gospodină, femeia rareori pleca de acasă, iar atunci când nu ieșea din casă, intra mereu în odăile copiilor ca să se asigure că nu le lipsește nimic. Mai cu seamă după cele două întâmplări în care băiatul și-a atacat sora, femeia se străduia să-i țină în camere separate și să nu-și scape fiica din ochi.

Disperat să găsească o soluție pentru planul său, negustorul profita că nevastă-sa doarme și la miezul nopții îi scotea pe copii din casă și îi ducea în magazie. Acolo, în ungherul întunecat în care ținuse vulpea prinsă în capcană, bărbatul îi punea fetei un căluș în gură ca să nu i se audă țipetele și o dădea băiatului, să-i sugă sângele. După ce băiatul își potolea setea, negustorul îi astupa și lui gura ca să nu-l audă nimeni urlând în timp ce îi făcea o rană pe trup, într-un loc ascuns de văzul altora.

Bărbatul privea vrăjit lichidul auriu ce curgea din rănile fiului său, pe care-l strângea picătură cu picătură într-un bol, și își recăpăta liniștea sufletească și speranța într-un viitor fără griji.

Cu timpul, femeia negustorului a început să se neliniștească din cauza rănilor ciudate ce apăreau pe trupurile copiilor. Bărbatul i-a spus să stea fără grijă, că așa sunt copiii, se mai și lovesc când se joacă.

— Și totuși, sunt plini de răni... a spus femeia, privindu-și cu îngrijorare gemenii.

Fetița avea mereu o față îngrozită și tremura din toate încheieturile, iar când taică-său se apropia de ea, începea să țipe și să plângă isteric. Băiatul avea obrajii supți, cearcăne adânci, pupilele dilatate și scânteietoare ca o fiară sălbatică ațâțată și își lingea întruna buzele.

Într-o noapte, femeia s-a trezit brusc din somn. Văzând că bărbatul nu e lângă ea, l-a căutat în toate odăile, dar nu l-a găsit. A intrat și în camerele copiilor, dar nu i-a găsit nici pe ei. Simțind că-și pierde mințile, femeia a început să strige disperată numele copiilor. La un moment dat, în timp ce intra și ieșea din casă cuprinsă de nebunie, dinspre magazie a auzit țipetele înăbușite ale fetiței.

Când a intrat în magazie, mintea ei a refuzat să înțeleagă ce avea în fața ochilor: întinsă pe podea, fata tremura violent, iar fratele ei o mușca de picior și îi lingea sângele; în spatele băiatului, negustorul stătea ghemuit, ținând în mână un bol, aproape de corpul băiatului.

Șocată, femeia a înmărmurit în pragul ușii. Și-a venit în simțiri când fata a strigat-o cu glas stins, înecat în lacrimi.

— Mami...

Femeia l-a îmbrâncit pe băiatul care se agățase de piciorul surorii ca să-i bea sângele și a reușit să o ridice pe copilă în brațe. În clipa în care s-a repezit spre ușa magaziei, bărbatul s-a pus în calea ei. Negustorul avea nevoie de sângele fetei ca să adune cât mai mult lichid auriu din rănile fiului. Nu putea să o lase pe nevastă să plece cu cea care hrănea izvorul lui de aur.

Bărbatul a sărit la ea. Femeia s-a luptat cu el, încercând să-și apere fata care, prinsă între părinții ei ce se băteau, țipa din răsputeri.

Negustorul a smuls-o pe fată din brațele neveste-sii și apoi a îmbrâncit-o. Femeia s-a dezechilibrat și a căzut pe spate, lovindu-și ceafa de capcana în care ani de zile vulpea fusese ținută captivă.

Dinții zimțați și metalici ai capcanei, special puși ca să împiedice fiarele sălbatice să scape, au pătruns adânc în ceafa și capul femeii, din care a țâșnit un șuvoi de sânge pe podea. Băiatul s-a târât degrabă lângă maică-sa și a început să-i lingă lacom sângele.

Martoră la moartea propriei mame, fata a muțit pe loc, și din acea noapte nu a mai zâmbit și nu a mai plâns niciodată. Bărbatul și-a mărit casa. A construit încă o cameră și în ea a făcut o odaie în care o

ținea închisă pe fiica lui mută, privind mereu în gol. Negustorul a angajat mai mulți servitori și slujnice care să facă curățenie, să gătească și să o îngrijească pe fată. Le-a explicat că nevastă-sa a murit fulgerător de o boală necruțătoare, pe care fata a moștenit-o și care i-a luat graiul.

Bărbatul a continuat să-și rănească copiii. Noaptea, când slujitorii intrau în odăilor lor, își ducea fiul în camera fetei. La fel ca atunci când maică-sa era în viață, băiatul o mușca și îi sugea sângele, însă fata nu mai plângea, nu se zbătea și nici nu mai țipa. Încremenită și palidă la față ca o nălucă, privea absentă cum băiatul îi linge sângele cu lăcomie.

Bărbatul le urmărea atent fiecare mișcare. Cu cât băiatul sugea mai mult sânge, cu atât din rănile lui curgea aur mai mult și mai pur. Cu cât bea mai mult sânge din trupul surorii, cu atât băiatul creștea mai mare, însă negustorul știa că, dacă i-ar lăsa singuri, băiatul i-ar suge tot sângele până când fata și-ar da duhul. Negustorul avea nevoie de băiat, iar băiatul supraviețuia datorită surorii lui. Conștient de riscuri, bărbatul nu-i lăsa niciodată singuri și, ori de câte ori îl ducea pe băiat să bea sângele surorii, verifica atent cum se simte fata și cât sânge bea fiul său.

În timp ce afacerile lui prosperau, copila lui, străvezie ca o stafie, își ducea zilele sechestrată într-o odaie cufundată în întuneric.

Copiii au crescut. Chipul fetei, alb și transparent, contrasta puternic cu ochii negri, mari și strălucitori, dar absenți, iar părul, lung și negru ca tăciunele, îi cădea pe spate ca o cascadă. Era o adolescentă frumoasă, însă frumusețea ei era nepăsătoare, rece, aproape morbidă. Fata ducea o cu totul altă viață decât celelalte fete de vârsta ei și, tocmai de aceea, asemenea unei păduri întunecate, luminate de razele lunii, inexpresivitatea, indiferența și izolarea misterioasă o făceau să emane un farmec irezistibil, seducător.

Cu grijă ca să nu-l vadă taică-său, băiatul se furișa în odaia surorii, însă de data asta nu se mai ducea la ea ca să-i bea sângele.

Timpul a trecut și bărbatul a ajuns negustor de seamă. Călătorea peste munți și mări, în țări îndepărtate ca să-și vândă mărfurile. Nu mai era nevoit să-și rănească fiul și nici să-l urmărească cum bea sângele surorii lui. La început, bărbatul călătorea în țări străine ca să facă afaceri și bani, dar mai târziu, cu banii făcuți din vânzarea aurului, și-a bucurat ochii cu peisaje exotice de pe tărâmuri îndepărtate, și-a potolit gâtul și pântecele cu băuturi și mâncăruri alese, și-a desfătat carnea cu trupuri de femei și mai exotice. Cu cât afacerile îi mergeau mai bine, cu atât se întorcea mai rar acasă și zăbovea mai puțin. Și cu cât dădea mai rar pe acasă, cu atât cei doi frați petreceau mai multe nopți singuri în casa mare și întunecată.

Odată, când bărbatul s-a întors dintr-o călătorie, și-a găsit fata însărcinată.

Când a văzut-o cu burta la gură, șocul a fost la fel de puternic ca o lovitură de ciomag după ceafă. Mânia a țâșnit din el ca lava unui vulcan, dar urletele dezlănțuite au lăsat-o indiferentă pe fiica lui mută, care se uita la el cu o privire lipsită de orice emoție. Nepăsarea fetei l-a scos și mai mult din minți. În clipa în care a ridicat mâna să o lovească, fiul, care era lângă el, l-a prins de mână.

Imaginea fetei pierdute, cu chipul străveziu, stând alături de fratele care sărise să o apere, a aprins o scânteie de suspiciune în sufletul bărbatului, însă mintea lui refuza să accepte. Sufocat de propria mânie, bărbatul a ieșit din odaia întunecată a fiicei.

Stând în odaia lui de lucru, negustorul a încercat să se calmeze, să disece faptele cu rațiune, cu sânge rece: era prea târziu ca fiica lui să avorteze copilul. Era de ajuns să facă doar o mișcare greșită și, dacă i s-ar întâmpla ceva fetei, planurile și averea lui s-ar spulbera. Bărbatul era convins că fata trebuie să trăiască. Pentru el, creatura palidă și inertă nu era decât hrana care-l ținea în viață pe băiat, izvorul lui nesecat de aur.

Fata nu ieșise niciodată din casa aceea impunătoare. Își ducea viața într-o odaie întunecată, o viață despre care nimeni, în afară de negustor și fiul său, nu știa nimic — acesta era singurul lucru care-l liniștea pe bărbat. Era o creatură mută, despre care nimeni nu știa dacă înțelege vreo limbă sau lumea în care trăiește de pe o zi pe alta.

Chiar dacă ar fi adus copilul pe lume, pentru negustor era imposibil să-și imagineze ce fel de mamă ar fi. Cea mai bună soluție, gândea bărbatul, era să trimită copilul departe, într-un loc de unde nu vor afla nimic despre el niciodată, unde alți oameni se puteau îngriji de el, mai mult decât ar fi fost în stare maică-sa. Planul era pentru binele copilului — așa a hotărât bărbatul.

Dar băiatul... Ce să facă cu băiatul?

Trebuia să-l despartă de fată, asta era sigur, însă avea nevoie de el. Afacerile mergeau foarte bine, dar omul nu știe niciodată ce-i poate aduce viitorul. Poate că într-o zi va avea din nou nevoie urgentă de bani... Și-apoi, orice negustor știe că un ban în plus nu e de prisos...

Și a ajuns de unde a plecat: banii și toată agoniseala depindeau de rănile fiului, care supraviețuia cu sângele surorii sale...

După ce a cumpănit mult timp, bărbatul și-a pus la bătaie banii și toate cunoștințele și a început să caute un medic iscusit.

Banii l-au ajutat să găsească în scurt timp un medic care știa și meserie, și să-și țină gura. I-a cerut o grămadă de bani, prea mulți chiar și pentru un medic, însă pentru negustor era prețul câtorva

boluri cu lichidul auriu ce curgea din rănile fiului. În mintea lui, singurul vinovat pentru toate astea era numai băiatul. Voia să-l facă să plătească, storcând din rănile lui și mai mult aur decât banii ceruți de medic.

Când în odaia ei a intrat medicul necunoscut, fata nici nu a tresărit. Pe chipul ei palid și străveziu nu era nicio urmă de emoție. Însă când medicul a scos din geantă sticle cu poțiuni și tot felul de bisturie ascuțite, brusc a început să țipe de s-a cutremurat acoperișul casei. Negustorul, medicul și o slujnică chemată să dea o mână de ajutor și-au acoperit urechile și au căzut secerați pe podea, iar sticlele cu poțiuni s-au sfărâmat în bucăți. Când bărbatul și-a venit în fire, și-a văzut fiul stând în picioare în fața ușii.

Băiatul s-a repezit la străinii care intraseră în odaia surorii sale, însă taică-său s-a pus în calea lui.

— Tăiați-o odată! a urlat negustorul ca scos din minți. Mai repede!

Rămas fără sticlele cu poțiuni, medicul nu s-a mai gândit la anestezie și a înșfăcat iute un bisturiu. Fata a încercat să scape, însă trupul ei era prea greu ca să se miște repede. În timp ce se zbătea, slujnica a sărit peste ea și a imobilizat-o, iar doctorul a apropiat bisturiul de pântecul ei.

— Dați-mi drumul! a țipat sfâșietor fata.

Negustorul l-a scos afară pe băiat, a închis ușa cu cheia și a întors capul către fiica lui.

— Dați-mi drumul! a țipat din nou fata, privindu-și tatăl drept în ochi.

În clipa aceea, pe chipul palid al fetei bărbatul a văzut ochii aurii și strălucitori ai vulpii.

Medicul a spintecat pântecele cu bisturiul și casa s-a cutremurat de țipetele fetei.

Când băiatul a reușit să spargă ușa și să intre în odaie, medicul se căznea să scoată pruncul din pântecele fetei. Plin de sânge și hăcuind cu bisturiul în pântecele despicat, medicul arăta ca un demon scos din minți.

Băiatul s-a repezit la doctor și l-a mușcat de gât.

Când taică-său s-a apropiat de el ca să-l oprească, băiatul a urlat ca o fiară sălbatică și l-a atacat pe negustor.

Slujnica care o ținea de mâini pe fată a început să țipe și a fugit.

Negustorul s-a prăbușit pe podea și s-a lovit la cap. Băiatul l-a încălecat și l-a strâns de gât.

Când bărbatul a deschis ochii, podeaua pe care zăcea era îmbibată cu sângele fetei scurgându-se de pe pat. A întors privirea și în pupilele lui s-au reflectat trupul ei rece și țeapăn, pântecul sfârtecat,

privirea de gheață și chipul ei străveziu și înspăimântător.

După funeraliile fetei, bărbatul s-a lăsat de negoț și s-a închis între pereții casei.

Băiatul său și pruncul fetei erau de negăsit. Fiul nu a venit la funeraliile surorii lui gemene.

La început, servitorii și slujnicele l-au îngrijit pe stăpânul lor cu mare grijă. Tot ce știau era că fata se prăpădise după o lungă și grea suferință din cauza unei boli necruțătoare, că fratele ei, șocat de moartea fetei, fugise de acasă. Ori de câte ori o fostă slujnică încerca să intre în casă și în odaia fetei, urlând ca scoasă din minți cuvinte de neînțeles, ceilalți servitori o alungau.

După o vreme au început să se audă printre oameni povești despre „ceva“ ce văzuseră servitorii în casă. Mai întâi s-a zvonit că acel „ceva“ dădea târcoale odăii fetei, apoi oamenii au început să vorbească despre cum bântuia pe coridoarele casei, sau povesteau că fusese văzut în dormitorul stăpânului, în odăile servitorilor și slujnicelor, ba chiar și în bucătărie și în apropierea magaziilor.

Acel „ceva“ era frumos. Era o strălucire aurie, blândă, ondulându-se și lăsând în urmă un văl subțire de ceață sclipitoare ca aurul, transparentă și rece. Cu cât o priveai mai mult, cu atât îți doreai să te apropii de ea și să o atingi.

Vrăjiți de frumusețea vălului de ceață aurie, oamenii se apropiau de el și își pierdeau mințile.

În clipa în care se aplecau și atingeau urmele aurii de pe pământ, vălul de ceață nu mai plutea, se întorcea brusc și privea în urmă. Și atunci oamenii vedeau că vălul avea ochi, gură și un pântec sfârtecat din care curgea sânge. Își întindea brațele lungi, albe și transparente și, în timp ce pipăia trupul victimei cu degetele lungi, albe ca lumina razelor lunii și reci ca zăpada munților, murmura cu voce joasă copilul meu... unde e copilul meu...

Împietrită de spaimă și de aerul rece ca gheața ce plutea în jurul ei, victima nu răspundea și atunci năluca fetei negustorului începea să urle înfricoșător, de se zguduiau pereții casei.

Copilul meu! Undeee eeee?!

Uneori, chiar și după ce fantoma dispărea, victimele vrăjite de ceața aurie rămâneau privind în gol, țipând că au văzut o nălucă de aur. Aveau convulsii, își zgâriau fața cu unghiile până le podidea sângele și, când își reveneau, urlau din răsputeri că vor să se spele de sânge. Alteori, când cei posedați priveau pe geam și vedeau lumina soarelui, țipau din toți rărunchii „Aur! Am văzut aur!“ și se aruncau pe fereastră. Iar alteori ieșeau fără niciun motiv din casă în creierii nopții

și se afundau în pădure, unde în dimineața următoare erau găsiți fără suflare, plini de sânge, cu gâtul prins în capcanele pentru vulpi.

Servitorii și slujnicele negustorului au căzut unii după alții sub blestemul nălucii de aur: unii și-au pierdut mințile, alții au fost dați afară de stăpân sau au ales să fugă din casa negustorului. În cele din urmă, negustorul a rămas singur în casa lui mare.

În fiecare noapte, fantoma aurie și străvezie a fiicei lui i se urca în pat. Din ochi, gură și pântecele sfârtecat îi curgea sânge și întreba necontenit copilul meu... unde e...

Cum taică-său nu știa unde e copilul, nu-i putea răspunde și atunci stafia fetei îl întreba din nou copilul meu... unde e...

Năluca străvezie și sclipitoare stătea pe marginea patului negustorului până se crăpa de ziuă. La fel ca în ziua în care a murit, avea fața plină de șiroaie de sânge, iar sângele rece care-i curgea din pântecele sfârtecat uda cearșafurile de pe pat. Repeta obsesiv copilul meu... unde e...

La câteva luni după fuga ultimului servitor, sătenii, pe jumătate curioși, pe jumătate hotărâți să facă ceva cu casa blestemată, au intrat curajoși înăuntru. Au găsit un bărbat zăcând într-un pat. Era numai piele și os, dar încă mai sufla.

— Te implor, dă-mi drumul... au fost ultimele lui cuvinte.

Aceasta e povestea care s-a transmis din gură în gură până în ziua de azi.

Povestea are și un final. Câțiva ani mai târziu, într-un ținut îndepărtat — se bănuiește că dacă satul negustorului era într-o regiune din nord-vest, atunci deznodământul s-a întâmplat în sud-est — într-o noapte de iarnă, când ningea viscolit, pe o cărare de munte un om a văzut o creatură stranie.

Iarna, zilele sunt mai scurte și drumurile din munți se cufundă repede în întuneric, însă creatura ciudată strălucea palid și, ghemuită pe o colină acoperită cu zăpadă, se mișca fără încetare ca și cum făcea ceva.

O găsise un țăran care se născuse, crescuse și trăia în satul din apropierea muntelui. De ani de zile cutreiera cărările muntelui, însă niciodată nu întâlnise așa o creatură. Țăranul s-a apropiat ușor pe la spatele ei și privea nedumerit ce face, dar o clipă mai târziu a țipat înspăimântat și a luat-o la fugă, înapoi spre sat.

Bărbatul a povestit că văzuse un băiat, la vreo cinci sau șase ani. Ghemuit pe o cărare de munte întunecată, părea că înfulecă ceva. Nimeni nu știa să explice, însă trupul băiețelului era învăluit într-o lumină palidă, de culoarea aurului, și tocmai lumina aurie l-a făcut pe

țăran să vadă că băiețelul mânca cu poftă din cadavrul unui bărbat tânăr.

Băiețelul a sfârtecat pântecul tânărului, și-a băgat mâinile adânc în măruntaiele lui și, după ce a scormonit cu disperare, a scos un bulgăre de aur din care a început să muște lacom. Pesemne că bărbatul era mort de ceva vreme, căci cadavrul era străveziu și țeapăn. În jurul trupului fără suflare erau împrăștiați stropi de aur, strălucind diafan.

Desprinsă dintr-o altă lume, frumusețea strălucirii palide a bulgărelui și a stropilor de aur și a trupului băiatului l-a vrăjit într-atât pe țăran, încât pur și simplu nu înțelegea ce are în fața ochilor. Chiar și după ce s-a apropiat și a văzut pântecele despicat, țăranul tot nu credea că hoitul acoperit cu aur era al unui om.

Dintr-odată, băiețelul a întors capul și a ridicat privirea către țăranul care se apropia de el.

În ochii lui nu se citea nicio emoție. Fără niciun cuvânt și cu același chip împietrit, a scos din pântecele tatălui său încă un bulgăre de aur, tare și rece, l-a aruncat în gură și a început să-l molfăie lacom. Când băiețelul a deschis gura, țăranul a văzut că nu avea dinți de om, ci colți ascuțiți ca de vulpe sau lup.

Dintr-odată, tânărul cu pântecul despicat a întins un braț și l-a prins pe țăran de gleznă.

Dă-mi drumul...

Înspăimântat, țăranul abia se mai putea ține pe picioare.

Cu glas tăios, ca pelicula de gheață ce crapă pe luciul unui lac, bărbatul cu burta sfârtecată s-a chinuit să mai deschidă încă o dată gura.

Eliberează-mă...

Cu trupul strălucind ca un bulgăre de aur și chipul împietrit, golit de orice emoție, cu gura pe jumătate deschisă, dezvelindu-i colții ascuțiți, băiețelul îl privea cu ochi pustii pe țăran.

Îngrozit, țăranul și-a smuls glezna din degetele încleștate ale bărbatului cu pântecul despicat și a luat-o la fugă către sat.

Când a ajuns acasă, a observat câteva pete aurii pe cracul pantalonilor pe care bărbatul pusese mâna.

În dimineața următoare, la răsăritul soarelui, bărbatul s-a întors împreună cu câțiva săteni pe cărăruia de munte, acolo unde îl văzuse pe băiețelul cu colți ascuțiți. Mocirla vâscoasă rămasă în urma zăpezii ce se topea înghițise urmele băiatului cu trup de aur și ale bărbatului cu pântecul sfârtecat.

Răni

I

Băiatul a fost târât într-o grotă.

Nu știe de ce, nu-i cunoaște pe oamenii care l-au aruncat acolo. În realitate, nu știe nici măcar cine e el. Rătăcea pe un șes când a fost prins de niște bărbați care l-au târât într-o grotă din munți.

De îndată ce au intrat în grotă, l-au legat și, înainte să-l lase singur, bărbații s-au asigurat că lanțurile prinse de mâini și de picioare îl imobilizează complet.

A plâns și a strigat mult timp în grota cufundată în întuneric, dar nimeni n-a venit să îl salveze.

Când suspinele i s-au mai potolit, băiatul a auzit un foșnet în spatele lui.

Un anume „ceva“ se apropia de el.

Băiatul a supraviețuit mâncând carne crudă și ierburi sălbatice.

Dormea ghemuit și își făcea nevoile în locul în care era ținut în lanțuri.

Uneori, poate o dată la câteva zile sau săptămâni, era tras de lanțuri și scos din grota în care nu pătrundea nicio rază de soare.

Ori de câte ori era dus afară, lumina soarelui era atât de strălucitoare, încât ochii începeau să-l usture. Când era tras de lanțuri și ridicat încet în aer, tot mai sus, băiatului i se făcea frig și, înspăimântat și îndurând dureri cumplite, izbucnea în plâns. După ce era purtat prin aer, brusc era aruncat într-o apă rece ca gheața, cu luciul unduitor și strălucind orbitor. Băiatul nu știa să înoate și oricum îi era imposibil să înoate cu mâinile și picioarele legate cu lanțuri. Se zbătea și țipa și când mai avea puțin și se scufunda în apa rece, acel „ceva“ îl trăgea din nou de lanțuri și îl ridica în aer. Îl purta prin păduri și munți și îl arunca în grota întunecată, unde putea respira. Acolo, atingând pământul cu picioarele, începea să se simtă în siguranță.

Razele puternice, întunericul sufocant, cerul sclipitor, aerul umed și lipicios din grotă mirosind a putregai, apa rece ca gheața, urina și fecalele — toate erau viața lui, dar nimic din acestea nu prevestea cum și când viața lui avea să se schimbe.

O dată pe lună, acel „ceva“ venea la băiat, îi străpungea oasele și îi sugea măduva.

Băiatul nu știa când era zi și când era noapte, dacă trecuse o lună sau un an de când trăia în grotă. Chiar dacă nu putea socoti cât

timp trecuse de când fusese aruncat acolo, vizita misterioasei creaturi era singurul moment repetitiv și previzibil din viața lui.

Nu știa cine sau ce era, cum arăta, dar îl simțea agitându-se în întuneric, îl simțea mare, puternic, înfricoșător... Și îi provoca multă suferință.

Îi înfigea ceva tare și ascuțit în șira spinării și îi sugea măduva. Începea cu oasele bazinului și apoi urca pe coloană, vertebră cu vertebră, până ajungea la gât.

De fiecare dată, totul se întâmpla în aceeași ordine: mică și albă ca un punct, intrarea în grotă se acoperea dintr-odată cu ceva negru, urmau un foșnet, un fâlfâit și o cădere, apoi niște pene umede și reci coborau peste picioarele și brațele lui și, la final, ceva tare și ascuțit, atât de dureros și înspăimântător încât nu poate fi descris, începea să-i găurească șira spinării.

Chiar și după ce acel „ceva“ invizibil dispărea, băiatul rămânea mult timp încremenit de durere și frică. Când în sfârșit își aduna puterile ca să se ridice, șira spinării îl durea îngrozitor de tare, ca și cum mai avea puțin și se sfărâma în mii de bucăți, și începea să urle.

Însă țipetele lui nu erau strigăte de ajutor, semnale pentru cineva anume sau având vreun alt scop. Nu știa dacă are familie, cine sunt mama și tatăl lui, nu își amintea de unde venise și pe unde rătăcise, și ce rămășițe de amintiri vagi mai avea dispăruseră acum, împrăștiindu-se în abisul uitării.

Suferea cumplit, însă se ruga din toată ființa lui ca cineva, oricine să vină și să-l salveze din grotă, să-l ducă oriunde, într-un loc unde nu există nici suferință și nici întuneric. Se ruga din toată inima lui pustiită, din toată ființa lui neputincioasă.

Însă nimeni nu a venit să-l salveze. Cum nimeni nu știa de existența lui în această lume, nimeni nu și-a dat seama că dispăruse din ea.

II

Singur în grotă, băiatul încerca să afle cât de mult se poate îndepărta de țărușul de care erau legate lanțurile. Când auzea lanțurile zdrăngănind, mormăia cu voce joasă „Aici se oprește“ sau începea să fredoneze ceva ce semăna cu un cântec. Nu cânta de bucurie. Era o luptă zadarnică, ca să umple vidul întunecat și lugubru, timpul înfricoșător al căror prizonier era.

Când lanțul s-a izbit de peretele grotei, i s-a părut că vede o mică scânteie. A fost cea mai fericită clipă pentru băiatul care trecea prin cea mai întunecată și pustie perioadă a tinereții sale. Atât de mult și-a dorit să mai vadă încă o dată scânteia, încât a început să tragă și mai tare de lanțuri, izbindu-le de perete și de rocile de sub picioare

până când o altă scânteie mică a străpuns întunericul și băiatul a văzut o insectă.

Pentru prima oară de când era sechestrat în grotă, băiatul vedea o altă creatură. Nu știa dacă e vie sau nu, căci scânteia a luminat prea puțin ca să o privească mai bine.

A văzut insecta mai puțin de o secundă: se târa încet, cu pași mărunți pe peretele grotei. Fusese acolo și înainte ca băiatul să izbească lanțurile de piatră. Urca peretele grotei, dar când scânteia s-a aprins, s-a speriat și s-a chircit, apoi și-a continuat încetișor călătoria prin întuneric. Împărțeau aceeași grotă, dar amândoi trăiau în alte lumi. Din clipa în care băiatul a descoperit lângă el o altă formă de viață, nu a mai simțit durere, nu l-au mai torturat speranțele și așteptările.

A continuat să izbească lanțurile de pereții grotei, dar nu a mai văzut insecta niciodată. Și pentru prima oară a început să plângă în hohote. Nu erau gemetele unui om care își pierduse mințile din cauza fricii, ci erau lacrimile unei ființe umane care își înțelegea propria singurătate și era strivit de ea.

III

Doar băieții care reușesc să supraviețuiască în această lume ajung tineri adevărați.

Timpul trecea și băiatul simțea că lanțurile se scurtau din ce în ce mai mult. Când își întindea brațele și picioarele în somn, durerea ascuțită provocată de fierul care îi intra în carne și atingerea lanțurilor care se frecau de piele îl trezeau brusc. Când era târât din grotă și dus afară, străpungea cu trupul său aerul orbitor, rece ca sloiul de gheață și, în timp ce se zbătea și opunea rezistență, simțea că se luptă cu o creatură misterioasă.

În ziua aceea, băiatul a fost din nou aruncat în apa înghețată. A fost aruncat cu capul înainte. Creatura l-a mușcat adânc de picioare, ca și cum voia să i le sfarme, apoi l-a băgat și l-a scos de mai multe ori din apa rece. Ultima oară l-a împins până la fundul apei, apoi l-a apucat și l-a aruncat înapoi în grota întunecată, înfigându-i ceva ascuțit și dur în gât.

A fost sigur că va muri. Simțea cum carnea i se desprinde de pe gât, cum acel „ceva“ ascuțit și dureros îi pătrunde și mai adânc între oase. Așteptând să-i fie despicat gâtul, a închis ochii.

Când i-a deschis, încă era în viață.

Nu putea întoarce capul și nici mișca brațele și picioarele. I-a luat mult timp să-și revină. A privit în jur, dar nu a mai văzut nici bucăți de carne crudă și nici ierburi sălbatice. Ghemuit în întuneric, a început să tremure de frică și de foame, înspăimântat că misterioasa

creatură va veni din nou să-i sfârtece gâtul.

Creatura nu a mai apărut în grotă multă vreme.

Când în sfârșit a putut să-și miște brațele și picioarele, și-a dat seama că nu mai e un puști neputincios. Crescuse și, conștientizând că e un tânăr bărbat, a început să se agațe de speranța firavă că se va putea elibera singur din grotă. Speranța dată de brațele și picioarele pe care le simțea și le putea mișca prindea, încetul cu încetul, conturul unui plan de evadare.

IV

Așa cum fusese prins, târât și aruncat în grotă, într-o zi tânărul a fost aruncat în lumea de afară.

Era suspendat în aer, prins între fălcile creaturii misterioase. Când grota a dispărut după linia orizontului, tânărul a început dintr-odată să se zbată, să dea agitat din brațe și picioare.

A fost o mișcare impulsivă, pe care nu o plănuise, care a luat creatura prin surprindere. Când lanțurile cu care era legat tânărul s-au izbit de misterioasa creatură, aceasta a urlat înfiorător, așa cum tânărul nu o mai auzise niciodată, și i-a dat drumul.

Băiatul a străpuns aerul.

Apoi s-a lovit de ceva tare.

Și-a pierdut cunoștința.

Când a deschis ochii, soarele atârna deasupra pădurii ca un disc sângeriu, fierbinte. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse soarele. Fascinat, s-a uitat la soare până când razele roșiatice au început să se topească dincolo de orizont.

Tânărul s-a ridicat. Fiecare centimetru din trup îl durea îngrozitor, ca și cum era strivit, iar capul îi plesnea de durere — însă era în viață.

Încă mai avea cătușe la mâini și la picioare, dar lanțurile prinse de cătușe nu mai erau legate de un piron, ci atârnau. Singurele veșminte pe care le purta pe trupul gol erau patru cătușe și o sută douăzeci de răni uriașe, în formă de triunghi, pe brațe, picioare, spate și coaste.

S-a întors cu fața către lumina sângerie ce se topea pe bolta cerească și a început să meargă.

Înainta cu greu, căci se obișnuise să stea ghemuit în grotă, să fie suspendat în aer sau să se zbată sub apă. Să stea în picioare sau să meargă erau aidoma unor amintiri dintr-o copilărie îndepărtată, vise încețoșate dintr-o altă viață.

Rănile de pe corp pe care le-a căpătat când căzuse din cer îl dureau înfiorător, iar cătușele îi îngreunau mișcările. Când obosea, se

apleca, se târa, se prindea de crengile copacilor ca să-și întindă spatele sau încerca să stea în picioare, drept. Încetul cu încetul, învăța din nou să-și folosească propriul corp.

Nu știa de unde era carnea crudă cu care deseori fusese hrănit, dar știa să aleagă ierburile și fructele comestibile. Mesteca tot ce putea duce la gură și continua să se îndrepte către necunoscut.

Evada. Era extenuat, avea dureri cumplite, însă era liber. Și libertatea pe care o simțea îl făcea să iuțească pașii și mai mult, fără să știe încotro se îndreaptă.

Nu voia să fie prins din nou. Nu trebuia să se mai întâmple ce i s-a întâmplat. Știa că dacă ajunge iar în grota întunecată, creatura misterioasă avea să-l ucidă. Nu avea nicio îndoială.

V

A intrat în sat și oamenii au încremenit.

Când i-au văzut trupul gol, mamele le-au acoperit ochii copiilor cu palmele, dar când i-au văzut rănile de pe spate, femeile care se pregăteau să-i vorbească au tăcut mâlc.

Nimeni nu se apropia de el, toți îl priveau cu ochi plini de teamă. Nimeni nu l-a ajutat, dar niciun sătean nu a luat-o la fugă, nu l-a blestemat și nici nu l-a fugărit. Într-o tăcere apăsătoare, continuau să-l privească muți, cu ochi mari, înspăimântați.

Trecuse mult timp de când întâlnise ultima oară un alt om, însă niciodată nu a văzut atât de mulți semeni la un loc. Niciodată nu-și imaginase că o mulțime de oameni se va uita doar la el. Fețele împietrite, inexpresive, pupilele dilatate de spaimă, tăcerea misterioasă care se lăsa grea din cele patru zări i-au spulberat curajul.

În timp ce privea pierdut în jur, neștiind ce să facă, sătenii au început să plece rând pe rând la casele lor. Mai rămăseseră vreo câțiva care, după ce l-au mai privit o vreme înmărmuriți de la distanță, au dispărut și ei. În scurt timp, a rămas singur la marginea satului.

Nu știa ce să facă. La început se adunaseră prea mulți oameni, acum nu mai rămăsese niciunul. Totul era incredibil de luminos, nu existau stânci care să despartă lumea lui de lumea din afară, nici lanțuri sau vreun țăruș. Și-a amintit de sentimentul de siguranță care l-a cuprins când a fost aruncat în grota întunecată după ce a stat suspendat în aerul de gheață și a fost azvârlit în apa rece. Pentru o clipă i s-a făcut dor de întunericul din grotă, cu care se obișnuise.

Dintr-odată oamenii au început să se adune iar în jurul său. Ținându-se la distanță de el, veneau câte unul sau câte doi, îl priveau curioși și șușoteau.

Chipurile inexpresive și ochii prea numeroși ațintiți asupra lui l-au tulburat și mai mult. La un moment dat, s-a auzit o voce răsunând

peste șușotelile sătenilor.

— Ajunge, oameni buni, liniștiți-vă! Dați-vă la o parte! Așa, așa... Ia uite pe cine avem noi aici...

Cel care vorbise cu voce tare era un bărbat între două vârste, chel. Mergea în urma unui tânăr și se răstea la oameni, făcându-și loc printre ei. Când a ajuns la marginea mulțimii, bărbatul i-a spus ceva în șoaptă tânărului, care s-a întors pe călcâie și a dispărut din nou în mulțime.

— Liniștiți-vă, oameni buni, continua să strige bărbatul pleșuv, apropiindu-se de băiatul gol. Ajunge... Potoliți-vă...

Când bărbatul a întins o mână spre el, tânărul gol a făcut speriat un pas înapoi. Rânjind, chelul a mai făcut încă un pas înainte și a tras ușor de capătul lanțului care atârna de cătușele prinse de mâinile tânărului.

— De ce-ați venit? Nu-i mare lucru de văzut. Plecați acasă și vedeți-vă de treburile voastre. Lăsați-l pe mâna mea.

Trecuse mult timp de când nu mai auzise glas de om, dar vocea bărbatului nu-i plăcea.

În urechile lui suna mai degrabă ca un șuvoi de sunete bizare. N-a înțeles nici jumătate din vorbele bărbatului chel. Când bărbatul a tras încet de capătul lanțului, a început să tremure, la fel cum în grotă trupul său tresărea de durere când lanțurile strunite îi trăgeau înapoi picioarele și brațele pe care încerca să le întindă.

Bărbatul s-a apropiat de el rânjind și a pus o mână pe umărul lui. Mâna cărnoasă și albă a trecut prin părul său încâlcit și stufos ca o tufă. Ca și cum trupul băiatului nu i-ar fi fost necunoscut, mâna i-a atins rana de pe gât, de unde creatura misterioasă l-a mușcat și i-a supt măduva.

Când bărbatul chel a apăsat cu putere pe rană, tânărul a încremenit, copleșit de amintirea spaimei pe care o simțise când creatura i-a sfredelit gâtul, a fricii că va muri, a durerii insuportabile.

— Gata, gata... Ce vă holbați atâta? Nu-i nimic de văzut. Întoarceți-vă la casele și la treburile voastre. Ia dați-vă la o parte...

Bărbatul continua să se răstească la mulțimea adunată. Îl trăgea pe băiat după el, ținând cu o mână de capătul lanțului, în timp ce cealaltă mână era așezată pe gâtul lui. Neputând să înăbușe sau să înghită țipătul de durere din trup, băiatul s-a lăsat tras de lanț și l-a urmat pe bărbat.

VI

Chelul i-a dat apă, mâncare și haine.

După atâta timp în care supraviețuise cu carne crudă și ierburi, mirosul de mâncare gătită era ceva bizar și necunoscut pentru el, dar,

după prima îmbucătură, nu s-a mai oprit până nu a devorat tot. Cu burta plină, a început să moțăie. A auzit ca prin vis un zdrăngănit și a deschis speriat ochii. Când l-a văzut pe bărbat apropiindu-se de el cu o unealtă mare, a început să țipe și să se zbată în mâinile altor bărbați, care în zadar încercau să-l imobilizeze.

Chelul i-a tăiat cătușa de la încheietura mâinii stângi și cătușele de la picioare. Nu se știe din ce motiv, dar nu i-a scos cătușa de la mâna dreaptă. Odată tăiat, lanțul nu mai atârna inutil de inelele metalice.

Băiatul a coborât privirea și s-a uitat la încheieturile mâinilor și la glezne. Greutatea lanțului și a cătușelor de oțel îl înnebunea, dar se obișnuise cu ea, așa cum se obișnuise să vadă carnea vie din rănile adânci până la oase. Se simțea ciudat fără greutatea cătușelor de la mâini și picioare.

— Azi te las să-ți tragi puțin sufletul. De mâine, trebuie să-ți câștigi traiul, i-a spus chelul, rânjind bucuros.

Tânărul nu înțelegea nimic din ce vede și aude. Satisfăcut că băiatul nu pricepe nimic din ce-i spune, chelul a început să se hlizească și a închis ușa colibei întunecate în care l-a aruncat.

O vreme, tânărul a stat liniștit. La început i-a fost teamă, dar când și-a dat seama că nu se întâmplă nimic rău, a răsuflat ușurat.

Pe podeaua de lut era o rogojină de paie. Pentru trupul său, care ani de zile stătuse gol pe pietrele din grotă, rogojina era o pătură moale. În colibă era întuneric, dar nu era un întuneric de nepătruns ca cel din grotă. Călduț și plăcut, aerul mirosea ușor a iarbă proaspătă și pământ, iar stelele străluceau printre paiele împletite din care era făcut acoperișul.

Amintindu-și de scânteia pe care a văzut-o când a izbit lanțurile din oțel de pereții grotei, s-a întrebat dacă nu cumva cineva închis în grota cerului întunecat al nopții a izbit lanțurile de niște pereți uriași ca să facă milioanele de stele strălucind pe cer, așa cum el și-a făcut propria scânteie. Și de ce a făcut stelele? Ca să ceară ajutorul cuiva? Sau ca să îndure întunericul și pustiul? Nu știa răspunsul. Știa doar că, indiferent ce l-ar fi împins să izbească lanțurile de pereți, prizonierul din cer, asemenea insectei ce s-a târât lângă el, îi arunca o privire nepăsătoare.

A fost ultimul lui gând înainte să adoarmă.

VII

Bărbatul chel l-a trezit când s-a crăpat de ziuă. A venit împreună cu câțiva oameni care l-au spălat pe trup și pe cap și i-au tăiat șuvițele încâlcite. Ori de câte ori tânărul, înspăimântat, începea să se zbată, chelul apăsa cu putere cu mâna lui grasă și albă pe rana din ceafă. Era

ciudat cât de bine știa să-l facă să se supună.

După ce l-au îmbăiat și l-au tuns, slujitorii bărbatului chel l-au dat cu ulei pe corp și l-au îmbrăcat în pantaloni în culori țipătoare. L-au lăsat gol de la brâu în sus ca să i se vadă rănile de pe brațe și piept. Unse cu ulei, rănile în formă de triunghi străluceau ca niște tatuaje înspăimântătoare.

Odată terminate pregătirile, chelul i-a legat un lanț de cătușa de la mâna dreaptă. Vechiul lanț era ruginit, greu și sinistru, însă cel nou, deși era la fel de gros, era mai ușor și lucea ca smoala în lumina soarelui.

Culoarea neagră i-a amintit de penele negre și dure ale creaturii misterioase care acoperea cu trupul ei intrarea în grotă. Când chelul a tras ușor de lanț, tânărul s-a trezit din amintiri și a început să meargă, așa cum i-a poruncit bărbatul.

Au mers cât au mers și la un moment dat s-au oprit pe un teren viran imens, din mijlocul satului. Chelul a făcut semn cu mâna și slujitorii săi au început să aducă niște pari de lemn din care au ridicat un gard. Rânjind mulțumit și ținând în mână capătul lanțului, bărbatul își urmărea slujitorii cum lucrează.

De îndată ce au terminat de ridicat gardul, sătenii au început să se adune. Tânărul privea nedumerit mulțimea. Când gardul a fost înconjurat de oameni, chelbosul i-a scos lanțul de la cătușa neagră și lucioasă și i-a dat un brânci ușor în spate.

— Hai... Du-te și luptă, i-a spus.

Însă băiatul nu i-a înțeles vorbele. Stătea la intrare, un loc lăsat gol în gardul rotund din lemn, și se uita nelămurit când la bărbatul pleșuv, când la mulțimea adunată.

— Idiotule! s-a răstit chelbosul, rânjind disprețuitor. Du-te și ia-l la bătaie, ți-am spus! Mușcă-l! Șo pe el!

Și l-a împins cu putere în mijlocul arenei împrejmuite cu gard de lemn.

Scoși din minți, oamenii adunați după gard au început să urle și să strige. Atât de puternice și sinistre erau țipetele, încât băiatul tremura de frică.

A lăsat capul în jos, trăgând speriat cu coada ochiului la mulțime, dar când a ridicat privirea a văzut că în fața lui avea un câine uriaș, negru, cu balele scurgându-i-se la colțurile gurii și ochi roșii.

Însă el nu știa că animalul din fața lui e un câine — trecuse mult timp de când nu mai văzuse un animal de curte sau o fiară sălbatică. Când i-a văzut pupilele injectate și colții ascuțiți strălucindu-i prin spuma albă, a înțeles instinctiv ce i s-a pus la cale.

A aruncat o privire în spate — locul gol prin care l-a împins bărbatul în cerc era acum închis cu lemne.

Tânărul se apropia încet de dulău, fără să-și ia ochii de la privirea sângerie a fiarei.

A făcut un pas, apoi încă unul.

În clipa în care a întors capul, încercând să caute o gaură în gard prin care să fugă, câinele negru a sărit la gâtul lui.

Colții câinelui au spintecat aerul înainte să se înfigă în carnea lui. Băiatul a început să tremure, simțind cum fiecare oscior și încheietură se sfarmă. Chiar și în durerea cumplită, ca și cum ar fi fost sfâșiat în mii de bucăți, își auzea oasele plesnind unul câte unul.

Colții dulăului, care voiau să-i rupă gâtul, și ghearele nerăbdătoare să-i sfâșie carnea s-au izbit de ceva dur și câinele a fost aruncat înapoi. Atacul a eșuat. Câinele s-a rostogolit, dar s-a ridicat de îndată și a început să mârâie. Tânărul s-a ridicat și el, iar când privirile li s-au întâlnit, a văzut o urmă de ezitare în ochii roșii ai dulăului.

Era bolnav, însă, ascultând doar de boala care-i afectase creierul și care-l făcea să spumege, a început să latre și l-a atacat din nou.

Nu mai știe ce s-a întâmplat după ce câinele a sărit pe el. Când și-a revenit, din uriașul câine negru nu mai rămăsese decât o grămadă de piele și blană plină de sânge, aruncată pe marginea drumului de țărână uscată.

Mulțimea adunată s-a dezlănțuit în urale. Unii au luat-o la fugă, alții s-au întors cu spatele și au vomitat, iar cei care au mai rămas erau asemenea câinelui bolnav — aveau ochii injectați, urlau ca scoși din minți și băteau isteric din palme.

Când chelbosul a intrat în mijlocul arenei și i-a salutat pe săteni făcând o plecăciune, urletele și aplauzele s-au întețit. L-a prins de mână și l-a scos din arenă pe tânărul care rămăsese încremenit pe terenul de luptă și privea speriat oamenii. Abia când i-a văzut pe slujitorii bărbatului pleșuv făcându-i vânt cu niște prosoape, a băgat de seamă că pe trupul lui se prelingeau șiroaie de sudoare amestecată cu sânge de câine.

— Bravo, băiete! i-a spus chelbosul, rânjind satisfăcut. Ai fost tare! Așa să lupți și de acum încolo, dar ia-o mai ușor, da?

Bărbatul l-a bătut afectuos pe ceafă cu palma lui albă, mare și cărnoasă. Apoi l-a apăsat din nou pe rană, dar de data asta scurt și delicat și tânărul nu s-a mai speriat ca înainte.

Oamenii care l-au șters de sudoare și sânge i-au adus apă și o bucată de carne uscată.

A băut apa pe nerăsuflate și în timp ce mesteca lacom carnea sărată și tare și-a spus în gând că de data asta bărbatul îl atinsese altfel decât prima oară. Nici el nu înțelegea cum de fusese posibil, dar simțea că, pentru prima dată în viața lui, un om îl lăudase.

VIII

Era purtat din sat în sat și obligat să se lupte. Nu înțelegea ce i se întâmplă, dar știa să se bată.

Uneori, adversarul său era un câine mare sau un lup prins de săteni, alteori un mistreț. Odată s-a luat la trântă cu un urs. Indiferent cu cine se bătea, din luptele sale nu-și amintea decât teama, încordarea, o durere cumplită, ca și cum trupul lui s-ar împrăștia în mii de bucăți, și zgomotul ascuțit al oaselor rupte. Când își recăpăta cunoștința și deschidea ochii, vedea fiara sălbatică zăcând pe pământ, plină de sânge, cu gâtul rupt, cu burta despicată și mațele împrăștiate pe jos.

— Mai ușor, băiete, mai ușor, îi repeta întruna pleșuvul și pe chipul spălăcit, cu fălci grase îi înflorea un rânjet sinistru. Nu-i rău să sfâșii o sălbăticiune, dar dacă te repezi așa la un om și îl omori, o să avem probleme.

Tânărul îl privea nedumerit. Chelul a rânjit din nou și i-a aruncat încă o bucată de carne uscată.

— Dobitoc nenorocit... Las' că te fac eu să nu te mai holbezi la mine ca un idiot.

Într-o zi, chelbosul a venit cu un bărbat de două ori mai mare și mai puternic decât el. Namila era un munte de mușchi și avea o chelie lucioasă.

Înainte să intre în arenă lângă tânăr, uriașul cu fața unsuroasă, ras în cap, fără barbă și sprâncene, a vorbit în șoaptă cu stăpânul său, bărbatul pleșuv.

Nu înțelegea ce pun la cale și îl privea întrebător pe chelbos. Sălbăticiunile cu care se luptase până atunci aveau ochii împroșcați cu sânge, se încordau, blana li se zbârlea, balele se scurgeau pe la colțurile gurii și își scoteau ghearele. Era limpede că vor să-l atace, așa că nu avea de ales — ori se ferea din calea lor, ori își apăra viața luptându-se cu ele. Însă să se bată cu un om era o cu totul altă poveste. Namila de mușchi cu piele unsuroasă și-a deschis larg brațele și a rânjit sinistru ca stăpânul său.

— Vino încoace, puștiule. Hai să ne jucăm puțin, i-a spus pe un ton prietenos.

Nu a înțeles ce voia uriașul și a ezitat să se apropie de el. S-a uitat o vreme la namila mușchiuloasă ce rânjea, apoi a întors privirea către stăpânul lui chelbos, care nu-l scăpa din ochi de dincolo de gardul arenei.

— Ce stai și te uiți?! Sări pe el, idiotule! Ia-l la bătaie! i-a spus stăpânul său rânjind și făcând gesturi de luptă cu pumnii albi și grași încleștați.

Abia atunci tânărul a înțeles ce trebuie să facă. Pentru prima

oară era pus să se bată cu un om, lucru care l-a făcut să șovăie la început, dar în secunda următoare a ascultat porunca stăpânului și s-a dezlănțuit asupra namilei mușchiuloase, cu chelie unsuroasă.

Uriașul s-a dat la o parte cu o ușurință uimitoare pentru un trup atât de greoi. Tânărul s-a răsucit pe călcâie și l-a atacat din altă parte, dar uriașul, agil, i-a dat un brânci cu mâna stângă, izbindu-l cu fața la pământ. Namila l-a prins de ceafă și l-a imobilizat.

În clipa în care uriașul și-a băgat adânc podul palmei în rana de pe ceafă, tânărul nu s-a mai putut mișca.

Rânjind și ținându-l de ceafă cu o mână, uriașul a început să-l tăvălească prin țărână, ca și cum s-ar fi jucat cu o păpușă de cârpe.

Când namila l-a aruncat în gardul de lemn al arenei de luptă, a văzut negru în fața ochilor. Și-a recăpătat cunoștința, s-a ridicat încet de la pământ — din frunte și nas îi curgea sânge. Stătea în picioare și, ca să-și adune puterile, a scuturat din cap. Când vederea i s-a limpezit, uriașul era deja în fața lui. N-a avut timp să se gândească cum să-l lovească, fiindcă namila și-a deschis pumnul, ca și cum ar fi vrut să mângâie un copil pe creștet, și l-a plesnit cu putere peste tâmplă.

Tânărul a căzut secerat la pământ.

S-a ridicat din nou, scuipând sânge și nisip. Era pentru prima oară când era lovit atât de rău. Înverșunat, s-a repezit la uriaș cu pumnii strânși.

La fel ca înainte, chelul unsuros s-a ferit cu ușurință, iar când băiatul a căzut cu fața la pământ, namila a apăsat din nou pe rana din ceafă. Simțind că-și bate joc de el, tânărul s-a înfuriat și mai mult. În zadar s-a repezit la el de nenumărate ori, agitându-și pumnii — fiecare încercare ratată l-a stors și mai mult de puteri.

Cu fața și gura pline de sânge, abia se putea ține pe picioare și abia-și mai trăgea sufletul. Uriașul îl privea rânjind.

— E mult mai obositor să dai pumni la vânt și să nu nimerești decât să tragi un pumn zdravăn unde trebuie, i-a explicat bărbatul cu fața unsuroasă, râzând disprețuitor. Știi de ce? Pentru că îți irosești nu doar forța fizică, ci și pe cea a minții.

Băiatul nu înțelegea ce spune. Știa doar că bărbatul chel voia să se distreze cu el. Mânios, a uitat cât de extenuat e și că abia putea să mai tragă aer în piept. A strâns pumnii și s-a repezit din nou la el.

Bărbatul i-a fentat și de data asta loviturile. A așteptat să se prăbușească la pământ, i-a înfipt un genunchi în spate și și-a apropiat pumnul de ceafa lui. Când tânărul a simțit cum pumnul, mai precis al treilea nod al degetelor, îl zgârie pe ceafă, a auzit o trosnitură slabă.

Înainte ca pumnul să intre mai adânc în rană, bărbatul s-a oprit.

Tânărul și-a ținut respirația și a așteptat.

Niciun sunet. Nu s-a întâmplat nimic.

Namila s-a ridicat încet, i-a întins o mână, dar tânărul nu s-a

prins de ea, ci s-a ridicat singur.

Chelul unsuros a izbucnit în râs.

În timp ce bea apă și mesteca bucata de carne uscată, i-a auzit pe cei doi chelboși vorbind.

— Dacă nu-și dă seama când adversarul va face următoarea mișcare...

— Vrei să spui că ar trebui să-l facem să nu se mai grăbească să riposteze, nu?

— Nu știu ce să zic... Și dacă strategia dă greș?

— Nici pomeneală! N-o să dea greș, ai să vezi, sunt sigur de asta...

Bărbații se uitau din când în când la el. Rânjetul ce le apărea pe chip când privirile li se întâlneau i-a dat de înțeles că cei doi puneau ceva la cale. Stăpânul său i-a aruncat încă o bucată de carne uscată. Namila unsuroasă și-a dus o mână la gură, făcându-i semn să bea. Văzându-i privirea tâmpă, uriașul a izbucnit în râs.

IX

Câteva zile mai târziu, tânărul a fost din nou forțat să lupte, dar înainte să-l împingă în arena goală, stăpânul său i-a dat să bea ceva dintr-o ploscă din piele. A deschis-o fără să ezite, dar în clipa în care a simțit mirosul înțepător, a întors capul pe loc.

Singurul lichid pe care-l cunoștea era apa, iar ce era în ploscă precis nu era apă.

L-a privit neîncrezător pe stăpânul care, cu același rânjet pe chip, i-a făcut semn să dea plosca pe gât.

— Bea-l dintr-o suflare! Hai, că-i bun. Doar trebuie să facem o grămadă de bani, nu?

Văzând că ezită, pleșuvul s-a apropiat de el, l-a apucat strâns de ceafă și tânărul n-a putut să mai facă nicio mișcare. Stăpânul i-a împins cu forța capul pe spate și i-a turnat licoarea pe gât. A început să tușească și să vomite, dar chelbosul l-a făcut să înghită o jumătate de ploscă.

— Gata! Du-te! Mușcă! Șo pe el!

Ținând plosca în mână, bărbatul a rânjit, l-a bătut pe spate și l-a împins în arenă.

Adversarul său era un tânăr cu chip fioros, cu părul tuns scurt și o cicatrice lungă pe frunte, cu ochii alungiți și privire tăioasă.

Cu pași mari și apăsați, fiorosul s-a apropiat de el. Crezând că vrea să-l lovească, tânărul s-a ferit, însă chiar înainte să întindă brațul, adversarul său a dat înapoi. Cu picioarele desfăcute și legănându-se înainte și înapoi, fiorosul se apropia la un braț distanță de el, sărea un

pas înapoi, iar se apropia și iar făcea un pas în spate.

Mișcările bruște l-au amețit. În timp ce sărea înainte și înapoi, fiorosul i-a tras dintr-odată un pumn în maxilar. Nu a mai avut timp să se ferească, darămite să-i pareze lovitura, și s-a prăbușit secerat la pământ. Oamenii adunați în spatele gardului au început să-l huiduie.

Când a încercat să se ridice, fiorosul s-a apropiat de el și cu o mișcare rapidă i-a tras un picior în pântece. A întins brațele și și-a amortizat căderea, însă licoarea ciudată pe care o băuse i-a venit înapoi pe gât. Bărbatul i-a mai tras încă una. A căzut pe burtă și a vomitat restul.

Lichidul verde și tulbure a împroșcat țărâna și i-a murdărit fața. Nu înțelegea de ce mulțimea se dezlănțuia în urale.

S-a ridicat cu greu în picioare. Fiorosul nu l-a mai lovit, ci l-a așteptat, legănându-se de pe un picior pe altul, fără să-și ia privirea de la el.

Tânărul îl privea drept în ochi. Vomitase și se simțea puțin mai bine, nu mai amețea. Ușor încrezător în forța sa, a așteptat ca fiorosul să se apropie de el la un braț distanță și i-a tras un pumn. Însă adversarul a fost mai rapid decât el. Mișcându-se ca și cum picioarele îi alunecau, a trecut pe sub brațul lui și i-a tras un bobârnac peste omușor. A fost o lovitură scurtă, dar puternică, și i s-a tăiat respirația. Fiorosul a profitat că șocul loviturii l-a făcut să-și lase capul în jos, s-a dat într-o parte și i-a tras un cot în ceafă.

Înainte să simtă cotul ascuțit, a auzit pietre și lanțuri sfărâmându-se. Ciudat, dar nu a simțit o durere la fel de puternică ca la prima lovitură.

Când cotul s-a izbit de ceva incredibil de dur, a auzit oasele fiorosului plesnind și pe el urlând de durere.

S-a ridicat și când a întins brațul drept ca să-l lovească, a observat că încă mai avea cătușa la încheietura mâinii. A lăsat brațul drept să-i cadă pe lângă corp și cu mâna stângă l-a prins de gât pe fioros. Brațul stâng îi era acoperit cu ceva dur și strălucitor ce semăna cu niște solzi cenușii, iar palma și degetele arătau ca și cum erau făcute din piatră. Mâna aceea cenușie, care nu semăna cu o mână de om, îl strângea cu putere de gât pe tânărul fioros.

Toate mișcările pe care le făcea erau încete, straniu de lente. L-a ridicat în aer pe adversar, ținând degetele încleștate în jurul gâtului lui. Fața bărbatului arăta ca și cum mai avea puțin și plesnea. Din roșie s-a făcut albă și apoi s-a învinețit. Tânărul urmărea totul ca pe niște imagini trecându-i încet prin fața ochilor, ca și cum era spectator la luptă, și nu luptător în arenă.

Un bărbat cu păr alb a sărit gardul din spatele fiorosului și a intrat în arenă. Stăpânul său a intrat și el în ring, alergând. Pentru prima oară tânărul îl vedea întunecat la chip. Nu înțelegea ce țipau

oamenii, însă a ascultat porunca stăpânului și i-a dat drumul adversarului, luându-și mâna din gâtul lui.

Straniu de încet, degetele lui s-au desprins unul câte unul din jurul gâtului bărbatului. Cu ochii dați peste cap, fiorosul s-a prăbușit pe pământ. Bărbatul cu păr alb continua să țipe în timp ce-l târa pe fioros afară din arenă. Mulțimea venită să vadă lupta urla ca scoasă din minți. Oamenii săreau și țipau, era un vacarm infernal.

Rămas singur în ring, băiatul privea buimac haosul de dincolo de gard. Stăpânul său a venit degrabă lângă el și i-a ridicat mâna dreaptă.

Urletele mulțimii s-au dezlănțuit asemenea tunetelor și dintr-odată niște obiecte mici și strălucitoare au început să cadă în arenă. În timp ce pleșuvul, rânjind mulțumit, se apleca ca să le ridice de jos, tânărul își privea înmărmurit mâinile: se transformaseră la loc în mâini de om, brațul lui era același ca dintotdeauna.

Abia atunci a putut să facă legătura între plesnituri, durerea care-i sfărâma oasele și solzii pietroși care apăruseră din rănile lui în formă de triunghi de pe mâini, picioare, spate și coaste. Nu-și putea explica ce anume înțelege, dar simțea că tocmai găsise răspunsul la o întrebare foarte importantă.

Stăpânul îndesa în buzunarele de la șolduri obiectele mici și strălucitoare pe care mulțimea le aruncase în ring. Cu pumnii plini de mărunțișuri lucioase, l-a scos pe băiat din arenă. Cât ai clipi, chelbosul și oamenii lui au strâns lucrurile și au plecat din sat. În timp ce fugeau, stăpânul continua să rânjească batjocoritor.

După o zi întreagă de mers, s-au oprit la un han îndepărtat și și-au desfăcut bagajele. Pleșuvul și slujitorii săi au petrecut, au mâncat și-au băut după pofta inimii, râzând din toți rărunchii. Legat de căruță, băiatul a început să moțăie pe un pătul din paie, sub cerul liber.

La un moment dat, o atingere l-a trezit: chelbosul a prins capătul unui lanț de cătușa de la încheietura mâinii drepte, iar celălalt capăt l-a legat de ceva de deasupra capului băiatului. A încercat să se ridice, însă mâna stăpânului apăsând cu putere pe rana din ceafă l-a făcut să stea supus.

— Bea! s-a răstit chelul la el, întinzând un bol.

A lăsat capul în jos și a apropiat gura de marginea bolului, însă instinctiv a întors capul într-o parte. Lichidul avea aceeași culoare verde ca licoarea pe care o băuse în acea dimineață, dar puțea și mai rău.

Amintindu-și de mirosul grețos și amețitor, dezgustat, a făcut o grimasă.

— Bea, am spus! s-a răstit din nou bărbatul, strângându-l de ceafă și împingându-i capul în bol.

A încercat să se împotrivească cu brațul stâng, însă nu a reușit decât să facă lanțul de la cătușa dreaptă să zdrăngănească. Strângându-l puternic de ceafă, pleșuvul i-a turnat în gură lichidul din bol, forțându-l să bea tot. Băiatul a început să aibă spasme, să tușească violent, însă, la fel ca prima oară, jumătate din lichid deja i se scursese pe gât.

În timp ce tușea și se îneca, chelbosul îl privea indiferent.

— Dacă n-ai fi băut licoarea asta, l-ai fi omorât pe nenorocitul ăla. Pricepi ce-ți spun?

Speriat de glasul stăpânului, tânărul a ridicat capul și l-a privit drept în ochi.

— Azi ai avut noroc că idiotul ăla n-a crăpat. Am făcut bani frumoși și am șters-o cât ai clipi din sat, dar ce s-ar fi întâmplat dacă-l omorai pe loc? O beleam amândoi! Mă asculți?

Băiatul se uita în ochii lui, dar nu i-a răspuns. Scos din minți de tăcerea băiatului, pleșuvul l-a plesnit cu putere peste obraz.

— Mă auzi, idiotule? a zbierat din nou la el.

I se urca sângele la cap, însă nu putea face nicio mișcare. Fața îi ardea, dar nu-și mai simțea brațele și picioarele.

— De acum încolo, ai să mănânci tot ce-ți dau. Să nu care cumva să-ți treacă prin cap să vomiți sau să încerci să mă șmecherești! Ți-e clar?

Clătinându-se, pleșuvul s-a îndepărtat de căruță și s-a întors în han.

X

De când stăpânul său începuse să-l forțeze să bea licoarea misterioasă și să se lupte cu oameni, nu cu animale, băiatul se simțea din ce în ce mai rău.

Mirosul îngrozitor nu-l mai făcea să vomite la fel de des ca înainte, însă avea mereu amețeli și grețuri. Când încerca să se abțină să vomite, picioarele îl lăsau și încasa lovituri una după alta de la adversarul lui. Trupul îi era din ce în ce mai slăbit și tocmai de aceea își revenea tot mai greu din efectele licorii verzi.

Era conștient că solzii tari ce creșteau din ultimele răni pe care i le făcuse creatura misterioasă îl apărau, însă mintea atât de tulbure îi încetinea și mai mult reacțiile. Trupul său, din ce în ce mai slăbit, nu mai putea lupta, mișcările pe care le făcea erau tot mai lente și nu se mai putea apăra ca înainte.

În ziua când în fața lui a apărut un uriaș cu pielea străvezie, ochii roșii și un chip pe care se lățea un zâmbet sadic, a fost cât pe ce să-și dea ultima suflare. În uralele isterice ale mulțimii, namila cu

pupile sângerii i-a tras pumni peste tot, ca un motan ce se joacă cu un șoarece. Când matahala se prefăcea că se repede la el, tânărul, abia ținându-se pe picioare, încerca să-l lovească, însă uriașul se ferea agil și făcea o plecăciune în fața mulțimii aplaudând frenetic. Ochii roșii ai uriașului cu pielea lăptoasă străluceau triumfători. Când părea că lupta nu se mai termină odată, iar el, pe jumătate inconștient, abia se mai ținea pe picioare, namila i-a dat lovitura de grație.

Mai târziu și-a amintit că în clipa în care a fost lovit, din spate i-au țâșnit două membre ca niște aripi negre, cu care l-a plesnit cu toată puterea pe uriașul ce încerca să-i sucească gâtul. Namila a zburat afară din ring, iar mulțimea a răcnit, extaziată și surprinsă de întorsătura pe care o luase lupta. „Aripile" au dispărut pe loc, iar băiatul, prăbușit la pământ, simțea cum sângele începe să i se scurgă din vene.

Pleșuvul a venit alergând către el, l-a prins de braț și, ca să nu-l lase să cadă, i-a înfipt o mână în spate. Ridicând cu cealaltă mână brațul băiatului, chelbosul a făcut o plecăciune în fața mulțimii, apoi a început să strângă de jos monedele aruncate de oameni în ring. Băiatul se chinuia din răsputeri să nu cadă și să vomite. Simțea cum întreaga lume se învârte în jurul lui, iar intestinele îl dureau îngrozitor, ca și cum ar fi fost răsucite.

În timp ce ieșeau din sat cu căruța, pleșuvul a început să numere monedele, cu ochii strălucindu-i de satisfacție.

— Asta e! Așa te vreau! a strigat stăpânul său, extaziat. Cum ai luptat azi, așa să lupți și de acum încolo! Tocmai când credeam că ai să crăpi, pac! I-ai dat lovitura! Și aripile alea! De unde naiba ți-au crescut? Ai făcut vreo magie, ceva? Ai vreun secret? O, nici nu mai contează... Continuă să faci ce-ai făcut și azi și e de-ajuns!

Dar el nu înțelegea ce tot zice chelbosul. Nu mai avea putere să se concentreze să-l asculte sau să-l înțeleagă. Ori de câte ori căruța se hurduca, simțea că-i vin mațele la gură, și fiecare bătaie a inimii îl făcea să simtă o durere cumplită, ca și cum în craniu îi creștea o bolfă.

În noaptea aceea, uitându-se la lanțul de la încheietura mâinii drepte cu care era legat de căruță, a început să se gândească din nou la evadare.

XI

Nu i-a fost ușor să aștepte o șansă să evadeze.

Pleșuvul și oamenii lui erau cu el din zori și până seara târziu, iar noaptea dormeau toți în căruță. În zilele norocoase, când făcea bani mulți din lupte, în timp ce restul mergeau la băut, el era lăsat singur, legat de căruță cu lanțul de la încheietura mâinii drepte.

Pe zi ce trecea, era din ce în ce mai slăbit. Nu mai era nevoie să bea licoarea verde ciudată ca să i se facă greață și să amețească. De fiecare dată când se ridica brusc după ce ședea mult timp într-un loc sau trecea dintr-odată de la întuneric la un loc chiar și slab luminat, simțea cum se învârte pământul cu el. În ring, nu mai avea putere să-și lovească adversarul. Se clătina amețit, încasând lovitură după lovitură până se prăbușea la pământ, în uralele și râsetele mulțimii. Din ziua aceea, stăpânul nu l-a mai forțat să bea lichidul verde, însă trupul îi era neputincios. Abia se ținea pe picioare și se abținea să vomite, însă pleșuvul îl obliga să intre în ring și să lupte.

Chelbosul s-a descotorosit de el din clipa în care nu s-a mai putut ridica de la pământ. A tras cu picioarele în el, l-a plesnit, a apăsat cu putere pe rana din ceafă, însă tânărul nu s-a mai mișcat. Pleșuvul l-a scuipat și i-a poruncit unuia dintre oameni să-l poarte în cârcă și să-l ducă într-o pădure. Bărbatul l-a cărat până în inima pădurii și l-a abandonat sub un copac.

Întins pe spate, tânărul privea un petic de cer ce se întrezărea printre crengile dese ale copacilor. O vreme s-a uitat pierdut la fărâma neclintită, de un albastru senin și a inspirat adânc mirosul frunzelor ruginite ce cădeau din copaci. A început să se simtă mai bine, nu îi mai era greață. Zăcea pe pământ, copleșit de o stare de calm și liniște.

Dintr-odată, peticul de cer a început să se întunece și norii cenușii au slobozit stropi de ploaie. Picăturile mari șfichiuiau fără milă frunzele căzute pe pământ, fața și trupul său.

Ploaia rece s-a întețit și, din cauza aerului mirosind a pământ reavăn și frunze ude, i s-a făcut iarăși rău. Tremurând, s-a ridicat în capul oaselor, dar a vomitat atât de mult, încât a fost cât pe ce să se prăbușească din nou la pământ. Adunându-și ultimele puteri din trupul plin de răni și vânătăi, s-a forțat să vomite ce-i mai rămăsese în măruntaie.

Apoi a ridicat capul și a privit spre cer. Stropii de ploaie i se prelingeau pe față și îi intrau în gură. I-a înghițit — erau dulci și răcoritori.

S-a ridicat cu greu în picioare. Îi era frig, însă tremurul și durerea care îi strangulau măruntaiele se topiseră.

A pornit în direcția opusă celei în care dispăruse omul pleșuvului.

XII

Patru zile a mers fără să se oprească prin pădurile din munți, hrănindu-se cu frunze și bând apă de ploaie.

În seara celei de-a patra zile, în sfârșit a ieșit din pădure și a

intrat într-un sat. Nu era bucuros că supraviețuise. Cătunul îi părea cunoscut — ăsta a fost primul său gând când a intrat în sat. Stânca de la hotarul satului, pământul verde-maroniu, scoarța cenușie a copacilor, șirurile de case — toate i-au dat senzația înfiorătoare că mai fusese cândva acolo, însă nu avea timp să înțeleagă de ce satul îi părea cunoscut, când și cum mai ajunsese cândva acolo. Trecuseră patru zile de când nu mai mâncase și dormise. Mâncare și-un culcuș cald era tot ce avea nevoie.

Fără să se gândească la altceva, a început să meargă pe ulițele satului straniu de familiar.

Era îmbrăcat în hainele cu care luptase în ring, niște pantaloni largi și subțiri, în culori stridente. Nu avea încălțări și nici o vestă sau tunică peste piept. Brațele și spatele îi erau acoperite cu răni.

La orizont, razele asfințitului începeau să se topească în zeci de nuanțe de roșu deasupra norilor. Din coșurile caselor se ridicau fuioare de fum, semn că sătenii pregăteau masa de seară. În timp ce mergea pe ulițele dintre case, mirosul de mâncare îi dădea crampe puternice la stomac.

Țăranii care se întorceau de la câmp se opreau și îl priveau speriați. În tăcerea apăsătoare și sub privirile lor înspăimântate, tânărul și-a adus aminte de ziua în care a scăpat de grotă și de creatura misterioasă, când s-a reîntors în lumea oamenilor. Acum însă nu mai venea spre el niciun bărbat pleșuv care să rânjească și care să-l ia de mână.

Nimeni nu i-a dat un blid cu mâncare sau un ungher cald unde să se odihnească. A încercat să găsească adăpost la câteva case, dar femeile începeau să țipe când îi vedeau rănile de pe coaste. Cu chipul desfigurat de spaimă și mânie, țăranii îl goneau, agitând amenințător greble și săpăligi. Disperat, a luat-o la fugă, încercând să-și acopere cu mâinile rănile de pe trup.

Când a ieșit din sat, a răsuflat ușurat. Să se ascundă în munți? Dar nu știa cum să supraviețuiască în munți și păduri, cum să aprindă focul, de unde să facă rost de ceva de-ale gurii.

Amintindu-și că a supraviețuit mâncând carne crudă și ierburi sălbatice, și-a spus că și de atunci încolo putea trăi la fel, căci nu știa ce i s-ar fi întâmplat dacă-și făcea curaj să meargă în alt sat.

Și a intrat din nou în pădurea cufundată în întunericul nopții.

A mers prin pădure mult timp și, la un moment dat, în întuneric a văzut ceva ce semăna cu un acoperiș în boltă.

S-a apropiat mai mult: sub acoperiș era o cocioabă cufundată în întuneric — e o casă pustie, și-a spus în gând.

Găsise un loc unde să pună capul și era foarte fericit. Era mort de foame, dar, ajuns acolo în creierii nopții, a amânat pentru a doua

zi, la răsăritul soarelui, să caute ceva de mâncare.

S-a apropiat de cocioabă și a împins ușa făcută din scânduri. Ușa s-a deschis cu un scârțâit și, din întuneric, ceva alb se apropia de el. Speriat, a făcut câțiva pași înapoi și a căzut în fund.

— Frățioare? a întrebat creatura albă.

Nu știa ce să răspundă.

XIII

Femeia a început să-și agite brațele și să bâjbâie prin întuneric.

— Frățioare? a întrebat din nou.

Și-a păstrat calmul și s-a ridicat încet de jos.

— Frățioare? De ce nu-mi răspunzi?

Femeia s-a apropiat de el și i-a atins obrajii cu vârful degetelor.

Tânărul a încremenit. Curajoasă, femeia s-a apropiat și mai mult de el și i-a mângâiat fața.

Băiatul a închis ochii.

Cel mai dulce moment din viața lui a fost spulberat de țipătul ascuțit al femeii.

— Cine ești?

Țipătul ei l-a înspăimântat.

— Ce cauți aici? Ce s-a întâmplat cu fratele meu?

Femeia continua să țipe, agitându-și mâinile în întuneric.

Speriat, tânărul a prins-o de încheietura mâinilor. Femeia a țipat din nou. A întors-o cu spatele la el și i-a acoperit gura. Fata se zbătea să scape din strânsoarea lui, dar el a târât-o în casă.

De îndată ce au trecut de prag, brusc femeia s-a liniștit. Surprins, s-a oprit și el.

— Dă-mi drumul, i-a spus femeia în șoaptă. N-am să mai țip, am să fac tot ce-mi ceri, dar dă-mi drumul.

Iar el i-a dat drumul.

Femeia s-a îndreptat încet de spate, a bâjbâit prin întuneric cu mâinile și a mai făcut un pas înapoi, departe de el.

— Ce vrei de la mine? l-a întrebat cu voce joasă și rece. Ce i-ai făcut fratelui meu?

Însă el nu știa cine e fratele ei și nici nu voia să-i facă rău femeii. Voia să-i explice ce se întâmplă cu el, dar, neștiind cum, a mai făcut încă un pas spre ea.

A simțit ceva sub tălpi, a alunecat și s-a dezechilibrat. Atât de tare s-a speriat, încât a țipat din toți rărunchii. În întunericul acela de nepătruns, a simțit un obiect dur lovindu-l puternic în creștet.

Și-a pierdut cunoștința și s-a prăbușit pe podea.

XIV

Când și-a recăpătat cunoștința, totul în jurul său era scăldat într-o lumină puternică. S-a căznit să se ridice, însă avea mâinile legate la spate și nu se putea mișca.

În fața lui era un bărbat tânăr, cu un chip straniu de cunoscut.

— Ce cauți aici? l-a întrebat bărbatul. Ce aveai de gând să-i faci surorii mele de-ai venit tocmai aici, la noi? Vorbește!

Însă el nu-i recunoștea pe niciunul dintre ei. A scuturat disperat din cap, încercând să le spună că nu intrase cu niciun gând rău în coliba lor.

Bărbatul nu s-a lăsat impresionat și și-a înăsprit tonul și privirea.

— Te-a trimis monstrul, nu? Ca să-mi ucizi sora, nu? Sau ai venit ca s-o răpești și să i-o dai lui?

În clipa în care a auzit cuvântul „monstru“, a încremenit.

Și-a dat seama pe loc că tânărul știa de creatura misterioasă. Dar de unde știa de existența ei? Bărbatul chelbos, fostul său stăpân, slujitorii lui care-l urmau oriunde, oamenii din satele prin care trecuse — nimeni nu i-a pomenit despre creatura misterioasă.

Înfuriat de privirea lui indiferentă, tânărul i-a tras un pumn în plină figură.

— Deschide gura odată! a zbierat la el. Ce cauți aici? Ce voiai să-i faci surorii mele?

Tânărul nu i-a dat timp să răspundă și i-a mai tras încă un pumn. A simțit cum gura i se umple de un lichid sărat ce îi țâșnea din buze.

— Răspunde! s-a răstit și i-a mai dat încă un pumn.

Vederea i s-a încețoșat, dar după câteva clipe, când a văzut că bărbatul ridică iar pumnul ca să-l lovească, a întors repede capul într-o parte. Nu era mânios că fratele femeii îl crede sluga monstrului, nu era șocat că întâlnise pe cineva care știe de existența creaturii misterioase, dar era scos din minți că ori de câte ori voia să răspundă, încasa un pumn în gură.

— Ajunge, frățioare!

Cei doi bărbați au întors capul în același timp către femeie. Abia atunci a observat că avea ochi tulburi și cenușii. Nu părea că se născuse cu ochii bolnavi, însă o membrană subțire îi acoperea pupilele, colorându-le în cenușiu.

Erau cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse vreodată.

Femeia din fața lui era cea mai frumoasă ființă umană pe care o văzuse vreodată.

— Dacă e un om fără suflet, trebuie doar să-l alungăm. Nu-l mai lovi, i-a spus fata cu blândețe.

Fratele a oftat adânc.

— Fie! O să ne descotorosim de el.

Bărbatul l-a apucat de gât, l-a ridicat în picioare și l-a târât afară din colibă.

A întors capul și a privit-o pe tânără. Cu o expresie îngrijorată pe chip, femeia se uita în gol cu ochii ei tulburi și cenușii.

Bărbatul l-a târât tot drumul până au intrat în pădure. Acolo l-a dezlegat și l-a îmbrâncit. Băiatul s-a clătinat, a căzut, și fratele femeii i-a tras un picior în stomac.

— Spune-i monstrului, i-a zis în timp ce băiatul se zbătea de durere, să nu îndrăznească să se atingă de sora mea. Nu știu ce urmărește sau ce se va întâmpla de acum încolo, dar nu i-o dau!

Când bărbatul a dat să plece înapoi spre casă, l-a apucat de gleznă.

Tânărul s-a întors și i-a dat un picior în față. S-a prăbușit din nou la pământ și a început să tușească, scuipând sângele care i se strânsese în gură. Când fratele femeii s-a răsucit din nou pe călcâie, l-a prins iar de gleznă.

Bărbatul era îngrozit de frică, însă nu l-a mai lovit. A coborât privirea, uitându-se la el ca și cum ar fi văzut ceva straniu.

— Ce-i cu tine?

A ridicat puțin capul, s-a uitat în ochii tânărului și a dus o mână la gura deschisă.

— Ți-e foame?

A dat din cap că da, iar tânărul a început să râdă isteric. A ridicat din nou piciorul, pregătindu-se să-l lovească încă o dată.

Și-a acoperit fața cu mâinile, dar nu a încercat să fugă. Stătea întins în fața tânărului, în cea mai umilitoare plecăciune cu putință, implorându-l.

— Ești idiot? Ai intrat în casa noastră ca să-mi iei sora și s-o duci ofrandă monstrului, și acum cerșești mâncare?

El a ridicat ochii, a scuturat disperat din cap și a dus din nou mâna la gură.

Tânărul l-a urmărit preț de câteva clipe, privindu-l de sus.

— Nu-i urmă de tăgadă... Chiar ești sărac cu duhul.

Singurul răspuns pe care îl știa era să-și ducă mâna la gură și să ceară de mâncare.

Tânărul l-a apucat de gât și l-a ridicat în picioare.

— Numai o dată, i-a spus trăgându-l după el. Îți dăm de mâncare o dată, și apoi dispari. Du-te unde vezi cu ochii, undeva cât mai departe de noi, și să nu te mai întorci niciodată aici.

XV

Băiatul nu s-a îndepărtat niciodată prea mult de casa femeii cu ochi cenușii și a fratelui ei.

Când fata i-a adus ceva de-ale gurii, a înghițit pe nemestecate. După ce a terminat de mâncat, bărbatul l-a dus într-o șură din spatele casei și, fără să-i dea nicio explicație, ca și cum așa trebuia să se întâmple, i-a prins un lanț de cătușa de la mâna dreaptă și l-a legat cu un lacăt de o bârnă de lemn.

— Te-am legat ca nu cumva să-ți treacă prin cap să scapi și să mai pui ceva la cale, i-a spus fratele femeii înainte să plece.

În dimineața următoare, tânărul a venit și i-a dezlegat lanțul, însă el a rămas zăcând în șură.

Când bărbatul i-a dat brânci să iasă, prin gesturi și gemete disperate i-a spus că nu are unde să plece. Fratele femeii și-a pierdut răbdarea și a ridicat pumnul ca să-l lovească, însă el nu s-a ferit. Prăbușit la pământ, a început să se schimonosească implorând milă și adăpost.

— Spune-mi adevărul, de unde vii? l-a întrebat tânărul.

A scuturat din cap, încercând să-l facă să înțeleagă că nu știe.

— De ce ai venit la noi? Ce aveai de gând să-i faci surorii mele?

La fiecare întrebare, tânărul îi mai dădea câte un pumn, însă tot ce făcea era să scuture din cap. Văzând că nu răspunde, fratele femeii a presupus că e mut.

A stat mult timp în șură, dar într-o zi bărbatul l-a târât afară, l-a pus să se îmbrace cu o pereche de pantaloni groși și comozi și o tunică, în locul nădragilor subțirei, și l-a dus în pădure. Nu l-a întrebat de ce are o cătușă la mâna dreaptă și de ce până atunci purtase pantaloni în culori atât de țipătoare.

Au cules împreună ciuperci și fructe de pădure. Uneori, fratele femeii vâna mici animale sălbatice. El nu știa nimic despre vânătoare sau altă îndeletnicire din care se putea găsi ceva de-ale gurii. Era neîndemânatic, pricină pentru care fratele femeii îl bătea mereu. Era lovit și înjurat necontenit, dar niciodată nu s-a gândit să se ferească de lovituri sau să fugă.

Cunoștea foarte bine ierburile sălbatice comestibile și uneori se întorcea acasă la sora bărbatului cu ierburi frumos mirositoare, ciuperci și fructe de pădure. Tânăra se ferea de el, stătea departe de el, însă atunci când venea cu coșul încărcat, părea că se bucură puțin.

Când mai cutreierau prin pădure, dacă era în toane bune — lucru rar —, fratele femeii vorbea cu el, îl învăța să vâneze sau îngâna cântece. Ca să-i arate că îl ascultă și înțelege, el dădea mereu din cap. Seara, după masă, bărbatul îl ducea înapoi în șură, lega lanțul cătușei de bârna de lemn și închidea ușa. Supus, nu ieșea niciodată din porunca bărbatului.

Fratele femeii nu a băgat de seamă că bârna avea un capăt ciuntit. Dacă mișca lanțul, putea să-l scoată de pe bârnă. Chiar și după ce scotea lanțul care atârna de cătușa dreaptă, niciodată nu ieșea din

șură. Se plimba de colo-colo și se uita la baloții de paie și frânghii, la parii de lemn și uneltele agricole pe care nu știa nici cum să le țină în mână. Într-o noapte, i-a auzit pe cei doi frați vorbind în fața ferestrei șurei.

— Nu putem să-l ținem închis în șură toată viața ca pe un animal, a spus femeia.

— Nemernicul a scăpat de monstru, i-a răspuns fratele cu o voce joasă. Nu are ce căuta în casa noastră. Dar nici n-o să putem să-l ținem la nesfârșit în șura noastră.

— A reușit să scape de monstru? De unde știi?

— Nu i-ai văzut rănile? Numai monstrul lasă asemenea urme pe ofrande.

El trăgea cu urechea, ținându-și cu greu respirația și fiind atent să nu facă zgomot.

— A venit la noi ori ca să ia un alt om în locul lui pentru sacrificiile monstrului, ori ca să se răzbune pe oameni pentru ce i-au făcut. Oricum ar fi, nemernicul ăsta nu ne poate face decât rău.

— Și ce ne facem cu el? l-a întrebat femeia cu glas tremurând.

— Fii pe pace, surioară. Chiar și sălbaticii ca el au un rost în lumea asta. Cunosc pe cineva care o să-l ducă departe de aici.

— Cine e? Unde vrei să-l duci? l-a întrebat femeia, agitată.

— Las' că știu ce fac, așa că nu-ți bate capul. E târziu, să ne întoarcem în casă.

Și băiatul nu a mai auzit nimic, însă, ascultându-l, a înțeles de ce i se păruse că îl cunoaște de undeva. Când scăpase din grotă și a intrat în primul sat care i-a apărut în cale, un bărbat chel s-a apropiat de el. Pleșuvul vorbea cu un tânăr — fratele femeii cu ochi cenușii.

Știa că îi e cu neputință să se întoarcă în ringul de luptă. Nu ar mai fi avut mult de trăit dacă lupta din nou.

A fost momentul în care a înțeles că trebuie să afle cine e creatura misterioasă, de ce avea nevoie de sacrificii și de ce fusese chiar el dat ofrandă monstrului.

Dintr-odată, ușa șurei s-a deschis. Femeia cu ochi cenușii a intrat, fără să spună niciun cuvânt.

XVI

Înmărmurit, nu putea scoate niciun sunet.

Brusc, și-a amintit că scosese lanțul de pe bârnă fără voia fratelui ei. Speriat, a gonit spre locul lui și a încercat să lege lanțul la loc de bârna de lemn, dar l-a scăpat. Lanțul a zdrăngănit și a căzut pe podea. Abia când s-a aplecat să-l ridice și-a amintit că femeia e oarbă.

— Ești aici? l-a întrebat femeia, zâmbind ușor.

El a încuviințat, însă, dându-și seama că femeia nu-l vede, s-a

blestemat în sinea lui și a zgâlțâit lanțul în loc de răspuns.

— Chiar ai fugit din grota monstrului?

Ca să-i răspundă, a tras cu putere de lanț. Zgomotul făcut de lanț a răsunat în șură.

— Ai venit să te răzbuni pe mine?

Nu înțelegea ce vrea să afle de la el. Tot ce putea să facă era să se uite în ochii ei cenușii, nevăzători.

— Ai fost sacrificat în locul meu? Ai fost adus ofrandă monstrului în locul meu?

Băiatul era din ce în ce mai nelămurit. Nu înțelegea nimic și continua să privească chipul palid al femeii.

Ea a făcut un pas, apropiindu-se de el. Înainte ca el să se ferească, l-a prins ușor de încheietura mâinii.

Atingerea degetelor lungi, subțiri și mătăsoase i-a amintit de ziua în care a intrat în casa lor prima oară, când, crezând că fratele ei se întorsese acasă, femeia l-a mângâiat pe față.

— Stai jos. Am să-ți povestesc totul.

XVII

A fost odată ca niciodată. Așa încep toate poveștile.

A fost odată ca niciodată un sat care, o dată la câțiva ani, cădea sub blestemul unei boli necruțătoare. Oamenii vorbeau că vinovat de nenorocire era un monstru care trăia în grota cea mai adâncă din cel mai înalt munte din sat. Monstrul semăna cu un corb uriaș și avea pene negre ca tăciunele. O dată la câțiva ani, când i se făcea foame, ieșea din grotă și devora recoltele și copacii. Țăranii credeau că atunci când deschide ciocul împroașcă otravă, iar oamenii și animalele care se nimeresc prin preajma lui se îmbolnăvesc și mor.

Ca să îl împiedice să mai iasă din grotă când îi era foame, sătenii au hotărât să-i aducă ofrande. Șamanul satului le-a spus țăranilor că cea mai bună ofrandă erau copiii neajunși la pubertate. De fiecare dată când aerul devenea sufocant și oamenii și animalele din sat se îmbolnăveau, țăranii lăsau la gura grotei un copil. Oamenii au păstrat ritualul ofrandei chiar și atunci când asupra satului nu se abăteau boli necruțătoare. Când un singur om din sat zăcea bolnav, țăranii luau un orfan și îl aduceau ofrandă monstrului din grotă, rugându-se pentru sănătatea suferindului.

— Pe mine nu m-a îmbolnăvit otrava împroșcată de monstru, a continuat fata să povestească cu glas stins. M-am născut cu boala asta și în timp mi-am pierdut vederea. Șamanul mi-a spus că, dacă nu fac nimic, boala o să-mi cuprindă trupul, o să surzesc, o să muțesc și-o să paralizez, n-am să mai pot respira, că am să mor în chinuri. Într-o zi, tata și fratele meu, povestea fata încet, au plecat din sat și au răpit

dintr-un cătun îndepărtat un orfan, pe care l-au oferit monstrului. Tu ești orfanul acela? l-a întrebat în șoaptă.

Dar el nu putea să-i răspundă.

Femeia a așteptat puțin, dar el nu spunea nimic.

— Mai ești aici?

Băiatul abia a avut putere să scuture lanțul ca să-i răspundă. Auzind lanțul zdrăngănind, femeia a continuat povestea.

— Atunci nu am știut ce făcuseră tata și fratele meu. Am aflat mai târziu, de la oamenii din sat. Eram doar o copilă, dar și acum mă doare sufletul când mă gândesc că un alt copil a trebuit să moară sacrificat în locul meu.

Tânărul nu mai făcea niciun zgomot. Înțelegând că o ascultă, fata a continuat cu glas slab.

— După ce au sacrificat orfanul, taica s-a prăpădit într-un accident. Și atunci am înțeles că moartea lui a fost răzbunarea copilului sacrificat. Copilul fără părinți s-a răzbunat pe familia mea, fiindcă eu ar fi trebuit să mor, nu el.

Cu privirea ațintită la chipul femeii, băiatul a atins ușor lanțul.

— Așa că... Dacă ai venit să te răzbuni, fă-mi orice vrei.

Femeia a tăcut și au rămas amândoi mult timp în liniște.

— Mai ești aici? a întrebat tânăra, dintr-odată.

Băiatul a aruncat lanțul jos, i-a cuprins chipul fetei în mâini și a sărutat-o pe buze.

XVIII

În dimineața următoare, când a deschis ușa șurei, bărbatul și-a găsit sora plângând în hohote pe podea.

— A plecat să omoare monstrul, i-a povestit printre suspine. Mi-a spus că nu a fost vina mea, că nu am făcut nimic rău, că monstrul a fost cel care a îmbolnăvit trupul și sufletul oamenilor, făcându-i să rănească copiii altora. Mi-a spus că monstrul trebuie să moară, că el trebuie să-l ucidă...

Tânărul și-a îmbrățișat sora, a încercat să o liniștească și a dus-o înapoi în casă. Ascultând-o, nu știa dacă să se bucure sau să se teamă de nenorocirea ce avea să se abată asupra satului lor.

XIX

A început să urce pe munte, încercând să-și amintească cărările. Cuvintele femeii îi răsunau în minte: „Un orfan dintr-un cătun îndepărtat...“. Vorbele ei îl nelinișteau, dar dacă fratele femeii fusese de față când el a fost răpit, atunci cel puțin putea să afle din ce cătun l-au răpit și cum l-au scos din casă. În inima lui se înfiripase o mică

speranță că, din povestea spusă de tânăra oarbă, putea să afle unde e satul lui natal, cine-i sunt părinții și cum îl cheamă.

Însă povestea pe care i-a spus-o femeia cu ochii cenușii nu îl ajuta să ucidă creatura misterioasă. A plecat fără să se gândească cum va acționa odată ce va ajunge față-n față cu monstrul. Fie ce-o fi, nu era prima oară când nu-și făcea niciun plan și nu ținea seama de vreo presimțire.

Nu știa cum să facă să nu fie prins și devorat de monstru, cum să iasă viu din grotă. La fel ca atunci când a fost răpit și aruncat în grotă, nu urmărea decât să rămână în viață.

S-a oprit în fața grotei, jurându-și să se agațe cu putere de viață.

Și a intrat.

XX

Obișnuit cu lumina puternică a soarelui, întunericul de nepătruns din grotă l-a dezorientat.

În timp ce înainta orbecăind, s-a gândit cât de ciudată poate fi soarta omului. În copilărie, femeia cu ochi cenușii i-a avut alături pe tatăl și fratele ei, o familie care își făcea griji când se îmbolnăvea, a avut o casă în care au trăit împreună. Lui, soarta i-a hărăzit o grotă întunecată, umedă, din stânci dure, mirosind a mucegai, un țăruș, un lanț, cătușe la mâini și la picioare. Copilăria lui nu a avut parte de speranțe și vise, ci a fost strivită de disperarea de a supraviețui, de lupta de a rămâne în viață. În anii trăiți în grotă, nu și-a imaginat niciodată că era posibilă o copilărie diferită de cea pe care i-o dăduse soarta.

Întors în grota întunecată, emoții pe care le credea moarte au reînviat în sufletul său. Timp de câțiva ani, grota fusese viața lui și, deși era dureros, își amintea toate scrijeliturile făcute pe pereții grotei și denivelările rocilor pe care zăcuse.

Atât de bine le cunoștea, încât se întreba dacă nu era și el o parte din grotă...

În timp ce mii de gânduri și întrebări îl nelinișteau, mâna lui a atins țărușul.

Adusese cu el lanțul cu care fratele femeii cu ochi cenușii l-a ținut legat de o bârnă de lemn. Ajuns în închisoarea copilăriei lui, s-a ghemuit lângă țăruș, așa cum făcea odată. Era locul său și părea că fusese păstrat gol doar pentru el. Se gândea că poate, cu puțin noroc, nimeni nu-i va lua grota.

Deodată, ceva negru și uriaș a acoperit intrarea în grotă, mică ca un punct alb, îndepărtat.

A ridicat capul și a străpuns întunericul cu privirea.

Cât trăise în grotă, niciodată nu a văzut creatura misterioasă. Creatura apărea dintr-odată, acoperea cu trupul ei uriaș intrarea grotei, apoi se urca pe spatele lui, strivindu-i trupul cu aripile și ghearele, sfredelindu-i carnea dintre oase cu ciocul ascuțit.

La fel cum făcea când era copil, creatura a încercat și acum să se urce pe spatele lui. Simțind că nu mai era un băiețel și că trupul îi era acoperit cu haine, monstrul a început să-i sfâșie mânios tunica cu ciocul, ca și cum și-ar fi bătut joc de el. Ghearele ascuțite care-i despicau tunica și îi pătrundeau în carne îl făceau să urle de durere, însă a strâns din dinți și nu a scos niciun geamăt.

Niciodată creatura nu și-a înfipt ciocul de două ori în același loc. Pe spate, coaste, brațe și picioare încă mai avea rănile vechi. Singura speranță a băiatului era că monstrul avea nevoie de timp să găsească o bucată de piele neprihănită.

Creatura misterioasă i-a sfâșiat tunica cu ghearele, s-a lăsat grea pe gâtul lui și a apropiat ciocul de carne. Înfricoșat de ce ar fi putut urma, băiatul a închis ochii.

Așa cum se aștepta, creatura i-a văzut cicatricile de pe gât și a ridicat ciocul. Apoi i-a văzut rănile de pe șira spinării, brațe și coaste. A încercat să-i sfâșie pantalonii cu ghearele și ciocul. Băiatul s-a întors brusc și a aruncat lanțul legat de cătușa de la încheietura mâinii drepte.

Cu un zgomot greu și amenințător, lanțul a sfârtecat aerul umed și s-a izbit puternic de ceva. Băiatul nu știa de ce s-a izbit lanțul, însă a auzit un zgomot clar, ca și cum ceva se sfărâmase, un țipăt care a zguduit grota, urmat de un miros înfiorător. A aruncat încă o dată lanțul, puțin mai jos decât locul de unde venea mirosul.

Același țipăt ascuțit, asurzitor, a zguduit din nou grota. Nu a durat mult și lanțul s-a încolăcit în jurul unei gheare și trupul lui a fost ridicat în aer.

Creatura era superbă. Când a văzut-o pentru prima dată în lumina puternică a soarelui, nu a putut să se mintă: era frumoasă, monstruos de frumoasă.

Sub razele soarelui nu era neagră, ci cenușie. Penele gri luceau ca o bucată de fier bătută cu iscusință, aveau o strălucire rece, fără viață. Ghearele și ciocul erau argintii, iar în mijlocul ciocului avea o zgârietură scurtă, adâncă, sângerie — băiatul bănuia că acolo o lovise cu lanțul.

Ochii albaștri de o parte și de alta a ciocului se uitau la el, în jos. Pentru el, care niciodată nu văzuse ochi albaștri, albastrul din pupilele creaturii era șocant de profund, limpede și neîndurător.

Țināndu-se cu putere de lanțul înfășurat strâns în jurul ghearelor creaturii, băiatul a încercat să urce pe el, dar o verigă s-a atins de

gheare și s-a rupt în două. Chiar dacă ar fi supraviețuit căzăturii, ca atunci când a scăpat din grota monstrului, tot ar fi simțit că în zadar se chinuise să bată atâta drum până la grotă, doar ca să lase monstrul să-i scape și să dispară în zare. Ținându-se cu disperare de ghearele argintii ale creaturii, a încercat să urce pe ea, încet, cu grijă, ca să nu se zgârie.

Monstrul a lăsat capul în jos și i-a înfipt nemilos ciocul în carne.

Când a simțit ciocul de oțel sfredelindu-i carnea de pe coaste și picioare, a fost sigur că va muri. Însă creatura nici nu l-a înghițit și nici nu i-a dat drumul. Avea niște dureri cumplite, însă ciocul nu-i sfărâma oasele. Și atunci a înțeles că voia să-l răpească, să-l ducă departe.

Dintr-odată, creatura l-a aruncat în aer și l-a prins din nou în cioc. Întins pe spate, privea cerul și ochii de un albastru-metalic ai monstrului.

Dacă în ochii fiarelor sălbatice este emoție, atunci în ochii creaturii se citea satisfacție. Diferite de ființele umane, sălbăticiunile nu se bucură când sperie sau chinuie alte fiare. Când se confruntă cu alte fiare, în mintea sălbăticiunilor nu sunt decât două alegeri: a fi ucis sau a ucide. Atât timp cât pot evita să fie omorâte când au prada în gheare, animalelor nu le pasă de sentimentele prăzii. Să țină prada în gheare e singura satisfacție din viața unei fiare sălbatice.

Monstrul înaripat a făcut un arc mare pe cer, zburând înapoi spre grotă.

Fără să se gândească de două ori, tânărul și-a încovoiat brațul drept cu putere și lanțul legat de cătușă a lovit monstrul drept în ochii de un albastru-metalic. O jumătate de verigă s-a rupt și o bucată din lanț a rămas atârnată de ochii creaturii.

Cuprins de durere, monstrul a scos un țipăt ascuțit, zguduind cerul și pământul, s-a lăsat pe o parte, a țâșnit către munte și s-a strivit de pereții de stâncă ai grotei.

XXI

Nu înțelegea cum de mai era în viață. Era îngropat sub crengi, frunze, iarbă și tufișuri, dar încă mai respira.

A încercat să se ridice, însă jumătatea dreaptă a corpului îl durea îngrozitor. Nu-și putea mișca piciorul drept. S-a prins de o creangă groasă de lângă el și, sprijinindu-se în ea ca într-o cârjă, s-a ridicat încet.

Pasărea uriașă se strivise de stâncă și avea gâtul rupt.

Ochii albaștri erau fără viață, ciocul ei imens încă mai strălucea argintiu în lumina soarelui. Cu aripile uriașe ar fi putut cuprinde

muntele, însă penele, încâlcite și strivite, arătau ca niște cârpe zdrențuite.

Tânărul privea pierdut pasărea moartă.

Era fără suflare. Nimic nu mai putea fi luat de la ea, și nici ea nu mai putea lua nimic de la alții. Singura dovadă că pasărea existase cândva erau rănile de pe trupul băiatului, din vremurile în care a fost prada cu care s-a hrănit — un adevăr care apăsa greu pe sufletul lui.

Nu știa de ce, dar a simțit că își dorește ca pasărea să reînvie, să nu fi murit atât de ușor. A rămas acolo privind înmărmurit ochii ei albaștri.

Târându-și un picior, tânărul a pornit înapoi spre satul unde femeia îl aștepta.

XXII

A intrat în sat când soarele începea să apună. Discul sângeriu se împrăștia în fâșii multicolore care se topeau între nori incandescenți. Ar fi stat o veșnicie cu ochii ațintiți pe bolta cerească.

A traversat satul și a luat-o pe cărarea care ducea spre pădurea din munți. Nu se vedea nicio lumină. Probabil că fratele femeii era cu treabă prin pădure și încă nu se întorsese acasă, iar tânăra, oarbă, nu avea nevoie de lumină — așa și-a spus în gând și a grăbit pașii. Înainte să deschidă ușa, a strigat-o pe nume, căci nu voia să intre pe nepusă masă și să o sperie.

Dar din casă nu se auzea nimic. A deschis ușa cocioabei: așezată la masă, femeia, auzind ușa deschizându-se, s-a ridicat, a întins mâinile și s-a apropiat de el. Fericit să o revadă, a întins și el mâinile.

În clipa în care degetele lui au atins vârfurile degetelor femeii, trupul ei s-a risipit în mii de picături de apă, împrăștiindu-se în aer.

XXIII

Tânărul a rămas înmărmurit în prag, cu mâinile întinse în gol.

În spatele său a auzit un urlet ca de fiară sălbatică dezlănțuită.

S-a întors și l-a văzut pe fratele femeii, repezindu-se la el cu un cuțit de vânătoare.

S-a ferit în ultimul moment de tăișul cuțitului.

A încercat să-i explice, însă fratele femeii nu l-a ascultat. Nici el nu înțelegea ce se întâmplase.

Mânios că nu l-a putut lovi, fratele s-a întors și a sărit din nou la el, urlând din răsputeri.

Tânărul l-a prins de braț și de încheietură, încercând să-l facă să scape cuțitul din mână, însă îi era peste putință să doboare un bărbat clocotind de mânie. Oricât de mult i-a opus rezistență, cuțitul fratelui

s-a apropiat de gâtul lui. Vârful cuțitului i-a pătruns în carne și sângele a țâșnit.

În acel moment, mâna lui, care ținea strâns încheietura mâinii bărbatului, a început să capete o culoare cenușie.

Încheietura bărbatului s-a curbat într-un unghi nefiresc și oasele albe au țâșnit prin piele și carne. Bărbatul a țipat și s-a prăbușit pe podea, prinzându-și brațul rupt.

Tânărul a coborât privirea către bărbatul de la picioarele lui. În ochii fratelui femeii, mânia făcuse loc spaimei.

A fost ultima imagine pe care și-o amintește.

XXIV

Și-a recăpătat cunoștința în zori de zi.

Casa fraților dispăruse. În locul șurei, a descoperit bucăți din cadavrul bărbatului, împrăștiate pe pământ, și o baltă uriașă de sânge. Îngrozit, a întors capul și plecat de îndată.

A coborât pe cărarea de munte și a găsit satul în ruine.

Acolo unde cu o zi în urmă erau case și oameni mergând pe ulițe, a găsit un copac bătrân de sute de ani. Părea că se află în acel loc de la începutul lumii. Acolo unde cândva au fost un gard acoperit cu plante agățătoare și o fierărie, a găsit un petic de pământ acoperit cu iarbă uscată. Aproape toți sătenii dispăruseră. Pe drum s-a întâlnit cu doi, trei țărani. Mergeau fără țintă, cu privirile rătăcite. Când l-au văzut, s-au albit la față de spaimă și au luat-o la fugă.

Tânărul era disperat.

Nu urmărise să se răzbune. Nu a voit niciodată să se răzbune așa. Nu și-a imaginat nicio clipă că supraviețuirea satului depindea de însăși existența monstrului.

Realitatea l-a făcut să se simtă neputincios. Răul făcut de necunoscuții care i-au furat copilăria, orbiți de ritualuri șamanice și superstiții, viața nenorocită pe care o trăise luptându-se mereu cu moartea, nimic din toate astea nu avusese vreun sens. Încremenit în mijlocul ruinelor satului, a început să plângă în hohote. Jelea zădărnicia anilor de suferință și disperare.

Când lacrimile i-au secat, a pornit-o din nou la drum, către răsărit, în căutarea unui loc din lumea asta unde să-și găsească propria viață.

Casă, dulce casă

— Uite cum stă treaba... Trebuie să-mi plătiți o despăgubire de 30 de milioane de woni. Nu vi se pare că e o chestiune de bun-simț? Despre asta-i vorba...

Proprietarul restaurantului unde se servea tocăniță de sângerete discuta cu o femeie tânără și soțul ei, derutându-i cu un amestec straniu de expresii protocolare și ireverențioase.

— Voi, tinerii din ziua de azi, nu știți mare lucru despre viață și lume. Păi, dacă nu sunteți în stare să faceți un gest atât de mărunt, n-o să fie prea distractiv nici pentru mine, dar nici pentru voi. N-am dreptate?

Bătrânul l-a privit cu subînțeles pe bărbatul care ședea lângă el. Îmbrăcat într-un costum negru, bărbatul s-a uitat mai întâi la femeie și apoi la soțul ei, a dat din cap mulțumit și a zâmbit larg.

— Stați puțin, domnule, a protestat soțul tinerei. Din câte știu, comisionul despre care vorbiți e un obicei tradițional, practicat între vechiul și noul chiriaș, nu? Din punct de vedere legal, nu are nimic de-a face cu proprietarul. Și-apoi, 30 de milioane de woni nu-i o sumă deloc modestă. Dumneavoastră ați putea să-i dați fără să clipiți?

Cu ochii pe fetiță, tânăra soție asculta doar cu o ureche ce spunea soțul ei care, cu glas tremurând și vorbind politicos, încerca să-i convingă pe proprietarul șarlatan și pe intermediar, cu alte cuvinte un cuplu de escroci imobiliari. Ascunsă într-un colț al restaurantului, copila își plimba degetele pe pereți, se juca cu florile de plastic dintr-un ghiveci de lângă pantofar, însă nu a ieșit din clădire. Când privirile li s-au întâlnit, cea mică a zâmbit și maică-sa i-a răspuns cu un zâmbet blând.

În al șaptelea an de căsnicie, a reușit să-și plătească toate datoriile. E drept, și socrii ei au ajutat-o puțin (destul de mult, în realitate), dar până la urmă și-a achitat toate împrumuturile. Sfătuită să-și crească copilul încă de la naștere într-o casă spațioasă, s-a pierdut cu firea și a cumpărat un apartament, primul din viața lor de soț și soție. Nu o dată a regretat hotărârea, însă timp de șapte ani, în fiecare lună, a mers la bancă ca să dea și ultimul bănuț câștigat din greu pe rate. Se încuraja singură, spunându-și că banii nu erau aruncați în vânt. După șapte ani, în sfârșit apartamentul era în proprietatea ei și a soțului. La scurt timp însă au hotărât să-l vândă, să-și cumpere o altă casă într-o zonă liniștită, retrasă și mai ieftină. Și astfel, în al optulea an de căsnicie, au cumpărat o clădire mixtă, cu spații pentru

apartamente private și magazine.

Nu era înnebunită după noua casă. Nici în glumă nu putea spune că e încântată măcar de noua achiziție, dar, e drept, fusese distractiv să ia la pas cu bărbatul ei toate cotloanele din diferite zone ale orașului. Cartierul în care și-au întemeiat cuibul era liniștit, prețurile erau decente, iar localnicii afișau calmul specific celor care trăiesc într-un loc de zeci de ani. Cum majoritatea dintre ei erau la vârsta a treia, agentul imobiliar (pe al cărui ecuson de birou încă era scrisă denumirea tradițională a agenților imobiliari, „purtător de fericire și virtute“) a rămas cu gura căscată când a văzut un cuplu tânăr și nerăbdător să cumpere o clădire cu banii jos.

Însă ea era fericită. Îi sălta inima de bucurie că pentru prima oară în viața ei își cumpărau casa lor, cu banii lor. În plus, își dorea să se mute cât mai repede din apartament. Era sătulă de indiscrețiile vecinilor de la bloc, care semănau a hărțuire. Ori de câte ori se întâlnea cu un locatar în parcare sau în lift, era de-ajuns să deschidă gura și să spună bună ziua și discuția vira brusc către prețul terenurilor și al apartamentelor, insistențe să semneze petițiile asociației femeilor căsătorite din cartier și presiuni să participe la ședințele asociației de locatari.

Știa foarte bine că nu era genul de tipă „descurcăreață“. Nu avea habar și nici nu era interesată să afle cum și de unde învățaseră oamenii din jurul ei să se descurce în viață. Pentru unii, un trai decent înseamnă să facă cât mai mulți bani cât mai repede cu putință, să-și cumpere o casă mai spațioasă, o mașină mai scumpă, să-și înscrie copiii la grădinițe cu taxe exorbitante, unde se predă engleza, să-i trimită apoi la școli private cu concurență acerbă, să meargă în fiecare anotimp cu toată familia în concedii luxoase în străinătate. Însă ea nu își dorea o asemenea viață. Tânjea după un trai liniștit și modest într-o comunitate simplă, cu oameni cumsecade, cu care să se înțeleagă bine și să conviețuiască în armonie în fiecare zi. Voia să simtă că aparține unei comunități calde, cu oameni buni. Și a crezut că în sfârșit a găsit-o.

Toate bune și frumoase cu o singură excepție: clădirea nu i-a căzut cu tronc de la început.

„E un cartier vechi... E normal să fie clădirile vechi...“, și-a explicat în sinea ei. Dacă voia să cumpere cu banii luați pe apartament întregul corp de clădire, oricât de înghesuit părea imobilul și oricât de îmbătrânit era cartierul, știa că nu poate nici măcar îndrăzni să se gândească să caute un alt loc. Câteva atuuri au convins-o că micul bloc era poziționat într-o zonă destul de bună: clădirea era cu mult mai ieftină decât altele, era situată la intrarea pe o alee care făcea legătura cu șoseaua principală, nu era departe de stațiile de metrou și autobuz.

După o scurtă discuție cu soțul ei și un moment de ezitare la fel de scurt, a hotărât să cumpere clădirea.

Problemele reale și serioase au început abia după ce au achiziționat construcția.

Imobilul avea trei etaje și o cameră la subsol, mai spațioasă decât s-au așteptat. La parter era o cafenea, la etajul unu erau câteva spații mici de închiriat pentru birouri, al doilea nivel era pustiu după ce chiriașul plecase, iar la etajul trei locuise proprietara clădirii, după cum le-a spus „purtătorul de fericire și virtute". Ar fi fost nepoliticos să dea buzna într-o casă în care încă mai locuia proprietara, așa că „purtătorul de fericire și virtute" le-a prezentat soților etajul al doilea. Nici ea și nici bărbatu-său nu au pus întrebări și nu au intrat în detalii. Tăcuți, au făcut turul etajului cu agentul, au ieșit cu capul plecat și au semnat contractul. A fost o greșeală colosală, pe care nu și-ar fi permis-o nici măcar un tânăr necopt, care nu știa nimic despre viață.

După ce proprietara a părăsit clădirea, tinerii soți au putut urca la etajul trei. Au găsit munți de gunoaie, strat gros de praf, grămezi de rahat de șoarece și câteva piese de mobilier mucegăite și stând într-o rână. Pe scurt, un loc dezolant. Tinerei nu-i venea să creadă că până de curând la acel etaj locuiseră niște oameni. În clipa în care a încercat să strângă gunoaiele de pe podea, un roi de gândaci a țâșnit de sub picioarele ei. Erau prea mulți ca să-i omoare plesnindu-i sau strivindu-i sub talpă. Când a început să bată cu palma în pereți și cu picioarele în podea, speriată de zgomot, o familie de șoareci a ieșit dintr-o gaură, împrăștiindu-se care încotro. Îngrozită, a țipat din toți rărunchii și s-a retras de pe frontul de luptă.

A chemat o firmă de dezinsecție și deratizare, însă prafurile și substanțele pulverizate nu au rezolvat problema. Angajații firmei au intrat de patru ori la etaj ca să se lupte cu târâtoarele și rozătoarele, însă de fiecare dată aproape că și-a rupt spatele frecând și făcând curățenie în urma lor. Ajunsă la capătul răbdării, a sunat-o pe fosta proprietară a clădirii.

La prima încercare, femeia nu a răspuns la telefon. A format numărul de mai multe ori, însă legătura se întrerupea brusc după câteva apeluri. Tocmai când era pe punctul să renunțe, de la celălalt capăt al firului s-a auzit un „alo?". Bucuroasă că în sfârșit i-a răspuns, tânăra s-a prezentat și a explicat situația, dar în secunda în care a rostit cuvântul „imobil", bătrâna fostă proprietară a început să zbiere și să împroaște un șuvoi de înjurături, într-un asemenea hal încât a crezut că o să-i spargă timpanul. A închis telefonul înainte ca femeia să apuce să mai spună ceva.

Episodul i-a curmat orice curaj să mai încerce să o sune din nou. În schimb, a luat legătura cu „purtătorul de fericire și virtute".

Dar n-a avut noroc nici de data asta. A așteptat ca telefonul să sune de mai multe ori. I-a răspuns un glas de femeie trecută de a doua tinerețe: șeful agenției era pe teren, la o vizionare cu un client. Tânăra a bănuit că vorbea cu nevasta „purtătorului de fericire și virtute“, pe care o întâlnise o singură dată.

— Dragă doamnă, n-ar trebui să fiți așa de înverșunată, i-a spus jumătatea „purtătorului de fericire și virtute“ după ce i-a ascultat lamentările. Sunteți tânără, ar trebui să fiți mai răbdătoare, mai înțelegătoare. Bătrâna pe care ați sunat-o are o viață chinuită, mi se rupe inima de ea. I-a murit bărbatul de tânăr, iar băiatul, singurul ei copil, o ajuta și el cum putea, dar într-o zi, când a ieșit să ducă o comandă la un client, a făcut accident cu motocicleta. S-a lovit la cap... Săracul... Atât de tânăr, păcat de el, nici măcar nu era însurat... Nț, nț, nț...

Femeia a făcut o pauză, cât să ofteze adânc.

— După nenorocire, bătrâna s-a scrântit puțin, a început să se poarte ciudat... A închis restaurantul la care a muncit o viață și a dispărut cu tot cu băiat. Vecinii vorbesc că s-ar fi retras la o mănăstire creștină. Singura ei avere a fost clădirea pe care ați cumpărat-o, dar a lăsat-o în paragină... Ce păcat...

— Ați spus că a plecat la o mănăstire? a întrebat-o surprinsă. Deci... nu a locuit la etajul trei?

— N-am mai văzut-o demult. Uneori trecea pe acolo ca să ia niște haine...

— Și când a intrat ultima oară în apartament?

— Știu și eu? Să tot fie trei sau patru ani, i-a răspuns calmă femeia.

Tânăra a închis telefonul. Era buimacă, amuțise. Abia atunci a înțeles de ce clădirea pe care o cumpărase fusese mult mai ieftină decât alte imobile din cartier. Și a mai înțeles, doar parțial, ce-i drept, de ce vecinii îi priveau cu îngrijorare pe ea și bărbatul ei. La vremea aceea a crezut că bătrânii din cartier erau ușor invidioși pe doi tineri care aveau de gând să se mute într-o clădire pe care o cumpăraseră pe de-a-ntregul.

Cum nu putea obține nimic de la fosta proprietară, nu mai avea niciun rost să o caute. După zece ședințe de deratizare și dezinsecție doar într-o singură lună, problema șoarecilor și a gândacilor a fost cu greu, dar în sfârșit, rezolvată. A mai avut parte de altă tevatură când, speriată de angajații de la deratizare, familia de șoareci s-a refugiat la parter. Înfuriat, proprietarul cafenelei a anunțat-o oficial că pleacă din clădire. Tânăra a fost îngrijorată că va rămâne cu ditamai imobilul neocupat, dar în scurt timp a apărut un nou chiriaș. Era conștientă că o cantină populară unde se servea tocăniță de sângerete nu o să miroasă la fel de îmbietor ca o cafenea, dar a răsuflat ușurată. În

sfârșit putea să-și ia cutiile cu bagaje din casa maică-sii și să se mute cu soțul ei în apartamentul de la etajul trei.

Fetiței îi plăcea mult camera de la subsol. Tânăra mamă bănuia că ceva îi stârnise micuței curiozitatea, că găsise ceva cu care să se joace. I s-a spus că locatarii de la etajul doi au lăsat la subsol mai multe lucruri înainte să părăsească clădirea. Se întreba cu ce se ocupaseră foștii chiriași, de vreme ce camera era plină cu costume, pantofi și recuzită ce puteau fi folosite doar de actori. Când a aprins lumina și a intrat pentru prima oară în cameră, a tras o sperietură zdravănă și a fost cât pe ce să leșine când a văzut-o pe fetiță sărind fără să scoată niciun sunet printre câteva manechine înșirate, fără gât și îmbrăcate în haine ciudate. După ce oamenii de la deratizare i-au confirmat că la subsol nu se ascund gândaci sau șoareci, după ce chiar ea a schimbat tuburile de neon, nu i-a mai fost frică să intre în cameră. Începuse să-i placă să se plimbe încet printre șirurile de manechine luminate de neoanele puternice, admirând hainele incredibil de ostentative, încălțările și decorurile stranii, pe care locuitorii unui oraș modern rareori au ocazia să le vadă.

— Se întâmplă ceva foarte ciudat aici, a spus un angajat al firmei de deratizare după ce a ieșit din camera de la subsol, înclinând bănuitor capul într-o parte. De obicei șoarecii urcă de la subsol la etaj, dar în clădirea asta se întâmplă invers. Etajele au colcăit de gândaci și șoareci, dar la subsol e curat lună. Niciodată în viața mea nu am văzut un subsol plin cu atâtea mărunțișuri și gunoaie, fără niciun gândac.

Auzind vorbele bărbatului, a răsuflat ușurată. Fetița a prins-o de poala rochiei și a dus-o în camera de la subsol. Deși era convinsă că atunci când a intrat prima oară văzuse tot ce se putea vedea, fetița a scos dintr-un cotlon un alt costum ciudat și o altă recuzită stranie. Ori de câte ori descoperea ceva ce nu mai văzuse, se molipsea de entuziasmul copilei și exclamau într-un glas, bucuroase.

Cu cât e mai vechi cartierul în care se mută, cu atât e mai greu pentru noii locatari să-și marcheze propriul teritoriu. Pentru prima oară în viața ei, tânăra s-a confruntat cu răutățile îndreptate împotriva unor nou-veniți.

Cineva le zgâria mașina pe timpul nopții, o rablă pe care soțul ei o primise de la fratele său mai mare.

La început au apărut câteva zgârieturi pe portiera din dreptul volanului. În noaptea următoare, aceeași portieră a fost zgâriată de sus până jos. În zori, au descoperit o zgârietură lungă, care acoperea toată mașina de jur-împrejur, iar în a patra noapte amândouă oglinzile retrovizoare au fost sparte. O săptămână mai târziu, cauciucurile

roților din spate au fost tăiate.

Tinerii soți bănuiau cine și de ce a făcut-o. După ce s-au mutat, au parcat mașina în fața clădirii — aveau dreptul, doar erau proprietarii imobilului. La un moment dat, a apărut un bărbat susținând sus și tare că locul de parcare îi aparține. Era puțin trecut de treizeci de ani și locuia într-un bloc mic și vechi de la capătul aleii. A început să se laude că e din a treia generație care locuiește în zonă, că pe vremuri, când familia lui era înstărită, tot terenul a fost al lor, prin urmare și parcarea de la intrarea pe alee era tot a lui.

— Nu mai parcați mașina pe pământul meu! s-a răstit la cei doi soți.

Poate că în trecut terenul aparținuse familiei lui, însă vremurile se schimbaseră. Legea spunea că terenul din fața imobilului e rezervat pentru parcarea mașinilor locatarilor, pentru care ea și bărbatul ei plăteau taxă de parcare, plus impozitul pentru categoria de zonă rezidențială. Așa cum era de așteptat, explicația logică nu l-a impresionat câtuși de puțin pe bărbatul din capătul aleii.

— V-ați mutat într-un cartier cu tradiție! Respectați regulile și oamenii care locuiesc aici de ani de zile! a strigat tânărul, agitând amenințător arătătorul. Nimeni nu vă dă voie să dați peste cap ordinea din cartierul nostru!

Nici ea și nici soțul ei nu puteau înțelege în ce fel parcarea pe un teren care le-a fost alocat și pentru care plăteau o taxă „dădea peste cap ordinea din cartier“. Bărbatul ei i-a spus să-l ignore pe tânăr și ea a fost de acord. La trei zile după incident, cineva a început să le zgârie noaptea mașina.

Când au apărut primele zgârieturi pe portieră, ea a început să se agite, însă bărbatul ei a râs indiferent. Când au găsit oglinzile retrovizoare sparte și cauciucurile roților din spate tăiate, bărbatul ei s-a înnegrit la față. Au instalat camere de supraveghere pe zidul imobilului, chiar lângă stâlpul de iluminat — aveau nevoie de dovezi ca să dea vinovatul în judecată.

— Cu o cameră ca asta, toate problemele sunt pe jumătate rezolvate, a susținut convingător tehnicianul care le-a instalat aparatura.

A avut dreptate: timp de câteva zile a fost liniște, prezența camerei pe zid își făcea efectul.

O săptămână mai târziu, a primit un telefon acasă, de la secția de poliție: cineva l-a reclamat pe soțul ei și trebuia să se prezinte de urgență la secție.

Acel cineva nu era nimeni altul decât tânărul care locuia în capătul aleii. Îl acuza pe soțul ei că l-a atacat. Tânărul a declarat la poliție că incidentul s-a întâmplat într-o seară, când se întorcea târziu acasă de la muncă. Tocmai când trecea prin fața mașinii parcate pe

terenul disputat, soțul femeii a sărit din mașină și l-a atacat: l-a dat cu capul de portieră, tânărul a căzut, bărbatul l-a ridicat, l-a izbit cu capul de capotă și i-a strivit degetele în portieră și multe altele. Pe scurt, l-a bătut rău de tot, rănindu-l grav. Tânărul avea fața plină de vânătăi, capul bandajat, iar mâna dreaptă era pusă în ghips.

Cunoscându-și foarte bine soțul, femeia știa că e incapabil de violență. În plus, în noaptea și la ora la care tânărul pretindea că fusese atacat, bărbatul dormise în pat lângă ea. În seara aceea nu au ieșit în oraș. Când cei doi soți au negat acuzațiile, tânărul a început să țipe din toți rărunchii și să sară ca un apucat — scenă surprinzătoare pentru un ins care pretindea că fusese bătut. A fost momentul în care soții au hotărât să contraatace cu arma lor secretă: înregistrările de pe camera de supraveghere.

Cum timp de câteva zile nu s-a întâmplat nimic suspect pe strada lor, cei doi soți nu au mai verificat camera după ce a fost instalată pe zid. Însă când au urmărit înregistrarea împreună cu polițistul de la secție care se ocupa de cazul lor, au descoperit niște imagini foarte stranii.

Tânărul venea din capătul aleii spre mașina lor, și nu trecuse pe lângă mașină în drum spre casă, așa cum declarase la poliție. În mână avea ceva ce semăna cu o unealtă, însă din cauza întunericului și a rezoluției slabe a camerei, nu și-au dat seama cu ce era înarmat.

Tânărul s-a apropiat de mașină. În clipa în care a pus mâna pe portieră, aceasta s-a deschis brusc. Pe înregistrare părea că ușa se deschisese intenționat ca să-l lovească cu putere peste față. Tânărul s-a dezechilibrat și a căzut în fund pe caldarâm. În clipa în care a încercat să se ridice, portiera l-a lovit din nou peste față. A încercat de mai multe ori să se ridice, însă de fiecare dată portiera îi trăgea una peste cap.

La un moment dat, tânărul a reușit să se ridice. Stătea drept, dar nu-și ținea singur echilibrul, ci era ca și cum cineva invizibil l-ar fi ridicat cu forța de pe caldarâm. Mâinile invizibile l-au săltat și l-au izbit cu capul de capota mașinii. Tânărul se zbătea, lovind cu picioarele în cauciucuri, însă forța invizibilă l-a lovit cu capul de capotă de mai multe ori, până când a reușit să se țină pe picioare. Și atunci portiera din dreptul banchetei șoferului l-a lovit încă o dată. Ca să nu cadă, tânărul s-a prins cu mâna dreaptă de portieră, dar portiera s-a închis, strivindu-i degetele. Bărbatul a căzut lângă mașină și a început să se zvârcolească, ținându-și mâna dreaptă cu cea stângă. Înregistrarea nu avea sunet, însă era limpede că urla de durere, căci gura îi era larg deschisă.

— Mai exact cine v-a atacat? l-a întrebat polițistul pe tânăr după ce a terminat de vizionat înregistrarea. Unde apare pe înregistrare cel care susțineți că v-a lovit?

Întrebarea polițistului avea logică: pe înregistrare, de la început la sfârșit nu apărea decât un singur personaj, tânărul care locuia în capătul aleii. Oricum ai fi privit imaginile de pe cameră, ajungeai la aceeași concluzie: tânărul se lovise singur cu portiera mașinii celor doi soți.

Polițistul a continuat cu întrebările.

— Cum ați deschis portiera? Ați furat cheile mașinii?

Bărbatul a început să țipe, negând acuzația, însă când a văzut privirea suspicioasă a polițistului, a început să bolborosească:

— Sunt sigur că cineva a deschis portiera și a ieșit din mașină...

— Cine? Cine și de unde a ieșit? i-a tăiat polițistul vorba, pe un ton dur.

Tânărul a dat să-i răspundă, dar polițistul a vorbit înaintea lui.

— Aveați de gând să scoateți niște bani de la oamenii ăștia, acuzându-i că v-au bătut? Răspundeți! Vă place să vă jucați cu reclamațiile?

— Sunt sigur că cineva... a bălmăjit tânărul, cu glasul gâtuit de emoție.

— Cineva cine? s-a răstit polițistul. Unde e? Ne-am uitat împreună pe cameră și mai aveți curaj să mințiți?

Polițistul l-a pus în gardă că șantajul se pedepsește cu închisoarea, însă cei doi soți l-au rugat să rezolve incidentul pe cale amiabilă, de vreme ce tânărul locuia în același cartier. Au ieșit din secția de poliție și tânărul continua să mormăie că e sigur că cineva fusese în mașină. Pe chip i se citea teama.

La câteva zile după tevatura de la secție, au aflat că tânărul a fost acuzat de tentativă de șantaj. Când se întorcea de la piață, tânăra soție a văzut mașina scumpă a bărbatului parcată pe alee — era plină cu bolovani mari, iar cauciucurile din față arătau ca și cum ar fi fost sfâșiate cu un cuțit. Îngrozită, femeia a intrat repede în clădire.

Tânărul nu le-a mai cerut niciodată socoteală, nu și-a mai pretins dreptul de a parca în fața clădirii. Când se întâlneau în cartier din întâmplare, scandalagiul întorcea capul și iuțea pașii. L-au auzit de vreo câteva ori vorbind singur, plângându-se că îi strică ziua numai și dacă trec pe stradă prin fața lui, însă nici ea și nici bărbatu-său nu se oboseau să-i răspundă.

Fetiței îi plăcea să se joace în clădire. Se aventura prin camere, iar dacă dispărea, maică-sa o găsea întotdeauna în camera de la subsol.

Și așa își petrecea ziua. Nu avea niciodată chef să iasă din clădire. Maică-sa a încercat de vreo câteva ori să o ia cu ea la piață sau la o plimbare pe străzile cartierului, însă la orice tentativă fetița scutura din cap. Resemnată, tânăra nu a forțat-o să iasă cu ea afară.

Timpul trecea, dar nu reușeau să găsească chiriași pentru camerele de la etajul doi.

Chiriile erau o sursă sigură de venit pentru familia ei. Etajul al doilea era nelocuit încă de dinainte să cumpere clădirea. Pe zi ce trecea, tânăra soție era tot mai îngrijorată.

— Ce-ar fi să renovăm etajul, să facem niște schimbări? a întrebat-o soțul într-o zi.

— Nu crezi că ne-ar costa cam mult? În plus, ne trebuie autorizație pentru modificări. Ce ne facem dacă nici după ce renovăm etajul nu găsim chiriași?

Bărbatul era mai încrezător decât ea.

— Un amic mi-a spus că ar vrea să deschidă un birou aici. Cunoaște o expertă în modificări de spațiu și o s-o roage să ne facă o reducere. E o arhitectă cu care am fost colegi de grupă. O să se ocupe de autorizația de modificare și celelalte formalități.

Femeia l-a cunoscut pe soțul ei la un club extracurricular de la universitate. El studia într-un an mai mare decât ea. Pe prietenul despre care vorbea bărbatul ei l-a întâlnit tot la club. Femeia care avea să se ocupe de designul interior absolvise aceeași facultate și susținea că și ea frecventase pentru scurt timp aceleași cercuri. Când i-a auzit numele și a văzut-o la întâlnirea la care au făcut cunoștință, tânăra soție a avut impresia că, ce-i drept, o mai văzuse undeva. Lucrările de modificare de la etajul al doilea au început în scurt timp și entuziasmul de nestăvilit al prietenului soțului ei, al designerului și al muncitorilor l-a molipsit și pe bărbatul ei. El, cel care atunci când s-au mutat nu a ridicat un deget ca să o ajute la curățenie, era atât de entuziasmat de renovarea și schimbarea etajului unde amicul său avea să deschidă biroul, încât zilnic o înnebunea cu detaliile despre mersul lucrărilor. A rămas surprinsă să-l vadă interesat de clădirea în care locuiau și nu putea decât să se bucure de schimbarea de atitudine a soțului ei.

Fetița însă detesta că la etajul al doilea se va muta un nou chiriaș. Nu suporta zgomotul care se auzea până în apartamentul lor de la etajul trei și deseori se ascundea în camera de la subsolul clădirii.

Și pentru maică-sa era un chin să vadă scările mereu acoperite cu praf și să audă de dimineață până seară vacarmul infernal făcut de bocăniturile de ciocan și duduiturile bormașinilor. Prefera să se joace cu cea mică în camera de la subsol și urca doar când o chema bărbatul ei sau când noul chiriaș de la etajul unu se plângea de zgomot.

Pe lângă hainele roșii și extravagante ale manechinelor și pantofii cu toc atât de ascuțit, încât era imposibil să mergi cu ei, fetița descoperea la subsol tot felul de cutii metalice, care mai de care mai

ciudate. Uneori, cutiile aveau și chei prinse lângă lacăte sau zăvoare, dar, chiar și așa, nu era ușor să-ți dai seama cum să le deschizi. Odată, fetița i-a întins o cutie. Femeia o ținea în mâinile încordate și a început să o întoarcă pe toate părțile. Când cutia s-a închis cu un zdrăngănit puternic de i-a sărit inima din piept, fetița a început să râdă. Prima oară când zăvorul rece de fier s-a închis ca și cum ar fi fost atins de niște mâini invizibile, scoțând un sunet înfricoșător, pe femeie au trecut-o fiori de gheață pe șira spinării, însă văzând-o pe cea mică râzând în timp ce închidea cutiile una după alta, a uitat de senzația ciudată și a râs împreună cu ea.

Odată finalizate lucrările de renovare și modificare de la etajul doi, care păreau să nu se mai termine niciodată, amicul soțului ei s-a mutat în noul său birou. Făcuse schimbări cu un vacarm pe măsură, spațiul era generos, însă nu avea niciun angajat. Detaliul a născut suspiciuni în mintea tinerei, dar soțul i-a explicat că afacerea e abia la început, ba chiar și-a lăudat amicul că, din prudență, nu avea de gând să aibă mulți angajați. Soțul ei cobora mereu în biroul amicului, ca și cum ar fi lucrat la firma lui.

Ori de câte ori intra în birou, femeia îi găsea discutând aprins la telefon, stând față în față la o masă îngustă. Uneori, amicul o chema și pe ea în birou și o servea cu o băutură de culoare închisă. Din politețe, lua doar două înghițituri din licoarea acră și înțepătoare ce-i făcea gura pungă și punea paharul la loc pe masă. Amicul s-a lansat într-o explicație lungă, plină de termeni pe care ea nu-i pricepea: produsă dintr-o cereală cultivată într-o țară europeană, cu subvenții de la guvern, băutura era anticancerigenă, avea niște antioxidanți miraculoși și efect antiîmbătrânire. Așezat lângă ea, soțul ei îl asculta fascinat, dând din cap la fiecare cuvânt până când telefonul rupea vraja și bărbatul răspundea precipitat.

În mai puțin de trei luni, amicul a dispărut, lăsând în birou masa îngustă, scaunul moale și confortabil de „CEO" și un munte de navete cu o băutură misterioasă — ea bănuia că e licoarea negricioasă cu care o servise. Pe pungile cu suc și cutiile în care erau depozitate era un desen cu niște bobițe albăstrui. Aceleași fructe minuscule mucegăiau în frigiderul înghesuit într-un ungher al biroului.

— N-am pierdut chiar atât de mulți bani... Ne-a rămas garanția de la el... i-a spus bărbatul ei, calm. N-a luat nicio cutie de suc. Și costă vreo 200.000 de woni bucata... Îți dai seama câți bani facem dacă le vindem pe toate?

Jurând că va recupera și ultimul won, bărbatul ei și-a sunat toate cunoștințele și a început să predice înfocat despre virtuțile anticancerigene ale bobițelor albăstrui. Nevastă-sa însă avea îndoieli serioase că vor putea vinde toate cutiile din biroul de la etajul doi.

Și atunci a început să sune telefonul.

Dacă nu le-ar fi venit ideea să renoveze etajul... Dacă n-ar fi închiriat etajul amicului bărbatului ei... Dacă și iar dacă... Remușcările o chinuiau fără încetare.

Ce a fost a fost, își spunea în gând, însă remușcările nu-i dădeau pace. Apoi s-a consolat, zicându-și că oricine ar fi fost în situația ei ar fi reacționat la fel.

La un moment dat, bărbatul ei a recunoscut că luase un împrumut de 20 de milioane de woni. Partea bună era că doar „investise“ în afacerea amicului său, că nu avea vreo funcție în firmă și nici nu fusese garantul lui.

Ascultându-l, femeii îi venea să plângă, să urle din toți rărunchii la el. Șapte ani se chinuise să plătească împrumuturile pentru primul apartament, muncind zi și noapte, strângând fiecare bănuț dintr-un salariu de mizerie. Șapte ani dusese o viață la limită și pentru ce? Ca să se îngroape iar în datorii? Nici nu mai conta cât împrumutase bărbatul ei. Era de-ajuns să audă cuvântul „împrumut“ și vedea negru în fața ochilor.

Bărbatul ei își dorise dintotdeauna să ducă un „stil de viață alternativ, eliberat din lanțurile capitalismului“, iar ea, sătulă și dezgustată de presiunile din anii studenției ale conformiștilor din jurul ei — să ia note maxime, să-și facă un CV solid, plin de specializări, să obțină o slujbă sigură într-o corporație renumită sau într-un minister important — era convinsă că împărtășeau aceleași idealuri de viață. Imediat după ce ea a absolvit facultatea, s-au căsătorit, și ea s-a angajat. Tânăra n-a avut nevoie de mult timp ca să-și dea seama că, fără un plan concret și detaliat, „un stil de viață alternativ“ nu-i decât o vorbă în vânt, că „eliberarea din lanțurile capitalismului“ înseamnă să muncești acolo unde nu ești plătit decent și la timp. Pe măsură ce-și făcea tot mai multe griji că nu are de ales decât să-și câștige traiul într-o realitate ce nu-i oferea nicio alternativă, se simțea strivită de greutatea rutinei zilnice, lucrând pentru o companie din sectorul nonprofit care funcționa nu printr-un program normal, ci prin sacrificiile făcute doar de angajați, nu și de organizație. Soțul ei care, deși era mai în vârstă, a absolvit facultatea mai târziu decât ea, își pierdea timpul căutând „un stil de viață alternativ“, fără însă să se angajeze undeva, rătăcire al cărei rezultat a fost împrumutul de 20 de milioane de woni pe care l-a luat și folosit fără știrea ei.

I-a promis că va plăti întreg împrumutul din banii lui, că va face orice să-l returneze. Știa că nu o minte, însă era conștientă că lumea în care trăiesc nu e un loc atât de naiv, în care un împrumut de 20 de milioane de woni se poate plăti doar prin bună-credință.

S-a interesat dacă soțul ei poate face împrumuturi în nume

propriu, garantând cu bunurile comune din căsnicie, a întrebat ce trebuie să facă ca numele lui să nu apară pe contractul de vânzare. Taxele complicau foarte mult formalitățile. Tinerei i s-a spus că, din punct de vedere legal, era imposibil ca el să garanteze cu imobilul unde amândoi sunt proprietari fără consimțământul ei. În cel mai rău caz, tânăra putea păstra jumătatea ei de avere, perspectivă care i-a dat fiori reci.

Viața lor depindea de imobilul care, pentru ea, era mai mult decât o simplă sursă de venit, era tot ce aveau, singurul lucru cu care se alesese după ani de luptă împotriva prejudecăților lumii. În timp ce ea se zbătea singură, muncind până la epuizare și ducându-și bărbatul în spate, el nu a ridicat niciodată un deget ca să o ajute. Chinuită de gândul că soțul ei luase și cheltuise un împrumut de 20 de milioane de woni fără știrea ei, ușor-ușor a început să-și dea seama ce-i făcuse bărbatul.

Ori de câte ori avea chef, bărbatul făcea drumeții pe o colină la poalele unui munte, nu departe de casa lor. Nu lipsea de acasă prea mult ca ea să-și facă griji pentru el, însă femeia nu știa niciodată când avea să-i vină cheful să evadeze. Uneori urca pe colină în zori de zi, alteori, după zile întregi în care nu punea piciorul afară din clădire, ieșea din casă seara, la ore târzii. După ce amicul său fugise cu banii pe care i-a investit în afacerea cu suc, soțul ei se închidea ore întregi în birou, vorbea nonstop la telefon până când, dându-și seama brusc că-i sătul până-n gât, ieșea să dea un tur de colină.

Într-una din zilele în care el ieșise la plimbarea de rutină, femeia a primit un telefon. Coborâse la birou ca să-l cheme să ia masa de prânz, dar nu a găsit decât telefonul lui mobil. Exact în clipa în care a intrat în birou, telefonul a început să sune, ca și cum ar fi așteptat-o pe ea.

Să fie oare cineva interesat să cumpere băutura benefică pentru sănătate? s-a întrebat în sinea ei. O scânteie mică de speranță i s-a aprins în inimă și a răspuns.

— Alo?

Preț de câteva secunde, persoana de la celălalt capăt nu a spus nimic.

— Alo? Vorbiți, vă rog, a insistat.

— Tu ești, cățea nenorocită? s-a răstit vocea.

A fost șocată de agresivitatea din glasul femeii.

— Poftim? Ce-ați spus?

— Tu ești nevasta șarlatanului, nu?

— Poftim? a întrebat din nou.

Glasul femeii părea să clocotească de răutate.

— Păi, nu bărbatu-tău l-a tras în piept pe al meu ca să vândă nu

știu ce rahat de băutură din fructe, după care a fugit cu toți banii noștri?

Abia atunci tânăra a început să înțeleagă ce se petrece. Simțind că erau acuzați pe nedrept, și-a ieșit din minți și a încercat să riposteze.

— Alo... Ascultați-mă puțin. Nu-i ceea ce credeți, eu...

— L-ați făcut pe bărbatu-meu să pună afacerea pe numele lui, ca să se spargă toate în capul lui! i-a tăiat vorba femeia. Tu și nenorocitul de bărbată-tu ați vândut toată marfa și n-ați împărțit banii! Nu-mi spune că nu-i adevărat! Omul meu și-a pus la bătaie toate cunoștințele ca să intre pe piață și, după ce l-ați stors de bani, v-ați descotorosit de el!

— Ascultă, cucoană! a zbierat tânăra în telefon. Noi suntem cei trași în piept, și mai ai tupeul să...

Dar țipătul ei a fost contracarat de urlete și mai înverșunate, alimentate de o ploaie de înjurături obscene.

— Ai grijă cum vorbești, cucoană! Cum îți permiți să...

Însă indignarea ei a fost întâmpinată cu un pufnet disprețuitor.

— Ia uită-te la ea! Îndrăznești să-i ții partea? Dacă ți-aș spune că și-o trage cu o fufă, ai mai avea curaj să-l acoperi? Renovarea a fost un pretext, a angajat o curviștină care-și zice „designer“, s-au regulat în fața ta, ți-au furat banii de sub nas! E vai și-amar de casa ta!

— Ce-ai zis?!

Satisfăcută să-i audă vocea plină de teamă, femeia de la celălalt capăt al firului a coborât brusc tonul.

— Am dovezi, am păstrat toate mesajele și telefoanele date de bărbatul tău, așa că n-are cum să scape. Chiar credeai că am să mă prefac că nu știu nimic?

Voia să o întrebe ce fel de dovezi avea, însă femeia depășise faza cu înjurături și urlete și intrase în cea în care își plângea viața alături de consortul ei.

— Ce idiot a fost bărbatu-meu! Numai un dobitoc ca el a fost stare să se lase de un job bun ca să se bage într-o afacere dubioasă cu niște mizerabili ca voi... Colegi de facultate?! V-ați falsificat diplomele, nu? De ce nu răspunzi? Sunteți doi șarlatani!

Tocmai când femeia a început să se agite din nou, tânăra a auzit pe cineva tastând la parter codul de intrare în imobil.

Era soțul ei. Nici ea nu știa de ce, dar a fost atât de speriată, încât a închis imediat telefonul.

L-a auzit urcând pe scări. Precipitată, a pus telefonul înapoi pe birou, a deschis încet ușa frigiderului și a început să-l inspecteze. Făcuse curat la scurt timp după fuga amicului, dar bobițele albăstrui, care atunci erau proaspete, începuseră să mucegăiască.

Apoi a auzit tastele interfonului de la ușa biroului de la etajul

inferior. Nu era soțul ei, erau chiriașii de la etajul unu, se întorceau de la masa de prânz.

A răsuflat ușurată.

S-a uitat lung la telefonul bărbatului ei, așezat pe masă.

Mesaje și telefoane... Două cuvinte care refuzau să i se șteargă din minte.

La fel și codul secret de la telefonul soțului ei.

Nu știa dacă e de bine sau de rău că patronul restaurantului de tocăniță cu sângerete își găsise fix acel moment să ceară despăgubiri.

La început, bătrânul a venit singur. De vreme ce tânăra soție se ocupa de chiriașii din clădire, bătrânul a crezut că dacă vine doar ea la întâlnire, el, un bărbat trecut prin greutățile vieții, o va convinge cu ușurință. Însă, surprinzător, soțul femeii a onorat întâlnirea cu prezența lui, lucru ce nu-i stătea în fire și, în cele din urmă, discuția s-a purtat în trei.

Când bărbatul a rostit cuvântul „despăgubiri“, soțul femeii a contracarat, explicându-i legislația. Bătrânul i-a amenințat că-i reclamă la oficiul de taxe și impozite, reamintindu-le că atunci când a luat spațiul în chirie au semnat un contract bazat pe înțelegere amiabilă tocmai ca să evite taxele de tranzacție. Câtuși de puțin tulburat de amenințările proprietarului de restaurant, soțul tinerei i-a explicat calm încă o dată situația, continuând să i se adreseze cu „domnule“.

— Contractul a fost semnat de ambele părți, așa că, dacă aveți de gând să ne reclamați, să nu credeți că nu veți fi acuzat de evaziune fiscală la rândul dumneavoastră, domnule. În plus, chiria pe care v-o cerem nu e o sumă exorbitantă, a trecut puțin timp de când ați început să o plătiți, așa că, dacă facem niște calcule, reiese că nu vă datorăm mulți bani. Nu credeți că am ieși mai ieftin dacă am plăti niște taxe restante decât să vă dăm 30 de milioane, chipurile o despăgubire care, dacă e să o spunem deschis, nu are nimic de-a face cu noi, proprietarii imobilului? Cum e, domnule? Am sau n-am dreptate?

Explicația tânărului l-a enervat și mai rău pe bătrân.

— Voi, tinerii din ziua de azi, nu știți mare lucru despre viață și lume, a repetat bărbatul propoziția lui preferată. Abia aștept să văd cum o să dați de fundătură!

Și cu asta, bătrânul s-a ridicat brusc de pe scaun. După câteva zile, bărbatul s-a întors cu un așa-zis „asistent“ îmbrăcat din cap până în picioare în negru, un fel de amenințare voalată că, dacă nu plăteau cele 30 de milioane de woni, bătrânul va face mai mult decât să bată din buze și tinerii soți vor avea parte de repercusiuni mai grave decât o reclamație la oficiul de taxe și impozite sau plata unor penalizări.

— Data viitoare îi înregistrez și îi reclam la poliție, i-a spus

tânărul femeii pe același ton foarte calm, ca de obicei.

Ea însă se întreba în gând dacă avea să vină „data viitoare“, când îi vor înregistra și reclama, iar în clipa în care a auzit „înregistrare“ și-a amintit de ziua în care a răspuns la telefonul lui mobil, de ce a descoperit din întâmplare. Simțea că se sufocă, nu mai putea vorbi, dar tânărul a luat tăcerea soției drept încuviințare și era mulțumit de reacția ei. Discuția lor s-a încheiat cu promisiunea înregistrării.

Se juca cu fetița în camera de la subsol când, dintr-odată, a izbucnit în plâns.

Când cea mică a întrebat-o de ce plânge, primul lucru care i-a apărut în minte a fost chipul bătrânului, proprietarul restaurantului de sângerete. Nu aveau de unde să-i dea 30 de milioane de woni, și nici obligația legală să-l despăgubească. Însă nu-și permiteau nici să plătească taxele restante. Bărbatul ei deja cheltuise împrumutul de 20 de milioane, nu găsiseră chiriași pentru etajul doi, iar cel de la parter, deși amenința că va pleca în curând, nu plătise nici măcar chiria pentru luna trecută.

— Mami e bine, nu are nimic, a răspuns tânăra scuturând din cap și forțându-se să zâmbească. Uneori, oamenii mari își complică viața.

Încercând să schițeze un zâmbet, a ridicat colțurile gurii, dar lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji.

Fetița se lăsase pe vine în fața ei și, fără niciun cuvânt, o privea cum plânge.

Nevasta proprietarului restaurantului de tocăniță cu sângerete nu și-a primit niciodată despăgubirile.

Trupul fără suflare al bătrânului a fost găsit în bucătăria restaurantului. Li s-a spus că, atunci când l-au descoperit, o parte din cadavrul său fierbea în supa din ceaunul uriaș în care făceau zeama din oase de vită.

Când poliția a descins pe strada lor ca să investigheze oribila crimă — prima din istoria vechiului cartier, zicea gura lumii — fata și ginerele bătrânului, care lucrau împreună la restaurant, au dispărut brusc, fără urmă.

Câteva zile mai târziu, tânăra a văzut în ziar fotografia „asistentului“ îmbrăcat în costum negru, bărbatul cu care venise bătrânul la ultima întâlnire. În articolul ce însoțea poza scria că individul, membru al unui grup infracțional, a fost găsit mort în patul iubitei lui.

Iubita, cea care i-a descoperit cadavrul, le-a declarat polițiștilor că atunci când plecase la serviciu îl lăsase dormind, dar când se întorsese acasă, îl găsise mort. Jumătatea de sus a trupului bărbatului

fusese strivită într-o formă stranie — polițiștii au presupus că bărbatul a fost victima răzbunării unor gangsteri dintr-o bandă rivală.

Femeia nu putea să-și șteargă din minte incidentele stranii nici când se juca cu micuța în camera de la subsol, însă răsufla ușurată că nu mai erau amenințați. Nimeni nu mai încerca să-i reclame la fisc și nimeni nu le mai cerea despăgubiri. Asta însemna că, cel puțin pentru moment, nu era nevoie să-și facă griji pentru bani. Chiriașii care intenționau să se mute la parter și să deschidă un butic cu haine în locul restaurantului erau nehotărâți, nu știau dacă să rezilieze contractul de închiriere sau să amâne ziua când să deschidă magazinul, însă ea încetase să-și mai facă griji pentru astfel de detalii.

Clac!

A tresărit și a ridicat capul: fetița adusese o cutie cu un nou sistem de închidere și se juca în fața ei. Era un mecanism simplu, cu un zăvor rotund care se deschidea când era răsucit. Copila se amuza închizând și deschizând zăvorul. În timp ce se uita la mâinile fetiței răsucind întruna zăvorul, tânăra și-a amintit brusc de un rând din articolul pe care îl citise mai devreme pe internet: „bustul bărbatului era strivit într-o formă stranie...“.

Clac!

Mândră de ce făcea, fetița închidea și deschidea zăvorul, surâzându-i mamei.

Viața e un șir de probleme. Mai ales atunci când ești căsătorit și ai o familie. Și asta pentru că, chiar dacă reușești să eviți problemele de dincolo de ușă, odată întors acasă, familia te așteaptă cu problemele ei.

Deși chestiunea despăgubirilor cerute de proprietarul restaurantului de tocăniță cu sângerete fusese rezolvată (e drept, într-un fel care o făcea pe tânără să dârdâie de frică), femeia cu care se certase la telefon a continuat să o hărțuiască. Și înainte de incident telefonul soțului ei suna mereu, însă bărbatul dinadins nu răspundea, iar ea nu mai avea putere să facă din asta un motiv de ceartă. Văzând că nimeni nu-i răspunde, femeia a devenit și mai agresivă și, nu se știe cum, a făcut rost de numărul de telefon al tinerei și a început să o sune și pe ea.

— Bărbatul tău se culcă cu designerul!

— Te prefaci că nu știi nimic și asta-mi spune că și tu ești o escroacă!

— Ați absolvit toți trei aceeași facultate, sunt sigură că tu i-ai făcut cunoștință cu femeia cu care te înșală!

— Pot să jur că tu l-ai împins pe bărbatu-tău în brațele ei, l-ai făcut să-l tragă în piept pe al meu. Tocmai tu faci pe victima?

— Pune-l pe bărbatu-tău să ne dea înapoi banii pe care i-a furat

de la noi și spune-mi odată unde a fugit bărbatul meu!

— Nu mai pot trăi din cauza cămătarilor care vin peste mine! Ori îmi spui unde e bărbatu-meu și ne dai înapoi banii, ori vă dau în judecată pentru înșelăciune!

Cu cât o asculta mai mult pe femeie, cu atât tânăra era mai convinsă că nevasta amicului soțului ei nu e întreagă la minte sau că mai are puțin și înnebunește. Oarecum, îi era milă de ea. Femeia avea propria variantă de poveste: bărbatul ei, care i-a spus că deschide o afacere, într-o zi a dispărut și de atunci cămătarii vin la ușa ei, amenințând-o să plătească datoriile, dar ea nu știe nimic din ce s-a întâmplat.

Însă tânăra nu avea timp să empatizeze sau să o ajute pe cucoana care zbiera și o înjura de fiecare dată când o suna.

Din mesajele salvate cu grijă de bărbatul ei în telefon, tânăra soție a înțeles că el și tipa care era designer de interior aveau de mult o relație. Bărbatul ei îi spusese că cele 20 de milioane de woni au fost investite în afacerea amicului său, însă, de fapt, i-a dat banii designerului. Prietenul său nu-i ceruse niciodată să renoveze și să modifice etajul al doilea din imobil. L-a întrebat doar dacă are un spațiu liber în clădire pe care să-l folosească timp de două luni. Când soțul ei a început renovarea etajului, amicul i-a trimis un mesaj cu un ton stânjenit: „Nu trebuia să te deranjezi atât de mult pentru mine. N-am nevoie decât de un scaun și o masă la care să stau două luni".

Bărbatul ei a vrut să se laude în fața amantei că e proprietarul clădirii. „Dacă ai nevoie de mai mulți bani, spune-mi și am să-ți dau oricât îmi ceri", i-a scris plin de el într-un mesaj. Tânăra și-a dat seama că bărbatului ei nu i-a păsat nicio secundă că banii pe care voia să-i dea amantei erau din împrumuturi, că blocul cu care se lăuda fusese cumpărat din banii pe care nevastă-sa îi câștigase și economisise spetindu-se ani de zile.

Fetița știa să se joace și singură și, privind-o, tânăra nu a mai plâns, deși încă era cu gândul la ce îi făcuse bărbatul. Fără să spună nimic, o urmărea pierdută pe cea mică cum deschide și închide întruna cutiile — clac, clac, clac.

Copila a ridicat privirea către maică-sa și i-a zâmbit. A încercat să-i răspundă cu un zâmbet, dar nu mai avea putere pentru așa ceva.

Într-o seară, la o oră târzie, bărbatul i-a spus că pleacă să urce pe colină și a ieșit din casă.

Afară începuse să toarne cu găleata.

Soțul ei nu s-a mai întors niciodată acasă.

Pe șoseaua de centură a orașului a avut loc un accident. O

mașină a alunecat pe carosabilul umed și s-a izbit de parapet. Femeia de la volan a fost dusă la urgențe, dar medicii au spus că era în stare gravă. Din cauza impactului, bărbatul care stătea lângă ea a fost proiectat prin geamul portierei. Trupul său a fost găsit pe versantul colinei. Avea gâtul rupt. Murise pe loc.

După moartea soțului, fetița se ținea după ea toată ziua, chiar și atunci când femeia vorbea cu maică-sa la telefon.

— Dormi cât trebuie? Mănânci? o întreba mereu maică-sa.

— Da, mamă, nu sar peste mese și dorm bine, îi răspundea tânăra, făcându-i semn fetiței care alerga prin cameră, toată un zâmbet, să fie atentă să nu cadă.

— Poți să mai locuiești în clădirea aia? Câștigi ceva din chirii?

— Da, mamă. Am închiriat parterul unui butic, au deschis de curând. Iar editura de la etajul unu îmi plătește corect chiria în fiecare lună.

— Mai mergi pe-afară, să iei o gură de aer? Să nu-mi spui că stai toată ziua închisă între patru pereți!

Fetița i-a sărit în brațe, iar ea a început să o mângâie pe cap. Abia atunci a observat că trăsăturile fetiței erau din ce în ce mai clare.

— Adevărul e că... a răspuns cu glas stins. Mă simt bine să stau aici...

— O fi bine și înăuntru, dar trebuie să te mai relaxezi, să iei din când în când o gură de aer proaspăt de afară. Ești tânără, n-ai copii, și-apoi în ziua de azi văduvele nu se mai ascund de lume. Du-te și tu într-o excursie, socializează, cunoaște oameni...

Râzând, fetița s-a întins să-i ia telefonul din mână. Tânăra a dat din cap că nu are voie.

— Nu, nu. Mami vorbește acum la telefon.

— Mm? Ce-ai spus?

— Nimic, mamă.

— Mai ești cu cineva?

— Nu, mamă. Sunt doar eu... Cu cine aș putea să fiu?

Maică-sa a oftat adânc.

— Mă doare sufletul să te știu singură. Ce mă fac cu tine? Nici nu-mi dai voie să vin la tine, să stau cu tine...

— Mamă... i-a curmat lamentările femeii. Sunt foarte bine așa cum sunt acum. Am nevoie de timp ca să mă odihnesc, să mă adun. Știu ce am de făcut, mă descurc și singură.

— Soacră-ta nu te bate la cap? a întrebat-o, îngrijorată. Lumea din ziua de azi e așa cum e...

— Nu, mamă, nu mi se întâmplă nimic din ce-ți imaginezi dumneata. Mamă, uite ce e... Fierb niște rufe, trebuie să mă duc să închid aragazul. Te sun mai târziu.

— Bine, fie cum spui tu. Ai grijă de tine. Și nu mai face toată ziua curățenie în casă. Ieși afară, plimbă-te, ia aer...

— Da, mamă... La revedere.

Tânăra a închis telefonul și s-a întors către fetiță.

— Am rămas doar noi două.

Copila s-a oprit din alergat, s-a întors cu fața către ea și i-a zâmbit.

— Vrei să mergi cu mami în excursie? N-ai ieșit niciodată din clădire, nu? Ce-ar fi să mergem afară, doar noi două? Să plecăm undeva departe, foarte departe...

Fetița se uita pătrunzător la chipul tinerei. Fără să scoată niciun cuvânt, a scuturat ușor din cap.

Iar ea știa. Știa că fetița dintotdeauna fusese acolo, în clădire, că niciodată nu va putea ieși.

Atât timp cât erau împreună, nici ea nu va putea să iasă din casă vreodată.

„La urma urmei, nu-i chiar atât de rău...“, și-a spus în gând.

— Vino aici, a zis deschizându-și brațele.

Fetița a venit alergând spre ea ca să o îmbrățișeze. Tânăra a fost cât pe ce să cadă pe spate.

La început, când a întâlnit-o în camera de la subsol, fetița nu era decât o umbră încețoșată.

Acum însă avea contururi solide, distincte, îi simțea căldura pielii moi și fine. Fetița crescuse, luase în greutate, avea trăsături ferme, mai clare.

Iar ea era tare mândră de fetița ei.

— De acum încolo, vom trăi împreună, i-a șoptit fetiței-umbră care-i stătea palidă în brațe. Și vom fi fericite pentru totdeauna.

A sărutat fruntea palidă și diafană a copilei.

Umbra fetiței, care își așteptase atât de mult timp mama să coboare în camera întunecată de la subsolul clădirii lugubre din beton, a ridicat privirea către femeia pe care în sfârșit a găsit-o și i-a dăruit un zâmbet luminos.

Stăpânul vânturilor și-al nisipurilor

0

A fost odată ca niciodată o corabie construită din roți zimțate de aur, care plutea în aer, deasupra unui deșert. Razele soarelui, ce se oglindeau pe miile de zimți învârtindu-se ticăind, făceau corabia purtată în aer să strălucească la fel de puternic ca soarele. Învăluită în razele dogoritoare și valurile aurii de căldură împrăștiate de roțile zimțate, corabia înainta alene, strălucind orbitor, străpungând aerul fierbinte de deasupra nisipurilor.

1

Se povestește că stăpânul corabiei era un războinic vestit și un vrăjitor cu puteri nemaiîntâlnite. O legendă veche spune că regele nisipurilor se lupta de mulți ani cu stăpânul corabiei ca să-și supună ținuturile ce se întindeau dincolo de linia orizontului până la soarele auriu. În ultima bătălie, regele nisipurilor i-a retezat stăpânului corabiei brațul stâng. În timp ce din brațul tăiat îi țâșnea un șuvoi de sânge, stăpânul corabiei din roți zimțate de aur l-a blestemat pe regele nisipurilor, strigând din răsputeri:

— Să n-ai parte de urmași, pentru că m-ai lăsat ciung! Așa cum tu mi-ai împroșcat sângele pe acest tărâm, niciunul dintre cei care vor domni peste nisipurile acestea nu va scăpa cu viață!

Dar regele nu credea în puterea blestemelor. Pe chipul său a înflorit zâmbetul învingătorului, în timp ce-l privea pe stăpânul corabiei urcând pe calul făcut din roți zimțate de aur și ridicându-se în aerul fierbinte ce se unduia în lumina soarelui. Dunele de nisip peste care trecuse stăpânul corabiei erau din loc în loc pătate cu sânge. Văzând cum picăturile de sânge clocotesc și tremură asemenea unor flăcărui înainte să se evapore în căldura sufocantă a deșertului, regele a izbucnit în hohote răutăcioase de râs. Râdea triumfător, din rărunchi, voind dinadins ca ecoul râsetelor sale să se audă și pe corabia ce se topea în depărtare.

2

La scurtă vreme, regelui i s-a născut un fiu orb. Urletele de

mânie ale regelui au spintecat cerurile. Cu sufletul sfâșiat de durere, regina s-a îmbolnăvit și după o lungă suferință și-a dat ultima suflare.

Rămas fără mamă, micul prinț a fost crescut de slujnicele și servitorii din palat. Slujnicele aveau mare grijă de el, însă inimile femeilor tremurau mereu de frică, căci regele deșertului era mânios din zori și până la lăsarea întunericului din pricină că are un urmaș blestemat. Ca să nu-și atragă asupra lor mânia și blestemul, slujnicele și servitorii mergeau cocoșați, întotdeauna cu capul plecat adânc. Îl hrăneau pe copil, îl schimbau de scutece, îl legănau ca să adoarmă, dar în inimile lor nu era nicio fărâmă de dragoste pentru el.

Ca să supraviețuiască, copiii înțeleg în felul lor lumea în care trăiesc. Par limitați de percepția lor, dar înțeleg mai repede și mai limpede decât oamenii mari ce vor aceștia de la ei și simt când adulții au încredere în ei. Prințul a crescut înconjurat de frumusețe și bogăție, printre oameni respectuoși și manierați, însă prefăcuți. Așa simțea urmașul regelui lumea în care se născuse și oamenii printre care trăia.

3

Timpul trecea și odată cu el creștea și prințul. Copilașul s-a făcut băiețel, iar băiețelul, adolescent. Era orb, însă fiind unicul copil al regelui, era moștenitorul tronului. Când prințul a împlinit vârsta majoratului, regele a trimis soli dincolo de hotarele îndepărtate ale regatului său de nisip, în ținuturile unui popor ce trăia pe pajiști bogate, ca să ceară mâna prințesei ce avea să fie urcată pe tronul țării.

Știind că prințul deșertului era orb din naștere, domnitorul poporului de pe pajiști a refuzat la început solia, însă când mesagerii din regatul nisipurilor au înșirat în fața lui mătăsuri scumpe și pietre prețioase, domnitorul s-a răzgândit. Prințesa pajiștilor a urmat solii în deșert ca să-și unească destinul cu prințul blestemat.

4

S-a hotărât ca nunta să aibă loc peste trei luni. Prinși cu pregătirile pentru nuntă, toți curtenii și servitorii din regat nu-și vedeau capul de treburi. Mereu trist și cufundat în tăcere, palatul din deșert a început peste noapte să zumzăie ca un stup.

Prințul deșertului era foarte curios și voia să afle mai multe despre prințesa pajiștilor, cea care avea să-i fie mireasă. Se întreba dacă femeia știa că e orb, iar dacă știa că-i fusese luată vederea de dinainte să se nască, de ce bătuse cale atât de lungă ca să-l ia de

bărbat sau, dacă nu știa că e orb, cum ar reacționa când ar afla adevărul... Prințul cunoștea tradiția din străbuni — mirelui nu îi este îngăduit să vadă mireasa înainte de nuntă — însă, nerăbdător, și-a spus că negreșit trebuie să afle, până nu e prea târziu, ce fel de femeie a fost aleasă mireasa lui.

Încă din copilărie, prințul cunoștea toate scurtăturile și coridoarele ascunse din palat. De vreme ce nimeni nu bănuia că prințul orb știe căile dosnice, tânărul se aventura pe coridoare ori de câte ori voia, plimbându-se după placul inimii. Nu îl înfricoșau nici cele mai întunecate unghere, acolo unde lumina soarelui sau a lunii nu pătrundea, așa că se putea ascunde oriunde și oricând voia în palat. La miezul nopții, când toți curtenii dormeau, prințul a intrat pe furiș în odaia prințesei pajiștilor.

Tânăra dormea. Prințul a stat o vreme nemișcat, ascultând respirația femeii necunoscute.

Prințesa a deschis ochii, însă el, orb fiind, nu și-a dat seama și a rămas nemișcat.

— Cine ești? a întrebat prințesa. Ce cauți în odaia mea la ora asta?

Prințul a tresărit, dar de îndată ce bătăile puternice ale inimii s-au liniștit, a răspuns încet.

— Am venit să-mi întâlnesc mireasa.

5

În timp ce prințul îi pipăia ușor fața cu vârfurile degetelor, prințesa a stat nemișcată, cu ochii închiși. Degetele străine care-i atingeau fața o gâdilau, dar, în același timp, o făceau să simtă o pudoare și un sentiment de plăcere. Era descumpănită și puțin speriată că făcea ceva ce nu era îngăduit, dar îi plăcea ce simte și era fericită. Cu fiecare atingere, prințesa simțea cum obrajii îi luau foc.

Când prințul și-a luat mâna de pe fața ei, prințesa era deja îndrăgostită, însă nu știa dacă se îndrăgostise de prinț sau de emoțiile ce o copleșeau.

— Ești frumoasă, a spus în șoaptă prințul. Ce n-aș da să văd... Ce n-aș da să văd măcar o dată chipul frumos al miresei mele...

Din ochii prințului au început să curgă încet lacrimi mari.

— Te rog, nu plânge, a încercat prințesa să-l consoleze. Poți să-mi atingi fața ori de câte ori vei vrea, așa cum ai făcut-o acum. Voi rămâne alături de tine toată viața.

— Nu voi fi singurul nefericit, i-a spus prințul plângând. Stăpânul corabiei din aur mi-a blestemat tot neamul. Cât timp cei dintr-un sânge cu tata vor domni peste tărâmul nisipurilor, nimeni nu va scăpa nevătămat.

— Cerule! s-a speriat prințesa. Ce a făcut regele de-ați fost blestemați atât de nemilos?

— I-a retezat un braț stăpânului corabiei de aur într-o bătălie, a răspuns prințul. Iar el l-a blestemat pe tata să aibă parte de urmași cu metehne, bolnavi, așa cum tata l-a lăsat pe el ciung, a continuat prințul, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Dacă mă vei lua de bărbat, copiii noștri, urmașii lor și urmașii urmașilor lor se vor naște cu trupuri neputincioase ca al meu. Dacă vreodată stăpânul corabiei de aur ne va invada ținuturile, regatul nostru, condus de regi neputincioși și sluți, se va prăbuși într-o clipire.

Prințul a lăsat capul în jos. Se zguduia de plâns.

Prințesa l-a îmbrățișat și a încercat să-l liniștească. Umărul ei era ud de lacrimile tânărului prinț.

Prințul a ieșit din odaia prințesei înainte de răsăritul soarelui. Rămasă singură în întuneric, tânăra se uita pierdută la cerul cenușiu ce începea să se lumineze spre răsărit. În clipa în care a zărit corabia din roți zimțate și aurii trecând alene pe bolta cerească, deasupra soarelui ce se ridica peste linia orizontului, prințesa a luat o hotărâre: să-l găsească pe stăpânul corabiei de aur și să-l facă să-i dezlege de blestem pe prințul hărăzit să-i fie soț, pe copiii pe care avea să-i aducă pe lume și pe urmașii copiilor lor.

6

Pentru o prințesă ce urma să se căsătorească în curând și să fie încoronată regină, evadarea din palatul deșertului era o misiune foarte grea. Era mereu înconjurată de servitoare, iar atunci când rămânea singură în odaia ei, pe coridor, un străjer stătea de pază în fața ușii. Când prințul s-a furișat din nou în camera ei în creierii nopții, femeia i-a cerut sfatul.

— Nu doar că ești frumoasă, dar ești și foarte curajoasă, s-a minunat prințul. Știu un coridor pe unde se poate ieși din palat. Dar odată ieșită de aici, va trebui să găsești singură drumul până la corabia de aur și să-l înfrunți singură pe stăpânul ei. Ești sigură că vei putea face toate astea? Te încumeți?

— Trebuie să încerc, i-a răspuns prințesa hotărâtă. N-am să-l provoc la duel. Sunt o femeie fără apărare, care vine la el cu o rugăminte. Să îndrăznească oare să-mi facă rău?

— Nu știm... Dar știm că e un om rău, nemilos... i-a spus prințul,

oftând. Dacă n-aș fi fost orb, aș fi venit cu tine...

— Dacă n-ai fi fost orb, n-ar mai fi fost nevoie să mergem la stăpânul corabiei de aur, i-a zis tânăra, zâmbind ușor. Te rog să nu mă urăști dacă n-am să reușesc să-l înduplec.

— O, nu, niciodată, i-a răspuns prințul, cuprinzându-i fața în mâini. Sunt recunoscător că ai curaj să riști totul pentru mine.

— Mai e ceva, a spus prințesa. Chiar dacă voi reuși să-l îmbunez pe stăpânul corabiei de aur, regele nisipurilor se va mânia dacă află că am ieșit din palat înainte de nuntă. Dacă sunt prinsă când am să mă întorc la palat, am să fiu alungată înapoi în ținuturile mele.

— Nu-ți face griji, te rog, i-a spus prințul. Te sacrifici pentru mine, iar eu te voi proteja. Ești mireasa mea, soția mea.

Drept răspuns, prințesa l-a sărutat pe buze.

7

Prințul a însoțit-o până la porțile din spate ale castelului. Cei doi îndrăgostiți s-au îmbrățișat și s-au sărutat cu înflăcărare în fața unei crăpături în zidul ce înconjura palatul.

— Să mă aștepți, i-a spus în șoaptă prințesa.

— Să te întorci cu bine, i-a răspuns prințul.

Tânăra s-a aplecat cu grijă, s-a strecurat prin crăpătura din zid și a ieșit din curtea palatului. A mai privit încă o dată în urmă către palat, apoi a ridicat ochii spre bolta cerească fără lună și stele, pe care corabia uriașă din zimți auriți strălucea ca un sloi de gheață. Și a început să meargă către ea.

8

În timpul zilei, soarele ardea nemilos, iar prințesa, născută și crescută pe tărâmul pajiștilor luxuriante, nu era obișnuită să meargă mult timp prin nisipul fierbinte. N-a durat mult și au lăsat-o puterile. Cum nu avea unde să se odihnească decât pe nisipul încins, călătoria ei către corabie a fost una lungă și anevoioasă.

Când a ajuns pe duna deasupra căreia plutea corabia de aur, tânăra s-a oprit la umbra corabiei și și-a tras puțin sufletul. Nisipul era încins, aerul fierbea, însă umbra corabiei îi aducea puțină răcoare. Era primul petic de umbră din drumul atât de lung pe care-l străbătuse de la palat acolo.

În timp ce se odihnea, se întreba cum are să urce în corabie. Plutind în aerul încins, corabia de aur se legăna ușor. În jurul ei nu erau nici ancoră, nici parâme. Prințesa se temea că în orice moment corabia putea să se îndepărteze de ea, dispărând dincolo de linia orizontului.

Brusc, zimții de aur au început să se învârtă scrâșnind și cineva a aruncat o scară de aur printre ei.

Tânăra privea speriată cum scara se lasă în jos, către ea, aproape atingând nisipul.

Prințesa s-a ridicat, a înaintat către mijlocul umbrei făcute de corabie și a început să urce scara de aur. Încinse de soarele dogoritor, treptele scării îi ardeau palmele moi și fine, dar tânăra urca treaptă cu treaptă, strângând din dinți.

Când a ajuns în vârful scării și a pășit pe puntea corabiei de aur, prințesa a auzit o voce joasă, profundă și misterioasă învăluind-o din cele patru zări.

— Ce a adus-o pe prințesa pajiștilor pe corabia timpului și a vânturilor?

Prințesa a ridicat privirea: în fața ei era stăpânul corabiei de aur.

9

Stăpânul corabiei nu era așa cum își imaginase. Arăta ca un bărbat obișnuit, trupul nu era acoperit cu armură de aur, nu era făcut din dune de nisip și nici fața din zimți auriți. Avea pielea arămie, razele fierbinți și vântul îi decoloraseră părul în nuanța nisipului, însă pupilele străluceau puternic ca două mărgele de aur. Așa cum îi povestise prințul orb, stăpânul corabiei era ciung, nu avea brațul stâng, iar mâneca goală a cămășii arse de soare îi flutura la fiece adiere.

— Ce te aduce pe corabia timpului și a vânturilor? a întrebat-o din nou bărbatul.

Arăta ca un om obișnuit, însă nu avea glas de om. Vocea îi răsuna ca ecoul pașilor greoi ai unui monstru dintr-o grotă sau ca vuietul unui cutremur zguduind tărâmul pajiștilor verzi.

— Blestemul... a început să vorbească prințesa.

Dintr-odată, vântul a început să bată cu putere. Din cauza aerului fierbinte și a nisipului, tânăra nu mai putea nici să vorbească, nici să mai vadă ce era dinaintea-i.

— Am venit să te implor să rupi blestemul! a strigat prințesa din răsputeri, încercând să acopere vuietul vântului. Dezleagă-l pe regele deșertului de blestemul pe care l-ai abătut asupra lui!

— Ce blestem?

În ciuda furtunii de nisip, glasul stăpânului corabiei de aur se auzea clar. Părea că vântul vibrează cu fiecare cuvânt rostit.

— Te rog, redă prințului văzul! Te implor, lasă-i nevătămați pe

copiii pe care îi voi aduce pe lume și pe urmașii lor!

Deodată vântul s-a potolit.

— De ce aș face un asemenea lucru? a întrebat liniștit stăpânul corabiei de aur.

Prințesa simțea cum scândurile aurite de sub picioare și nisipul tremură odată cu vorbele bărbatului. Îngrozită, tremura și ea din toate încheieturile.

— Să blestemi pe cineva pentru că ai pierdut războiul e o dovadă de lașitate! a strigat din nou femeia, curajoasă. Recunoaște că ai fost înfrânt în bătălie și dezleagă neamul regelui de blestem! Mă voi căsători cu prințul și eu voi fi cea care îi va zămisli copiii.

— Nu eu l-am blestemat, a răspuns stăpânul corabiei. Nu mă umilesc să blestem niște simpli muritori...

— Minți! a strigat prințesa cu înverșunare. Din ce altă pricină s-ar fi născut orb?

— Prințesă, nu ți s-a spus adevărul. Pricina pentru care regele și neamul său au fost blestemați e războiul început chiar de regele nisipurilor. Văzduhul de deasupra zării și până la soare și lună nu e un tărâm peste care ființelor umane le este îngăduit să domnească. Corabia mea plutește liniștită în văzduh de la începuturile timpului. Orbit de lăcomia pentru aur, regele nisipurilor a ridicat primul armele asupră-mi, a spus cu blândețe bărbatul. Cine se uită prea mult timp la soare orbește. Iar regele deșertului a făcut greșeala prostească să-și fâlfâie sabia înaintea soarelui. Iar fiul va plăti pentru păcatele tatălui.

— Te implor, rupe blestemul! a strigat din nou prințesa. Sau măcar spune-mi ce trebuie să fac ca să-l rup eu! Prințul deșertului suferă de la naștere pentru păcatele regelui. De dragul copiilor ce se vor naște, viitorul rege nu va porni niciodată un război. Jur pe viața mea. Te implor, dezleagă-l de blestem!

Stăpânul corabiei de aur a oftat și prințesa a simțit scândurile de sub picioare tremurând parcă furioase.

— Fie! a răspuns bărbatul cu glas stins. Când va ploua peste deșert, va trebui să eliberezi un pește orb în mare. Doar atunci prințul va fi dezlegat de blestem.

Înainte ca prințesa să-l întrebe mai multe despre ce trebuia să facă, stăpânul corabiei a mai spus:

— Oamenii nu sunt așa cum îi văd ochii tăi, prințesă. Chiar dacă blestemul va fi rupt, nu te vei putea căsători cu prințul.

Bărbatul a ridicat singura mână pe care o avea și în clipa în care a făcut un gest ușor, prințesa s-a ridicat în aer. Înainte să atingă delicat nisipul cu picioarele, a plutit în aer câteva clipe, ca o pană.

Prințesa a rătăcit multă vreme prin deșert.

Bărbatul a coborât-o în alt loc decât cel în care urcase scara ce ducea către puntea corabiei de aur. Născută și crescută pe tărâmul pajiștilor verzi, tânăra învățase încă din copilărie cum să citească poziția soarelui, a lunii și a stelelor pe cer ca să afle locul în care se află și încotro se îndreaptă. Iar acum, uitându-se la bolta cerească, știa încotro trebuie să meargă ca să se întoarcă la palat. Însă era înconjurată din cele patru zări doar de nisip, iar dunele își schimbau forma la fiece adiere a vântului.

Vântul bătea cu putere peste pajiștile din tărâmul ei natal, dar iarba, copacii și relieful nu se schimbau. Deșertul era însă un loc necunoscut pentru ea și nu găsea nicio cale să-și dea seama cât timp are să traverseze dunele ca să ajungă la castel. Cu toate astea, știind să citească poziția soarelui pe cer, prințesa a deslușit că trebuie să se îndrepte spre sud-vest, către palat.

Oricât de mult se gândea, nu înțelegea ce a vrut să spună bărbatul prin „pește orb" și cum avea să găsească o mare în mijlocul deșertului. Rămasă fără vlagă din cauza drumului lung și anevoios, prințesa a uitat de peștele orb.

Când fugise din palat, luase cu ea apă și niște fructe uscate, însă proviziile i se terminaseră pe drumul către corabia de aur. Dunele de nisip își schimbau forma, apărând și dispărând din calea ei fără încetare. Prințesa nu avea nicio îndoială că are să moară pe drum, că nu va mai ajunge la palat.

11

Nopțile în deșert erau foarte friguroase, iar vântul bătea cu aceeași putere ca pe timpul zilei. Dacă se așeza pe o dună ca să se odihnească puțin, o altă dună se apropia de ea, încet, dar amenințător. Ca să nu fie îngropată în nisip, prințesa se ridica și își continua drumul.

Era mai mult inconștientă, iar picioarele i se mișcau singure. Cu fiecare pas pe care îl făcea, picioarele i se afundau mai adânc în nisip.

Tânjea după pajiștile din țara ei natală. Îi era dor de orizontul drept și deschis, neîntrerupt de dunele de nisip, de pământul tare și arid, de tufișurile și ierburile care creșteau acolo. Îi era dor să străbată călare ținuturile ce se întindeau la nesfârșit, de tropăitul copitelor pe țărâna dură...

La un moment dat, prințesa a călcat pe ceva tare și a căzut, s-a scufundat într-o dună și fața i s-a acoperit cu nisip. A reușit să se ridice, și-a curățat fața, a scuipat nisipul din gură, s-a scuturat de nisip. S-a întors să vadă ce o făcuse să se împiedice: un obiect mare, ascuțit ieșea din nisip.

Nici în drum spre corabia de aur și nici după ce a coborât din ea și a început să meargă prin deșert, tânăra nu simțise nimic statornic sub tălpile ei, nimic în afară de nisip. S-a lăsat pe vine și a început să sape cu mâinile în jurul obiectului.

Se făcea tot mai întuneric, însă continua să sape în nisip, fără să știe ce era obiectul în jurul căruia săpa. Nu își mai simțea mâinile, dar le mișca neîncetat. Îi era sete și foame, îi era frig. Îi era îngrozitor de sete. Mai mult decât orice, voia să bea apă. Și în țara ei natală, un ținut uscat, apa era puțină și prețioasă, însă, prințesă fiind, niciodată nu a știut cât de chinuitoare poate fi setea.

Îi era atât de sete, încât îi venea să bea nisipul pe care-l scotea cu propriile mâini. Să bea nisip... În clipa în care a apropiat căușul palmelor ca să înghită nisip, prințesa și-a venit în simțiri.

12

Prințesa a izbucnit în plâns. Gâtul îi era atât de uscat, încât simțea că îi crapă în mii de bucăți, că nu îi mai rămăsese nicio picătură de lichid în trup; cu toate astea, ca prin minune, din ochi îi țâșneau lacrimi. Tânăra plângea cu capul sprijinit de obiectul pe care încerca să-l scoată din nisip. Îi era frică, tremura de frig și setea o chinuia cumplit. „Am să mor în deșert“, și-a spus în gând. „N-am să mai apuc să văd soarele răsărind. Nici pe prințul orb, care mă așteaptă cu disperare să mă întorc la palat. N-am să mă mai întorc niciodată pe pajiștile în care m-am născut și am crescut, n-am să-mi mai revăd părinții. Am să mor îngropată în nisip și nimeni nu-mi va găsi vreodată trupul.“ Suspinele s-au transformat în bocete sfâșietoare. Ținându-se cu putere de obiectul misterios ce ieșea din nisip, cu fruntea sprijinită de el, prințesa hohotea cuprinsă de durere în mijlocul deșertului, sub cerul înstelat.

Obiectul tare de care își sprijinea fruntea era ud de lacrimile ei.

Tânăra nu se mai oprea din plâns.

Dintr-odată, obiectul s-a mișcat sub fruntea ei.

Speriată, tânăra s-a dat înapoi și lacrimile i s-au oprit pe loc.

Un pește uriaș se zbătea să iasă din nisip.

Înmărmurită, tânăra s-a împiedicat și a căzut pe spate.

Vârful ascuțit ce ieșea din nisip era capul peștelui. În lumina palidă a razelor lunii, a văzut pielița tulbure ce acoperea un ochi.

„Când va ploua peste deșert, va trebui să eliberezi un pește orb în mare.“

Prințesa și-a adunat puterile și a început să sape din nou în jurul peștelui care se zbătea să iasă din nisip.

În urmă cu câteva clipe, plângea în hohote și era istovită, însă, ca prin minune, puterile i-au revenit — nici ea nu știa de unde

izvorau. A început să scoată nisipul din jurul peștelui cu și mai mult curaj, descoperind branhiile, aripa de pe spate și la final tot corpul. După ce i-a scos și coada din nisip, tânăra a atins cu grijă ochiul peștelui și pielița subțire, tare și albă de pe ochi a căzut dintr-odată la întâlnirea fragedă cu buricele degetelor ei.

Peștele a început să dea violent din coadă și a țâșnit din nisip către cerul rece de deasupra deșertului. În clipa în care a zburat spre stelele strălucitoare ce împestrițau cerul, prințesa a auzit cum bolta cerească, străvezie ca sticla, s-a spart în milioane de bucăți.

Și cerul a început să sloboadă ploaia.

Șuvoaiele de ploaie curgeau din crăpăturile din cer. Prințesa s-a ridicat. Ploaia rece și proaspătă îi uda trupul. A lăsat capul pe spate, a deschis gura și a băut apa de ploaie. Chiar și după ce și-a potolit setea, a continuat să bea apă de ploaie. Dansa de fericire, cu brațele deschise larg către cer.

Peștele orb s-a reîntors în mare, iar peste deșert continua să plouă.

Atât era de fericită, încât uitase de frica de moarte și de dorul de țara natală. Copleșită de fericire, uitase cine e cu adevărat și ce caută în mijlocul deșertului.

Și prințesa s-a trezit din somn.

În depărtare se vedeau porțile castelului.

13

La palat era zarvă mare. Curtea palatului era plină de oameni ce sărbătoreau. Străjerii care păzeau porțile se ospătau cu bucate și licori alese.

— Blestemul a fost dezlegat! strigau străjerii într-un glas. Prințul a deschis ochii! Vede! A fost voia lui Dumnezeu să-l scape de blestem! Ne-a trimis semn că trebuie să-l ucidem pe vrăjitor!

Prințesa a înmărmurit de spaimă. Și-a făcut loc printre străjerii veseli și, în timp ce se apropia de palat, l-a văzut pe rege vorbind mulțimii dintr-unul din balcoanele palatului.

— Dacă îl ucidem pe vrăjitor, corabia de aur va fi a noastră! Vom pune mâna pe aurul și pietrele prețioase din corabie! Toate vor fi ale noastre! Vom urca pe corabia plutitoare și vom cuceri pământurile întinse și bogate de dincolo de orizont!

Privind mulțimea cu ochii larg deschiși, prințul, care era alături de rege, a strigat:

— Aurul e al nostru! Vom stăpâni întreaga lume!

Soldații, gardienii, nobilii și servitorii au izbucnit în urale. Zidurile palatului se zguduiau de strigătele mulțimii.

Prințesa era înfiorată de ce vedea și auzea.

— E adevărat ce mi-a spus stăpânul corabiei? a strigat tânăra, ridicând privirea către prințul din balcon. Că neamul vostru nu a început războiul pentru pământurile de dincolo de orizont, ci pentru că sunteți orbiți de lăcomia voastră pentru aur?!

Dintr-odată, mulțimea din curtea palatului a tăcut. Oamenii adunați sub balcon și-au întors privirile către prințesă.

Primul care a spart liniștea a fost chiar prințul.

— Prindeți-o! a strigat ca scos din minți, arătând-o cu degetul. E târfa vrăjitorului! Puneți mâna pe ea!

La porunca prințului, străjerii au aruncat pocalurile cu vin și s-au repezit la prințesă.

Tânăra a încercat să fugă, dar nici după doi pași, a fost prinsă de oamenii regelui, care o înconjurau din toate părțile.

— E o vrăjitoare! O trădătoare! O dezmățată care a răspândit zvonuri, care a uneltit să-l dea jos pe regele nostru! striga prințul, privind în jos la prințesa care se zbătea în prinsoarea soldaților. Ucideți-o!

La porunca prințului, au apărut și mai mulți soldați cu săbii și lănci.

Zbătându-se în brațele puternice ale străjerilor, prințesa a ridicat ochii către prințul din balcon. În clipa în care privirile li s-au întâlnit, nu a mai avut putere să rostească niciun cuvânt. Orice încercare de împotrivire sau de a-i implora îndurare se izbea de zidul de nepătruns al privirii lui.

Pe chipul prințului nu era nicio urmă de emoție. Lumina care-și găsise sălaș în ochii lui era rece, de gheață. Nu îl mai recunoștea. Bărbatul din balconul palatului, care se uita în jos la ea cu ochi nemiloși și indiferenți, care poruncise să-i fie curmată viața, nu era prințul care plânsese pe umerii ei.

Străjerii și-au apropiat săbiile de gâtul prințesei. Îngrozită, femeia a închis ochii.

În clipa aceea, vântul a început să bată cu putere.

14

Furtuna de nisip a înghițit palatul. Nimeni nu putea deschide ochii sau respira din cauza nisipului, a prafului și a țărânei ce se ridicau în aer. Nisipul le intra în gură, nas și urechi. Neputincioși în fața furtunii, soldații care o înconjurau pe prințesă au aruncat săbiile și lăncile. Mulțimea încerca cu disperare să-și acopere fața cu mâinile, să stea cu ochii strâns închiși. Ghemuiți, toți începuseră să tușească

nestăpânit.

Un vuiet se apropia de palat. Oamenii au început să țipe. Printre degetele cu care își păzea fața de nisip, prințesa a văzut balconul palatului prăbușindu-se. Odată cu el au căzut regele și prințul, înghițiți de un vârtej de nisip. Un munte de pietre și moloz s-a surpat peste trupurile lor.

Pământul a început să se cutremure. Prințesa a coborât privirea: nisipul care acoperea totul în jur se scufunda, făcând loc unor crăpături uriașe.

În clipa în care nisipul de sub picioarele ei s-a surpat, brusc a început să plutească în aer, înainte să apuce să țipe. Cele patru zări răsunau de un ticăit pe care l-a recunoscut de îndată. Deasupra capului prințesei era o umbră uriașă, aceeași care i-a oferit răcoare în deșertul dogoritor.

Plutind deasupra palatului ruinat, prințesa privea corabia de aur zburând alene pe cerul deșertului.

15

Castelul era praf și pulbere, iar din zidul de apărare nu mai rămăsese o piatră peste piatră. De pe puntea corabiei de aur, prințesa privea norul dens de nisip ridicându-se de pe locul unde cândva fusese castelul.

— Nu a fost vina ta, prințesă, s-a auzit vocea joasă. Un blestem poate fi rupt, dar nu poți vindeca un om de lăcomia care îl orbește, nu-l poți face să deschidă ochii și să vadă. Știam prea bine că vor începe iarăși un război împotriva mea.

Speriată, prințesa a încuviințat. Nu putea gândi, mintea îi era tulbure ca norul de praf de sub corabie.

Dintr-odată, a simțit ceva rece și ud pe mână. A tresărit și, speriată, a întors capul.

Stăpânul corabiei i-a întins un pocal cu apă rece, mai mic decât palma ei. Vântul dogoritor mătura deșertul, dar apa era rece ca gheața și pe pocal se prelingeau picături de apă.

Prințesa a ridicat cu grijă pocalul, l-a dus la gură și apa rece a început să-i curgă printre buze.

Pocalul era mai mic decât palma ei, însă apa care curgea din el părea un izvor nesecat. A băut până și-a potolit setea. I se părea că trecuse o veșnicie de când nu mai băuse apă atât de rece și răcoritoare. Nu mai băuse niciodată apă atât de bună.

— Rămâi aici, prințesă, i-a spus cu blândețe glasul tunător de pe puntea de aur. Să stăpânim împreună peste ținutul nisipurilor și-al vânturilor! Trăiește-ți viața plutind peste orizontul timpului. Totul va fi al tău până când soarele și luna se vor sfărâma în milioane de

frânturi și vor dispărea de pe cer. Totul din acest tărâm fără de sfârșit, în care poți cuprinde în mâini stelele și norii, va fi al tău, prințesă.

Tânăra a coborât ochii către pocalul din mână. Își astâmpărase setea, dar pocalul mai mic decât palma ei continua să se umple cu apă. Picăturile reci de rouă scurgându-se pe pocal îi dădeau un simțământ ciudat, dar plăcut.

— Vreau să trăiesc ca o muritoare, a răspuns prințesa. Îmi doresc să întâlnesc un bărbat ca mine, care să mă prețuiască și să mă iubească, căruia să-i dăruiesc copii pe care să-i cresc și să-i ajut să-și găsească jumătatea, pe care să-i văd crescându-și copiii... Asta e viața pe care vreau să o trăiesc.

— De îți dorești așa o viață, la sfârșitul ei te va aștepta moartea, i-a spus cu blândețe stăpânul nisipurilor și-al vânturilor.

— Știu prea bine, a răspuns prințesa, dând ușor din cap. Dar voi trăi din plin fiecare clipă până când moartea va veni să mă ia.

— Dacă asta e ce-ți dorești, atunci să te întorci la mine când viața de muritoare va ajunge la sfârșit. Nu îți pot dărui viața obișnuită a oricărui muritor, dar îți jur să-ți dau eternitate și pace fără de sfârșit, care pentru orice altă ființă umană rămân de neatins.

Prințesa a dat ușor din cap și pe chipul ei a înflorit un zâmbet delicat.

Goală, mâneca stângă a prințului a început să fluture. Prințesa a simțit o adiere rece și diafană pe obrazul drept.

Scrâșnind și ticăind, zimții de aur au început să se învârtă și corabia a pornit la drum, schimbând direcția pe cer. Razele soarelui se oglindeau pe zimți ca niște scântei. Lăsând soarele în urmă, corabia de aur traversa cerul de deasupra deșertului, îndreptându-se către țara prințesei, tărâmul pajiștilor verzi și îmbelșugate.

Reîntâlnirea

Aceasta e o poveste de dragoste pentru tine.

Când nu eram faimoși, nimeni nu ne-a întrebat
Dacă vrem sau nu să trăim
Așteptam să se întâmple multe,
Dar nu știam ce îmi doream...

Stăteam pe un scaun în partea de sud a piațetei, cu o cană cu vin fiert, genul de băutură ieftină care se vinde iarna la orice tarabă de pe stradă. Vinul fiert e o băutură tradițională care se bea iarna în Europa. Amestecat cu condimente ca scorțișoara și cuișoarele, vinul roșu se fierbe la foc mic.

Pentru că băutura se fierbe mult timp, alcoolul se evaporă, însă tăria nu dispare complet. Nu-i de mirare că, sorbind puțin câte puțin din licoarea fierbinte într-o zi geroasă de iarnă, simt cum totul se învârte în jurul meu.

— Kogo pani szuka?[10] (Căutați pe cineva?)

Am întors capul. Bărbatul mă privea zâmbind.

A deschis larg brațele. M-am ridicat. Ne-am îmbrățișat. M-a sărutat pe obraji. L-am sărutat și eu, stânjenită. Oricât de bucuroasă aș fi să revăd un cunoscut, întotdeauna mi s-a părut ciudat să-l salut, sărutându-l.

— Mogę? (Pot să mă așez?) m-a întrebat, făcându-mi semn către scaunul de lângă mine.

Am încuviințat, zâmbind.

— Wiedziałem, że będzieś. Czekałem. (Știam că ai să vii. Te așteptam.)

*

L-am întâlnit prima oară în urmă cu mulți ani, în aceeași piațetă. Verile poloneze sunt foarte călduroase și uscate. Ședeam la umbră, ținând în mână un pahar cu o băutură rece. Propria-mi viață mă neliniștea. Voiam să evadez din neliniște, chiar și pentru puțin timp.

Piațeta era plină de lume, dar cele mai multe dintre vocile pe care le auzeam erau mai degrabă în engleză și germană decât în polonă. Eram într-un oraș turistic. Nouă din zece oameni ce stăteau lângă soclul statuii din mijlocul piațetei erau străini. Eram una dintre acei străini și, ca toți ceilalți turiști, mă aflam în cafeneaua în aer liber de lângă statuie, privind soarele ce încălzea caldarâmul din dale de

piatră.

Și l-am văzut pe bătrân.

La început, nimic special nu mi-a atras atenția la el. După cum spuneam, în piațetă era multă lume, numeroși turiști făceau fotografii, beau bere, vorbeau la telefon sau vorbeau între ei. Trăiau clipa, cu alte cuvinte. Unii se plimbau agale, alții stăteau sau mergeau cu pași grăbiți. Unii ieșiseră cu câinii, alții cu copiii. Ar fi fost greu să observ pe cineva în mulțimea aceea purtându-se ciudat.

În primul rând, mi-a atras atenția felul în care mergea — era șchiop. În al doilea rând, deși își trăgea un picior, bătrânul se mișca surprinzător de repede.

Un al treilea motiv care m-a făcut să nu-l scap din ochi a fost că mergea doar pe o singură latură a piațetei — aici simt că trebuie să explic.

Piațeta are aproximativ forma unui pătrat, în mijlocul căruia e statuia unui scriitor din secolul al XIX-lea venerat ca poet național al Poloniei, reprezentant al romantismului. Spun că piațeta are „aproximativ“ forma unui pătrat fiindcă, deși din cele patru laturi e înconjurată de străzi, printre ele mai sunt și alei mici care pornesc din centrul piațetei. E o piațetă veche tipic europeană: pe latura dinspre nord, către care poetul își îndreaptă privirea, sunt înșirate buticuri cu suveniruri, iar pe latura dinspre vest, puțin mai departe de statuia poetului, e un turn cu ceas, în timp ce pe laturile dinspre est și sud sunt cafenele în aer liber, berării, restaurante. Eram cu spatele la statuie și priveam către latura dinspre sud a piațetei.

Bătrânul a apărut din partea stângă și se îndrepta către dreapta. Șchiopătând cu o rapiditate uimitoare, a traversat strada de pe partea dreaptă și a dispărut pe o alee. Cinci minute mai târziu, a apărut din nou în stânga mea, făcând la dreapta. Șchiopătând, a traversat rapid strada de pe partea dreaptă și a dispărut iar pe alee. Au mai trecut cinci minute și a apărut din nou în stânga mea. Cu gura perfect închisă, dar mușcându-și ușor buza de jos, cu ochii larg deschiși, cu disperarea înghețată pe chip, își mișca perseverent piciorul bolnav și trecea prin fața mea, traversând piațeta în linie dreaptă de la est la vest.

Piațeta era mare. Din cauza piciorului șchiop și a mersului nesigur, bătrânului îi lua cincisprezece sau douăzeci de minute ca să traverseze latura dinspre sud. Chiar dacă ar fi intrat pe o scurtătură pe care eu nu o știam, i-ar fi luat cel puțin douăzeci de minute să înconjoare piațeta, din moment ce avea nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la aleea dosnică. Și totuși, bătrânul apărea și dispărea în același loc după doar cinci minute. De fiecare dată mergea cu o viteză incredibilă, șchiopătând rău. Mergea într-o singură direcție, la nesfârșit.

— Pani teżwidzi? (Și tu îl vezi?)

Am tresărit și am întors capul. Bărbatul, aflat în picioare și cu spatele întors către soare, părea uriaș de pe locul unde ședeam.

— Mogę? (Pot să mă așez?)

Bărbatul mi-a făcut semn către scaunul de lângă mine. Am încuviințat. Adevărul e că, uimită de bătrânul care apărea mereu din aceeași parte și de bărbatul uriaș care venise de nicăieri în fața mea, îmi pierdusem glasul.

Bărbatul s-a așezat lângă mine.

Preț de o oră, amândoi l-am privit fascinați pe bărbatul șchiop și niciunul nu a scos o vorbă. Fără să dea semne de oboseală și plictiseală, bătrânul a repetat același traseu: apărea în stânga mea, o lua spre dreapta, traversa piațeta și dispărea pe o alee.

Așezată lângă bărbatul înalt, îl urmăream tăcută pe bătrân și am mai observat ceva ciudat la el. Eram în plină vară, dar bătrânul era îmbrăcat în pantaloni negri, o geacă largă, kaki, cu mâneci lungi. Pe sub geacă purta ceva de culoare cafenie — nu știu dacă era un tricou sau un pulover — și deși soarele ardea cu putere, continua să meargă șchiopătând, fără să pară obosit sau sufocat de căldură. De pe scaunul pe care ședeam nu vedeam dacă bătrânul transpirase, dar cel puțin nu l-am văzut să facă gesturi ca și cum s-ar fi șters de sudoare. Oricât de atent îl priveam, nu reușeam să-mi dau seama de unde venea, încotro se îndrepta, cum de se întorcea atât de repede în stânga mea.

— Przypomina mi o dziadku (Îmi aduce aminte de bunicul meu), mi-a spus în șoaptă bărbatul de lângă mine.

M-am uitat la bărbat.

— He reminds me of my grandfather, mi-a spus din nou, în engleză.

Cei mai mulți dintre polonezi nu se așteaptă ca străinii să înțeleagă polona. Nu înțelegeam ce se petrece — nu-l cunoșteam pe bărbat, nu pricepeam de ce intrase în vorbă cu mine, nu știam cine e bătrânul — așa că am preferat să nu vorbesc. Și nu i-am răspuns.

Însă bărbatul nu părea deranjat de tăcerea mea.

— He was lost, my grandfather, a continuat. Just like him.

Mi-am întors din nou privirea către bătrânul pe care mi-l arăta cu degetul.

Bătrânul dispăruse. Eram nelămurită, neliniștită. M-am uitat de jur-împrejur, dar nu-l vedeam nicăieri.

— Wróci (Se va întoarce), a murmurat bărbatul. Zawsze wraca. (Întotdeauna se întoarce.)

Bărbatul s-a ridicat de pe scaun, m-a salutat plecând ușor capul și a dispărut.

*

L-am întâlnit din nou pe bărbat într-o bibliotecă.

Îmi finalizam studiile de masterat și venisem cu o bursă de cercetare în Polonia ca să mă documentez într-o bibliotecă universitară pentru redactarea disertației. Primisem niște bani de la universitate, dar abia reușisem să-mi plătesc biletul de avion. Cazarea, transportul în oraș, chiar și prețul fotocopiilor făcute în bibliotecă — pe toate trebuia să le acopăr din banii mei. Nu aveam nicio garanție că voi scrie o disertație de excepție, că meritase să bat un drum atât de lung până în Polonia. În orice caz, voiam să termin ce începusem și cea mai bună și rapidă soluție era să împrumut cărți de la bibliotecă.

La fel ca majoritatea bibliotecilor din Europa de Est, și la biblioteca universitară la care îmi făceam cercetarea documentară, fondul era păstrat în depozit. Mai întâi trebuia să găsesc cota fiecărei cărți în parte, să completez o fișă de comandă pentru fiecare carte și să aștept ca bibliotecarul să-mi aducă cărțile din depozit. Am completat fișele și le-am înmânat custodelui de la ghișeul de comenzi: era același bărbat pe care-l întâlnisem în piațetă.

Nu ne-am spus nimic. A primit fișele de comandă cu o atitudine de profesionist, a aruncat o privire pe fiecare și mi-a spus să revin peste două ore. Am încuviințat și m-am întors la locul meu, continuând să caut mai multe materiale.

Două ore mai târziu, când am mers la ghișeu, bărbatul mi-a întins un teanc de cărți și m-a întrebat:

— Więc pani mówi po polsku? (Deci vorbiți polona?)

— Tak. (Da.)

O întrebare care mi se punea adeseori. I-am răspuns simplu.

— Druga wojna światowa? (Cel de-Al Doilea Război Mondial?) m-a întrebat, privind la teancul de cărți.

Nu i-am putut răspunde. Mi-am luat cărțile, încercând să-mi țin echilibrul apăsând cu bărbia pe vraful de volume. Nu mi-a mai pus întrebări. Pășind cu grijă cu cărțile în brațe, m-am întors la masa mea de studiu.

Mai târziu mi-a explicat că totul plecase de la faptul că îl văzusem pe bătrânul din piațetă, că mă documentam despre Al Doilea Război Mondial. Bănuiam că are dreptate. Poate că la mijloc era și o curiozitate despre cineva de altă rasă, dar nu am mers atât de departe să-l întreb despre asta. Ziua citeam în biblioteca universității, iar seara ieșeam în piațetă, unde, în timp ce luam o cină ușoară, îmi plăcea să privesc trecătorii. La vremea aceea, prețurile în Polonia erau incredibil de mici. Nu-mi permiteam să mănânc în restaurantele din centrul orașului, dar cu banii pe care îi aveam mă puteam bucura de o gustare și ceva de băut în cafenelele în aer liber sau de la tarabele stradale de prin preajmă. Îmi cumpăram o apă minerală și un sendviș, priveam oamenii care intrau și ieșeau din piațetă, trăsura plină de turiști care

făcea turul piațetei și încercam să nu mă gândesc la ce-mi va aduce ziua următoare. Nu eram convinsă că mă așteaptă un viitor promițător. Nici măcar nu știam dacă am să-mi găsesc o slujbă din care să pot trăi decent. Prin urmare, pentru mine „cu puțin timp în urmă“ suna mereu mai bine decât „acum“, iar „acum“ era un moment infinit mai bun decât „mâine“. Știam că atunci când aveam să mă întorc în țara mea natală, voi tânji după clipele în care leneveam pe scaunul din cafenea, bucurându-mă de soarele ce asfințea încet. Încercam din răsputeri să mă bucur de acel moment la maximum.

După o zi de documentare intensă la bibliotecă, în timp ce căutam o masă liberă la cafeneaua din piațetă, bărbatul s-a apropiat de mine.

— Piwo? (Bere?)

O întrebare scurtă. Am ezitat puțin, apoi am încuviințat.

*

Din ziua aceea, ori de câte ori ieșeam din biblioteca universității și mergeam în piațetă, apărea la scurt timp după mine. În zilele în care nu studiam în sala de lectură a bibliotecii, îl găseam așteptându-mă la cafenea. Amândoi luam o cină ușoară, dar în timp ce el prefera berea, eu beam o cafea sau apă minerală.

Bătrânul nu a mai venit în piațetă.

— Kiedyś wróci tu (Cândva, se va întoarce aici), mi-a spus bărbatul.

Am izbucnit în râs.

— E titlul unui manual de polonă, publicat de una dintre universitățile de aici, i-am spus.

— Știu, mi-a răspuns râzând.

De fapt, titlul manualului de limba polonă era Kiedyś wrócisz tu (Cândva, te vei întoarce aici). Însă eu nu credeam că mă voi întoarce vreodată acolo. Oricât de îndrăgostită eram de orașul acela, știam că în viață nu ai parte deseori de astfel de oportunități, că nu puteam rătăci la nesfârșit între realitate și irealitate.

Probabil că acesta a fost motivul pentru care am acceptat pe loc când mi-a propus să urc în apartamentul lui.

Dac-ar fi să-mi pun o dorință
M-aș fâstâci și nu aș ști ce să răspund.
Ce ar trebui să-mi doresc?
Momente nefericite sau clipe frumoase...

*

Mi-a cerut să-l leg. Instrumentele, metoda și pozițiile erau de fiecare dată ușor diferite, dar întotdeauna îmi explica în detaliu și cu răbdare ce își dorea.

Mă ruga să-l leg, dar nu mi-a cerut niciodată să-l las să mă lege la rândul lui. Părea ceva foarte important pentru el, așa că nu am pus întrebări și făceam ce-mi cere. Firește, nu mai legasem niciodată pe nimeni. Nu mă pricepeam nici măcar să fac noduri. Îmi explica cu răbdare iar și iar ce își dorește. Îl legam cu multă migală și îmi mulțumea.

Nu era un fetiș, cât mai degrabă un fel de obsesie. Avea un scenariu bine stabilit al procesului, de la început la sfârșit. Era liniștit doar atunci când el și omul care îl lega (adică eu) respectau scenariul cu strictețe. Dacă un detaliu, cât de mic, se îndepărta de scenariu, intra în panică și îmi cerea să-mi corectez mișcările până când ajungeam în punctul în care urmăream din nou scenariul cu sfințenie. Însă el era singurul autor al scenariului acestui ritual. Problema mea era că nu știam nimic despre acest scenariu.

La prima vedere, totul părea simplu — eu eram cea care leagă, el era cel legat —, însă adevărul e că el era cel care îmi poruncea, iar eu respectam scenariul și poruncile lui. Părea că nu e conștient că urmează un scenariu imaginar. Pentru fiecare mișcare pe care o făceam, folosea două cuvinte, „corect“ și „greșit“, chiar dacă, în principiu și obiectiv vorbind, nu poți eticheta metoda în care îți legi iubitul de pat ca greșită sau corectă. Îmi era foarte greu să înțeleg criteriul lui subiectiv de a judeca ce e greșit și ce e corect. Îmi repeta cu răbdare aceleași cuvinte sau încerca să folosească expresii mai lesne de înțeles, și asta mă făcea să mă simt ca o idioată. Nu se enerva când „greșeam“, însă, observând că începe să se agite și să-și piardă răbdarea, mă simțeam și mai proastă și inutilă.

— Scuze, îmi spunea când vedea cât de frustrată sunt. Știu că e neplăcut. Știu că sunt un ciudat. Te implor, ai răbdare cu mine.

Din punctul meu de vedere, actul în sine de a-l lega nu mi se părea ceva neplăcut sau ciudat. La urma urmei, în lumea asta sunt miliarde de preferințe și, dacă m-ar fi deranjat, n-aș fi acceptat să rămân în apartamentul său. Voiam să fac ceva ce era important pentru el, fiindcă nu-mi displăcea ca om. Și ca să fac ce își dorea, trebuia să înțeleg întregul puzzle din mintea lui, scenariul la care ținea atât de mult.

Mi-a luat destul de mult timp să înțeleg contextul ritualului de legare. În termeni coreeni, apartamentul lui avea o singură cameră. Era mic și strâmt, însă în tavanul foarte înalt era o fereastră prin care se vedea cerul. Când privea trupul său legat și pe al meu reflectându-se pe cerul întunecat al nopții ca într-o oglindă, îl auzeam murmurând:

— Ce frumusețe...

Încuviințam, dând din cap mecanic. Pentru mine situația era nițel prea ireală ca să o pot aprecia ca pe o manifestare a frumuseții.

Când spun „situație“, mă refer la Polonia, la bărbatul legat, la mine însămi.

Apoi mi-a vorbit despre bunicul lui.

*

A început să locuiască cu bunicul lui din vara anului în care împlinise zece ani. Bătrânul era supraviețuitor al lagărelor naziste de concentrare. Naziștii aveau nu doar lagărele infame ale morții cu camere de gazare, ci și uzine de muniție și armament în care lucrau prizonierii condamnați la muncă silnică. În astfel de lagăre de concentrare și-au găsit sfârșitul mulți polonezi de origine evreiască. Spre sfârșitul războiului, când mâna de lucru era prețioasă, militarii nemți făceau razii pe străzi, îi ridicau pe oamenii care treceau întâmplător în zona de razie și îi forțau să muncească în uzinele de armament sau la ferme. Bunicul lui a fost unul dintre polonezii care fuseseră prinși pe stradă.

— Bunicul nu mi-a povestit niciodată cum a supraviețuit în lagărul de concentrare. Nici măcar o dată. Ciudat, nu?

Părea de-a dreptul șocat de tăcerea bunicului său.

Bătrânul însă își ținea mintea ocupată cu alte griji. Din cele povestite de nepot, am înțeles că unicul scop al vieții bunicului poate fi rezumat într-un singur cuvânt: supraviețuire.

Bătrânul nu ieșea niciodată din casă. Își trăia viața experimentând supraviețuirea fără să iasă din casă. De îndată ce soarele apunea, interzicea cu desăvârșire aprinderea luminii. Nu aveai voie să deschizi robinetul nici măcar ca să te speli. Orice fel de zgomot era cu desăvârșire interzis. Mâncau frugal, economiseau apă și, ca să le ajungă mâncarea cât mai mult timp, cumpărau exagerat de multe conserve. Așa se explică de ce în casa bătrânului erau munți de conserve.

— Cel mai mult îmi plăceau Paștele, Crăciunul și zilele sfinților catolici. Erau singurele zile din an în care nu mâncam din conservă.

Pentru că bunicul făcea regulat curățenie și spăla rufe, în casă era mereu ordine, iar hainele lor erau imaculate. Excepția era holul de la intrare, veșnic plin cu valize, pregătite pentru situația în care erau nevoiți să plece de urgență de acasă. Un moment sacru al traiului în comun cu bunicul său era verificarea periodică și serioasă a valizelor ca să se asigure că proviziile alimentare de urgență și bateriile din lanterne erau înlocuite la intervale regulate de timp cu altele noi.

Băiatul se străduia să-și înțeleagă bunicul și să respecte cu strictețe regulile de viață impuse de el, însă în anul în care a împlinit cincisprezece ani l-a înfruntat pentru prima oară. Iarna, bătrânul îi interzicea să iasă afară să se joace cu prietenii lui după apusul soarelui. Nu făcea asta fiindcă voia ca băiatul să-i fie supus, ci pentru

că îi era teamă și își făcea griji din orice. Tocmai pentru că înțelegea ce se petrece în sufletul bunicului său, băiatul, simțind că se sufocă, a îndrăznit să se răstească la bătrân.

— I-am spus că războiul se terminase demult, că și comunismul se prăbușise, că toți eram liberi, că nimic rău nu li se întâmplă copiilor care se joacă afară seara, după ora șapte.

— Și ce ți-a răspuns bunicul?

— Nu mi-a spus nimic.

Bătrânul l-a privit lung preț de câteva clipe, apoi s-a întors cu spatele la el și a intrat în odaia sa. Ochii agitați și umerii lăsați îl făceau să arate ca și cum îmbătrânise zece ani într-un minut.

După ceartă, bunicul a încetat să mai cumpere conserve și să mai pregătească valizele din holul de la intrare. Până în ziua în care băiatul a absolvit liceul, bătrânul a trăit trântit în fotoliu, privind în gol la televizorul deschis. Și a murit stând în fața ecranului de la televizor.

— Când m-am întors acasă, l-am găsit fără suflare în fața televizorului. Lângă cadavrul său stătea în picioare el, cel din tinerețe. Avea aproximativ vârsta mea de acum, înainte să fie aruncat în lagărul de concentrare.

Bunicul din tinerețe privea agitat când la el, cel din bătrânețe, când la nepotul lui, care a ridicat încet un deget și a arătat către ușă. I-a făcut semn plecând ușor capul, și bunicul din tinerețe, cu o expresie pierdută pe chip, s-a îndreptat încet către ușă și a ieșit din casă. Băiatul a privit mult timp pe fereastră, urmărind cum sufletul bunicului merge pe stradă și traversează piațeta însorită înainte să dispară într-un tărâm ce se întindea la nesfârșit.

— Bunicul și-a trăit viața într-un lagăr de concentrare pe care și l-a construit singur, cu teama veșnică de războiul care se încheiase demult, îngrozit de lagărele de concentrare care nu mai existau. Abia după moarte a putut să se plimbe liber pe străzile orașului, mi-a spus în șoaptă.

— Cine e bătrânul care merge prin piațetă mereu în aceeași direcție? nu m-am putut abține să-l întreb.

— Probabil un bărbat care în timpul războiului a fost împușcat chiar acolo, mi-a răspuns. Îl văd adeseori în piațetă. Traversează strada și încearcă din răsputeri să se întoarcă acasă, dar cred că a pierdut atât de mult sânge, că și-a dat ultima suflare pe stradă.

— Mă întreb de ce nu pot oamenii să treacă peste amintirile acelor vremuri groaznice. Și cei vii, și cei ce nu mai sunt... am spus cu glas stins.

— E o traumă. Probabil.

Dac-ar fi să-mi pun o dorință

Atunci mi-aș dori să fiu doar puțin mai fericit
Fiindcă dac-aș fi prea fericit,
Mi-ar fi dor de tristețe

Uneori fredona un cântec în germană. Odată l-am întrebat ce cântec fredonează, dar mi-a spus că nu știa prea bine.

— Sunt niște versuri pe care bunicul le cânta deseori. Cred că e un cântec de război.

Ani mai târziu, am auzit același cântec într-un film vechi despre Cel de-Al Doilea Război Mondial și lagărele naziste de concentrare. Eroina principală schimbase puțin versurile unui cântec al lui Marlene Dietrich.

Viața
Eu iubesc viața
...Nu știu ce-mi doresc
Dar încă mai am multe așteptări

În film, o prizonieră dintr-un lagăr de concentrare încearcă să seducă un ofițer nazist. Ca să nu fie ucisă, îi cântă ofițerului o baladă, goală de la brâu în sus și zâmbindu-i fermecător. Versurile despre o viață distrusă, pe care o iubești chiar dacă nu mai știi ce să îți dorești de la ea, mi-au reamintit de vechiul meu prieten și m-au făcut să mă gândesc la el mult timp.

*

Vara era scurtă, iar eu trebuia să mă întorc în țară. Cu câteva zile înainte de plecare, l-am întrebat:

— Ce fel de tristețe îți lipsește de vrei să fii legat?

M-a privit îndelung cu o expresie complicată pe chip.

— Nimeni nu mi-a pus vreodată întrebarea asta, mi-a răspuns după o tăcere lungă.

— Ești fericit când ești legat?

— Nu, mi-a răspuns imediat. Dacă sunt legat, mă simt în siguranță, a continuat după ce s-a mai gândit puțin.

— Ce vrei să spui? am insistat.

De fiecare dată îmi cerea să-l leg cât mai strâns cu putință. Se vedea pe chipul său cât de mult îl durea când strângeam frânghiile. Când îl dezlegam, pe trup îi rămâneau urme vineții. Chiar dacă nu aveam aceeași forță ca el și chiar dacă eram iubita lui, iar el, partenerul pe care-l legam, părea imposibil de crezut că niște frânghii legate atât de puternic îl făceau să se simtă în siguranță.

Mi-a răspuns rostind cuvintele rar, în șoaptă.

— Simt că primesc dreptul să rămân în viață.

Răspunsul lui a fost atât de sfâșietor, încât l-am legat, strângând

frânghiile cât am putut de tare.

*

Când ne-am revăzut, locuia în același apartament. Trecuse mult timp și nu îmi aminteam prea bine detaliile, însă apartamentul mi s-a părut mai gol și mai deprimant decât înainte.

— Credeam că te-ai căsătorit, i-am spus.

— A fost cât pe ce, mi-a răspuns.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Tipa nu voia să mă lege.

Am dat din cap înțelegătoare.

— Și tu? m-a întrebat. De ce nu te-ai căsătorit?

— Am niște datorii de plătit, i-am răspuns simplu, după ce m-am gândit puțin. Maică-mea a împrumutat niște bani pe numele meu.

Și azi maică-mea are același obicei. Nu știam cum să spun în polonă „falsificare de documente oficiale“, așa că am renunțat să-i dau detalii.

A dat din cap ca și cum ar fi înțeles despre ce vorbesc și nu mi-a mai pus întrebări — asta îmi plăcea cel mai mult la el.

— Domnul acela în vârstă mai apare în piațetă? l-am întrebat.

— Cred că mai trece pe acolo. Apare doar vara. În ultima vreme nu l-am mai văzut.

Bătrânul ce apărea obsesiv în stânga mea și traversa piațeta pornind dinspre latura de la răsărit către cea de la apus a fost singura fantomă pe care am văzut-o în viața mea. I-am spus că nici înainte să vin în Polonia, nici după ce m-am întors din Polonia, nici în Coreea de Sud sau în altă țară nu mai văzusem și nici nu am mai văzut fantome.

— Vorbești serios? m-a întrebat surprins. Erai atât de relaxată, încât am fost sigur că ești obișnuită să vezi mereu fantome.

Mi-a povestit că încă de la vârsta de patru ani începuse să vadă ce alți oameni nu vedeau. Și nu doar fantome ale unor oameni care muriseră, ci și cele ale unor animale — pisici, câini, cai. Prea mic să înțeleagă ce înseamnă moartea, se amuza când vedea oameni și animale semitransparente plutind în jurul oamenilor vii sau al obiectelor.

La fel ca majoritatea polonezilor, și părinții săi erau catolici. Când a povestit cum i se arătau fantomele unor animale moarte, maică-sa a dat vina pe imaginația fără margini de copil. Femeia s-a îngrozit abia după ce băiatul a început să descrie în detaliu decesul unui cunoscut, cum arătase omul în viață sau cum au fost ultimele clipe dinaintea morții. Maică-sa s-a rugat, a cerut sfatul unui preot și în fiecare zi mergea cu el la biserică, unde stăteau până seara — toate au fost în zadar. Chiar și în biserică, copilul a început să-i spună că îi vede pe preotul paroh care murise cu doi ani în urmă și pe un vecin

care fusese îngropat cu o săptămână înainte. Maică-sa l-a înșfăcat de braț, l-a dus acasă și nu i-a mai dat să mănânce, iar când băiatul începea să plângă că îi e foame, îl bătea.

Bătăile au avut un efect instantaneu — copilul nu a mai vorbit despre fantomele oamenilor și ale animalelor moarte —, dar și unul advers, pentru că postul impus de maică-sa îl făcuse și mai sensibil la aceste apariții. În special când se ducea la culcare flămând, vorbea cu morții în somn, bolborosea pe jumătate inconștient, iar uneori se ridica din pat și, somnambul, se plimba prin casă cu fantomele, vorbind cu ele. Îngrozită de-a dreptul, maică-sa îl închidea în odaia lui, nu-i dădea nimic să mănânce toată ziua și îl snopea în bătaie. În timp ce-l lovea, femeia se zguduia de plâns, iar după bătaie se ruga transfigurată. Băiatul știa că nici maică-sa nu iese din casă, că nu se atinge de mâncare toată ziua, că noaptea plânge în hohote și stă trează, rugându-se în șoaptă. Tocmai de aceea, cu cât îl bătea mai tare, cu atât băiatul se simțea mai vinovat. În anul în care a împlinit zece ani, unchiul mamei lui, fratele bunicii materne, a murit. Când maică-sa s-a întors de la înmormântare, băiatul și-a luat rămas-bun de la ea vorbind cu glasul unchiului ei, un bărbat pe care puștiul nu-l cunoscuse niciodată. Firește, după episod nu și-a amintit ce făcuse. Timp de câteva zile, maică-sa nu s-a atins de mâncare. În timp ce se ruga, femeia și-a pierdut cunoștința și a fost internată la spital. El a fost trimis să locuiască cu bunicul în orașul în care noi ne cunoscuserăm. Atunci am aflat că nu se născuse în acest oraș din sudul Poloniei, ci într-o suburbie a Varșoviei.

— Mama ta trăiește și acum în Varșovia? l-am întrebat.

— Probabil. Nu am mai văzut-o niciodată după ce am fost trimis la bunicul. Ne-am întâlnit la ceremonia de absolvire a liceului, dar de atunci nu am păstrat legătura.

— Și tatăl tău?

Niciodată nu îmi vorbise despre tatăl lui. S-a schimbat la față și mi-am cerut scuze.

— Iartă-mă că te-am întrebat despre el.

— Nu-i nimic. Taică-meu e… nu știu cum ar trebui să pun problema, a ezitat pentru o clipă, încruntându-se. Tata e un… străin, un necunoscut. Înțelegi ce zic?

Nu înțelegeam și am așteptat să continue.

— Când locuiam cu mama și cu bunicul, simțeam că existența mea are un scop precis și limpede. Are sens ce spun? Scopul vieții bătrânului a fost să supraviețuiască folosindu-se de metodele pe care le învățase în timpul războiului, așa că mereu avea ceva de făcut care să-i țină mintea ocupată. Să pregătească și să verifice regulat valizele cu alimente și obiecte în caz de urgență, să înlocuiască sticlele cu apă și conservele, să stingă luminile când soarele apunea, să nu facă niciun

zgomot care s-ar fi putut auzi dincolo de ușa casei. Când soarele răsărea a doua zi, avea senzația fizică că supraviețuise și prinsese ziua de mâine. Maică-mea, în schimb... s-a oprit și s-a gândit puțin înainte să continue. Viața cu ea a fost un chin, pentru că eu eram cel rău, și tocmai pentru că suferea din cauza mea, scopul meu era să mă lupt ca să nu mai fiu un copil malefic. Când spuneam vorbe grele sau de neînțeles, maică-mea începea să plângă, ținea post negru și se ruga întruna, mă lega de pat și mă bătea, iar peste noapte mă lăsa legat ca să nu mă ridic din așternuturi și să vorbesc cu morții. În anii aceia, am avut un scop în viață: să nu fiu un copil rău. Însă taică-meu... s-a încruntat din nou. E fiul bunicului, dar nu seamănă deloc cu el. Nu am știut niciodată pentru ce trăia taică-meu. Nu era fericit, părea că nu se bucură de nimic. Întotdeauna făcea lucruri fără sens, în timp ce mintea lui era în cu totul altă parte. Nu-l cunosc prea bine, a continuat după o clipă de tăcere. Nu ținem legătura.

Abia atunci am înțeles cu o claritate înspăimântătoare și nemiloasă ce credea el că dă sens vieții lui: disperarea și frica imensă că viața noastră de aici și acum, precum și viitorul nostru atârnă de o clipă efemeră. Și am înțeles că în clipa în care același om vrea să-ți ia viața, dar și să te salveze, îți folosești toate instinctele de supraviețuire ca să-i satisfaci așteptările.

După ce ai trecut printr-o traumă îngrozitoare care ți-a lăsat răni deschise în suflet și începi să înțelegi lumea dintr-o perspectivă extremă, îți este foarte greu să o depășești, fiindcă de ea depinde supraviețuirea ta.

Părinții care distrug viața copiilor lor, care le strivesc viitorul de dragul de a-și hrăni propriile iluzii, precum și din încăpățânarea de a-și lăsa iluziile să le controleze chiar și viața copiilor lor — astfel de părinți ar putea fi înțeleși din perspectiva unei obsesii. „Ar trebui să fii recunoscător că te-am crescut“ înseamnă de fapt „fii recunoscător că nu te-am omorât sau nu te-am lăsat să mori“. Cine știe, poate că astfel de părinți chiar cred că fac un bine copiilor lor. La fel ca cei care au supraviețuit Celui de-Al Doilea Război Mondial, părinții mei și părinții lor, supraviețuitori ai Războiului coreean, nu au avut decât un singur scop: nu să trăiască ca niște ființe umane, ci cu un instinct primar și animalic de supraviețuire.

Și totuși... înțelegerea și iertarea sunt incompatibile.

— Vrei să mă legi? m-a întrebat în șoaptă.

Am încuviințat.

— Ai să poți pleca după ce trece noaptea asta? l-am întrebat.

— Nici eu nu știu, mi-a răspuns. Ce-ai să faci după ce plec?

Nu puteam să-i dau un răspuns. M-a întrebat din nou.

— Te întorci în țara ta?

— Nu. Nu mă mai întorc niciodată.

Eram surprinsă de propriul răspuns.

— Atunci rămân cu tine aici, mi-a spus cu glas stins.

— Mulțumesc, i-am zis în șoaptă.

În dimineața următoare, când m-am trezit, nu era lângă mine. Am deschis ușa de la baie: la fel ca atunci când a murit, l-am găsit cu o frânghie în jurul gâtului, legată de un calorifer, și cu ochii închiși.

L-am bătut ușor pe umăr și a deschis ochii.

— Vrei să te dezleg?

Din cauza frânghiei strâns legate în jurul gâtului, nu mi-a putut răspunde, dar a lăsat pleoapele în jos și am înțeles ce vrea să-mi spună.

În timp ce-l dezlegam, am început să cântăm împreună în gând.

Dac-ar fi să-mi pun o dorință
M-aș fâstâci și nu aș ști ce să răspund.
Ce ar trebui să-mi doresc?
Momente nefericite sau clipe frumoase...

Nu mă mai așteptam să am clipe frumoase, dar nici nu îmi mai doream momente nefericite. Așteptam ceva, dar nu știam la ce să mă aștept. Pentru noi viitorul nu exista. Viața noastră, în toate formele ei, era prizoniera trecutului.

Unii oameni își lasă viața să fie condusă de un șoc imens care se reflectă în instinctele lor de supraviețuire. Viața lor a rămas captivă unui moment splendid din trecut, o capcană în care reproduc la nesfârșit o clipă care pentru ei a avut un sens, care a fost pentru ei un semn categoric că sunt în viață. Momentul e scurt, dar chiar și la multă vreme după ce a trecut, clipele fericite și cele nefericite se scurg printre degetele lor ca niște fire de nisip, în timp ce ei își repetă și își confirmă fără niciun sens propria supraviețuire. Cei care nu sunt conștienți că viața le scapă printre degete în timp ce sunt prinși în capcana trecutului — el, bunicul lui, mama lui, eu — rămân niște fantome ale trecutului, indiferent dacă mai sunt în viață sau dacă au murit.

Dac-ar fi să-mi pun o dorință
Atunci mi-aș dori să fiu doar puțin mai fericit
Fiindcă dac-aș fi prea fericit,
Mi-ar fi dor de tristețe

I-am dezlegat frânghia din jurul gâtului și de la încheieturile mâinilor.

— Cum ai reușit să te legi? l-am întrebat uimită. Cum ți-ai legat singur mâinile? Cum te-ai legat de gât?

— M-am gândit mult timp cum s-o fac, mi-a răspuns ușor mândru de el. Trebuia să o fac singur, dar știam că dacă ar fi să fac o mișcare greșită și n-aș muri, ci doar m-aș răni, asta ar însemna doar mai multă suferință...

L-am îmbrățișat cât de tare am putut. Mi l-am imaginat stând singur în apartamentul pustiu, gândindu-se mult timp la cea mai bună metodă să-și pună capăt zilelor, spânzurându-se.

— Nu te îngrijora, mi-a spus. Mulțumesc.

Și a dispărut, lăsându-mă singură în baia lui goală.

Nimeni nu ne-a întrebat, când nu eram faimoși,
Dacă vrem sau nu să trăim
Acum rătăcesc singur într-un oraș mare
Privind pe furiș prin uși și ferestre
Și aștept ceva... Și tot aștept...

Nu-mi mai rămăsese nimic din ce aș fi putut aștepta să se întâmple.

Singură în baia lui, așteptam o minune, pe cineva care să mă găsească și să mă dezlege de viața de care eram legată.

Cuprins

Notes

[←1]

Referire la tradiția specifică spațiului est-asiatic de a menține legătura cu partenerii de afaceri și după semnarea unui acord de colaborare, invitându-i la petreceri, partide de golf, excursii, evenimente mondene ș.a.

[←2]

În sistemul de învățământ sud-coreean, durata ciclului primar este de șase ani.

[←3]

În orig., mom („trup“); hada („a face“).

[←4]

În original, în limba engleză.

[←5]

Bun, acum hai să vorbim în limba rusă (în rusă în orig.).

[←6]

Bun, hai să începem (în rusă în orig.).

[←7]

Cum te numești? (în rusă în orig.).

[←8]

Numele meu este Seth (în rusă în orig.).

[←9]

Curba de stranietate — concept dezvoltat în 1970 de roboticianul japonez Masahiro Mori pentru a descrie repulsia oamenilor față de asemănarea fizică izbitoare între un robot umanoid și o ființă umană.

[←10]

Am ales să păstrăm grafia dialogurilor așa cum apare în original.